

Plenaire 33

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

4 maart 2009

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MIDDAGVERGADERING

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	1
BERICHTEN VAN VERHINDERING	1
MOTIE VAN ORDE	
Voorstel tot aanvulling van de agenda en tot bijeenroeping van de commissie	1
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	1
ACTUALITEITSDEBAT over het schoolpoortkamperen	1
ACTUELE VRAAG van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president	
ACTUELE VRAAG van de heer Piet De Bruyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president	
ACTUELE VRAAG van de heer Jos Stassen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president	
ACTUELE VRAAG van de heer Dirk De Cock tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president	
ACTUELE VRAAG van de heer Jurgen Verstrepen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president	12
ACTUELE VRAAG van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het heropstarten van de verzekering gewaarborgd wonen	22
ACTUELE VRAAG van mevrouw Cindy Franssen tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de uitspraken van de nieuwe voorzitter van de Nederlandstalige Vrouwenraad betreffende het gelijkheidsbeleid	24
ACTUELE VRAAG van mevrouw Els Van Weert tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verfijning van de metingen van het nitraatresidu en de kwijtschelding van boetes	25
ACTUELE VRAAG van mevrouw Helga Stevens tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de beslissing van de federale regering om een beroep in te dienen bij het Grondwettelijk Hof tot nietigverklaring van het Vlaams decreet betreffende de zorg- en bijstandsverlening	28

MOTIE VAN ORDE	
Voorstellen tot aanvulling van de agenda en tot bijeenroeping van een commissie	30
ONTWERP VAN WOONZORGDECREET	
– 1975 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 6 33	
Algemene bespreking (<i>Voortzetting</i>)	33
Artikelsgewijze bespreking	36
ONTWERP VAN DECREET betreffende de sectorconvenants in het raam van het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid	
– 1985 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	37
Artikelsgewijze bespreking	37
VOORSTEL VAN DECREET van de heren Dany Vandenbossche, Bart Caron, Johan Verstreken, Herman Schueremans en Dirk de Kort houdende wijziging van het Cultureel-erfgoeddecreet van 23 mei 2008, wat betreft de erkenning en de vormen van samenwerking van de musea en de culturele archiefinstellingen	
– 1982 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	37
Artikelsgewijze bespreking	38
VERSLAG over het verzoekschrift over de herberekening van de ouderbijdrage voor kinderopvang	
– 2102 (2008-2009) – Nr. 1	
Verslag	38
VERSLAG over het verzoekschrift over thuisverpleging 's nachts	
– 2103 (2008-2009) – Nr. 1	
Verslag	38
BELANGENCONFLICT	
Voorstel tot beëindiging van het belangenconflict met de Kamer van Volksvertegenwoordigers over het ontwerp van economische herstelwet	38
ONTWERP VAN DECREET betreffende de al dan niet in effecten belichaamde schuld van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap	
– 2128 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2	
Voorstel tot aanvulling van de agenda	39
Algemene bespreking	39
Artikelsgewijze bespreking	41
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag nr. 128 betreffende uitkeringen bij invaliditeit en ouderdom en aan nagelaten betrekkingen, en de bijlage, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar eenenvijftigste zitting in Genève op 29 juni 1967	
– 1925 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	42
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het raamakkoord tussen de regering van het koninkrijk België en de regering van de Franse republiek betreffende de grensoverschrijdende samenwerking inzake gezondheidszorg, ondertekend in Moeskroen op 30 september 2005	
– 1926 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	42
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met de wijziging van het Verdrag van Helsinki van 17 maart 1992 inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, aangenomen op 28 november 2003 in Madrid	
– 1966 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	42

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER	42
ONTWERP VAN WOONZORGDECREET – 1975 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 6	
Aangehouden stemmingsen	42
Hoofdelijke stemming	43
ONTWERP VAN DECREET betreffende de sectorconvenants in het raam van het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid – 1985 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	43
ONTWERP VAN DECREET betreffende de al dan niet in effecten belichaamde schuld van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap – 2128 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	43
VOORSTEL VAN DECREET van de heren Dany Vandenbossche, Bart Caron, Johan Verstreken, Herman Schueremans en Dirk de Kort houdende wijziging van het Cultureel-erfgoeddecreet van 23 mei 2008, wat betreft de erkenning en de vormen van samenwerking van de musea en de culturele archiefinstellingen – 1982 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 3	
Aangehouden stemmingsen	44
Hoofdelijke stemming	44
MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire en Stefaan Sintobin en mevrouw Marijke Dillen tot besluit van de op 10 februari 2009 door de heer Luk Van Nieuwenhuysen in commissie gehouden interpellatie tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een mogelijke Vlaamse variant van Wallonie-Bruxelles om de band tussen Vlaanderen en Brussel te benadrukken en buitenlandse investeerders aan te trekken – 2098 (2008-2009) – Nr. 1	
Hoofdelijke stemming	44
MEDEDELING VAN DE VOORZITTER	45
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	45
BIJLAGEN	
Aanwezigheden	49
Individuele stemmingsen Vlaamse Volksvertegenwoordigers	49

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: mevrouw Marleen Vanderpoorten

– *De vergadering wordt geopend om 14.07 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er berichten van verhindering zijn ingekomen van de volgende leden:

Marie-Rose Morel, Hugo Philtjens, Gerda Van Steenberge: gezondheidsredenen;

Tinne Rombouts, Koen Van den Heuvel: buitenslands;

Stern Demeulenaere, Luc Van den Brande, Paul Wille: ambtsverplichtingen;

Joris Van Hauthem: familieverplichtingen.

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot aanvulling van de agenda en tot bijeenroeping van de commissie

De voorzitter: Dames en heren, met toepassing van artikel 46 van het Reglement van het Vlaams Parlement heeft de heer Daems bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, ik zou graag een punt laten toevoegen aan de agenda over het Masterplan Antwerpen en meer bepaald het alternatievenonderzoek voor het tracé van de Oosterweelverbinding. Vanmorgen kwam de ministerraad daarover bijeen. Ik begrijp dat de heer Janssens intussen is geïnformeerd als burgemeester van Antwerpen. Deze namiddag zullen ook nog anderen geïnformeerd worden. Ik begrijp dat Open Vld bij monde van minister Van Mechelen eigenlijk al concludeert dat het huidige tracé van de Lange Wapper de beste optie is volgens de studie van Arup-SumResearch. Ik heb nochtans andere signalen opgevangen: dat dat wat kort door de bocht is, of kort over de brug in dit geval.

Ik zou willen dat de Vlaamse Regering deze namiddag een korte verklaring komt afleggen. Is het standpunt van minister

Van Mechelen het standpunt van de hele regering? Mijn tweede vraag zou zijn dat Arup-SumResearch morgen in de commissie, in een extra bijeenkomst dus, toelichting komt geven bij dat alternatievenonderzoek. Alleen zo kunnen we zelf oordelen over de conclusies. Ik vind het niet kunnen dat allerlei actoren worden gehoord, terwijl het Vlaams Parlement geen stem in het kapittel krijgt.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Ik sluit me aan bij de heer Daems. Ik steun zijn vraag. De gang van zaken is inderdaad zeer vreemd. Men praat met iedereen, zelfs met drukkingsgroepen en belangengroepen. Zij zouden een uitleg krijgen over het dossier. Ik vind dat eigenaardig, zeker omdat we hier besproken hebben dat we daar in de schoot van het parlement zouden over debatteren. Ik zou willen aandringen op een verklaring. Is dit soloslim van minister Van Mechelen? Hoe staat de Vlaamse Regering daartegenover? Het wordt heel moeilijk om op deze manier voort te doen.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik wil me aansluiten bij de vraag van de heer Daems. Kan het parlement de desbetreffende stukken inkijken? Die zijn blijkbaar beschikbaar.

De voorzitter: Ik stel voor dat we ons straks over dit voorstel tot aanvulling van de agenda uitspreken.

Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, ik stel voor om de vergadering even te schorsen tot minister Vandembroucke aangekomen is.

– *De vergadering wordt geschorst om 14.10 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 14.12 uur.*

ACTUALITEITSDEBAT over het schoolpoortkampen

De voorzitter: Dames en heren, het debat is geopend.

Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, voor het zoveelste

jaar op rij staan we hier. Ik heb het even nagekeken, vorig jaar was 5 maart de datum waarop we een gelijkwaardig debat hadden over een jaarlijks weerkerend fenomeen. Het is een fenomeen dat echter uitbreiding lijkt te nemen, want eerst was er alleen sprake van wachtrijen in Brussel, nadien kwamen er ook in Gent en in Antwerpen, intussen heb ik weet van gelijkaardige toestanden in Haacht en zelfs in het kleine dorpje Ternat werden er wachtrijen aan scholen gesignaleerd.

De oorzaak? Het GOK-decreet. U hoort me niet zeggen dat het GOK-decreet voor wachtrijen zorgt, maar wel dat het GOK-decreet de problematiek zichtbaar gemaakt heeft. Ook dit is hier al herhaaldelijk aan bod gekomen. Mijn fractie heeft van bij het begin gesteld dat het GOK-decreet niet zou werken, dat de oorspronkelijke doelstelling van het GOK-decreet niet zou worden gehaald.

En helaas, de jaren hebben ons gelijk gegeven. Aan verschillende problemen is, zij het voor sommigen slechts gedeeltelijk, tegemoetgekomen. Zo kwam er in eerste instantie voorrang voor broertjes en zusjes, in Brussel kwam er voorrang voor Nederlandstaligen – die is volgens ons nog steeds onvoldoende uitgebouwd, maar er is toch al iets – en er kwam voorrang voor GOK-leerlingen en net voor niet-GOK-leerlingen, maar de problemen van de wachtrijen blijven bestaan en lijken zelfs toe te nemen.

Vorig jaar hebben we dan in een Onderwijsdecreet de mogelijkheid voor buurtvoorrang ingevoerd, mits een akkoord binnen het lokaal overlegplatform (LOP). Buurtvoorrang wordt door sommigen aangehaald als de oplossing. In Gent heeft men dit toegepast en daar waren er inderdaad geen zichtbare wachtrijen, maar wij vragen ons af of er al een evaluatie gebeurd is van dat systeem, of de ouders en de scholen tevreden zijn over dat systeem en vooral of de GOK-doelstellingen van het decreet ermee bereikt werden.

Bovendien blijkt heel duidelijk dat buurtvoorrang niet overal op steun van ouders en scholen kan rekenen. Wat bijvoorbeeld met kinderen die voor en na schooltijd bij de grootouders worden opgevangen, in een andere buurt dan waar ze wonen? Wat met de kinderen die door hun ouders op weg naar het werk worden afgezet om te vermijden dat ze urenlang in de opvang moeten blijven? Wat – en nu komen we tot de cruciale vraag – met ouders die hun kinderen net naar die ene, welbepaalde school willen sturen, ook als die niet in hun buurt gelegen is? Is het zo verkeerd om als ouder te kiezen voor een bepaalde school? Als je hoort en leest wat daarover gezegd wordt, zou je als ouder bijna beschaamd moeten zijn om je kinderen naar een welbepaalde school te willen laten gaan.

We moeten trouwens eerlijk zijn: het verhaal klopt ergens niet. Enerzijds wordt er gegoocheld met ‘vrije schoolkeuze’ en worden de doorlichtingsrapporten openbaar gemaakt opdat ouders goed geïnformeerd zouden kunnen kiezen

naar welke school ze hun kind sturen, maar anderzijds worden de ouders die er onmenselijke toestanden voor overhebben om hun kind in een bepaalde school in te schrijven, bijna gestigmatiseerd door te suggereren dat zij hun kind per se in een elitaire school willen inschrijven! Men zou die ouders eerder een pluim moeten geven omdat zij dit er allemaal voor overhebben om ervoor te zorgen dat hun kind toch naar de school van hun keuze kan gaan.

Het is niet mijn bedoeling om de debatten van voorgaande jaren over de kampeertoestanden over te doen. Het zijn er heel wat, zelfs tijdens de vorige legislatuur werd dit probleem al aangehaald en ook toen werd het al geminimaliseerd door te stellen dat het om slechts twee scholen op de 4000 leerplichtscholen ging. Ik denk wel dat men nu, na bijna zeven jaar GOK-decreet, eindelijk eens de moed moet hebben om na te gaan of dit nu echt wel zo'n goed decreet is.

De doelstellingen van het decreet – gelijke toegang tot onderwijs voor elk kind, met daaraan gekoppeld de bedoeling om concentratiescholen tegen te gaan en om de allochtone, kansarme leerlingen meer te spreiden over de verschillende scholen in Vlaanderen – creëren perverse effecten. Ook dit werd hier al meermaals toegegeven. Het zijn effecten waaraan men telkens opnieuw met een lapmiddel wil verhelpen.

Mijn vraag is dan ook heel concreet: wanneer komt er een grondige evaluatie van het volledige GOK-decreet waarbij een drietal punten zeker moeten worden onderzocht?

Ten eerste: waarom kiezen ouders voor een bepaalde school? Waar er nu wachtrijen zijn, wordt gesuggereerd dat het om elitaire scholen zou gaan, maar misschien ligt er wel een heel andere reden aan de basis.

Ten tweede moet worden nagegaan waar en hoeveel onzichtbare wachtrijsscholen er zijn, scholen waar ouders zich pas melden bij het begin van het schooljaar en niet op het ogenblik dat de inschrijvingen van start gaan en waar op dat moment ook leerlingen worden geweigerd, wat minder zichtbaar is. Wat is de reden voor die laattijdige aanmelding? Is men niet op de hoogte van de hele inschrijvingsprocedure? Of is men niet geïnteresseerd en gaat men zijn kind pas inschrijven op het ogenblik dat het echt moet, namelijk bij het begin van het schooljaar? Wij horen hier al jarenlang dat er moet worden gezorgd voor duidelijke informatie voor kansarmen, we horen al jarenlang dat daar middelen en mensen voor moeten worden ingezet. Waarom blijkt nu, na zeven jaar, dat dit weinig tot niets uithaalt? Ook die vraag moeten we durven te stellen. Wil men wel de voorrang waar men recht op heeft?

Ten derde: de capaciteitsproblemen. Stellen dat er globaal gezien voldoende scholen zijn voor alle kinderen, is een doodoener. Ouders willen scholen op bepaalde

plaatsen, net in hun buurt, of in de buurt van hun werk of in een welbepaalde buurt. Ook daar moet rekening mee worden gehouden. Een grondige doorlichting van het hele GOK-decreet moet ook dat alles mee in kaart brengen.

Ik merk trouwens, mijnheer de minister, dat u, in tegenstelling tot vorig jaar, toen u nog sprak over opblaasbare scholen wanneer het over capaciteitsproblemen ging, nu ook rekening wilt houden met die capaciteitsproblemen

Komt er een grondige evaluatie van het GOK-decreet, met nadien een globale oplossing, in de plaats van elk jaar nieuwe lapmiddeltjes te gebruiken? Wanneer komt die evaluatie er? (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, een actualiteitsdebat over de wachtrijen aan de scholen wordt stilaan een weerkerend gegeven aan het begin van de maand maart. De goeemeente en de publieke opinie zijn het erover eens dat dit moeilijk te begrijpen is in een regio die onderwijs als zo'n belangrijk gegeven naar voren schuift.

Mijnheer de minister, iedereen begrijp wellicht dat de Vlaamse Regering beperkte bevoegdheden heeft en niet altijd alle hefboomen in handen heeft om bepaalde zaken te realiseren. Iedereen zal wel begrijpen dat, als Opel op een bepaald moment niet meer te redden valt, dat niet de volledige schuld is van de Vlaamse Regering. Maar als het over onderwijs gaat, begrijpen de mensen dat niet, want dat is onze volledige bevoegdheid. We zijn een regio die de middelen heeft en die te pas en te onpas zegt dat opleiding in een kenniseconomie essentieel is.

Het aanschuiven aan kleuter-, lagere en middelbare scholen heeft de voorbije dagen twee verklaringen gekend. Eerst en vooral was het de schuld van de lokale onderwijsgemeenschap, die de instrumenten niet gebruikt die het LOP ter beschikking heeft om bepaalde extra voorrangregels op te leggen. Kijk maar naar Gent: daar heb je die wachtrijen dit jaar niet meer gekend. Daar heeft men de moed gehad om het nabijheids criterium in te schrijven.

Het is nog maar de vraag of dit op het terrein ook effectief iets zal oplossen. Ik hoor nu al geruchten over het Leuvense systeem met een callcenter, dat nogal wat neveneffecten zou hebben.

Kan de minister van Onderwijs zoiets in onze samenleving wel overlaten aan het al dan niet bereiken van een akkoord binnen de lokale overlegplatformen? Kan de minister van Onderwijs het in deze tijd laten gebeuren dat er een soort proeftuinensituaties ontstaan met een callcenter, met een nabijheids criterium enzovoort? Is het niet de minister van Onderwijs zelf, die, wanneer het bijvoorbeeld over studieburzen en ouderparticipatie gaat, niet te beroerd is om

van bovenuit regeltjes op te leggen, die ook hier resoluut zelf zijn verantwoordelijkheid moet nemen en zelf moet bepalen wat die bijkomende criteria zijn?

Ik verwijs naar een zeer interessante studiedag die gehouden werd aan de ULB door de professoren Jacobs en Estelle Cantillon. Zij hebben internationaal een vergelijkende studie gemaakt over welke voorrangscriteria werken. Er is materiaal genoeg om op het Vlaamse niveau onze verantwoordelijkheid te nemen.

Er is een tweede, en wat mij betreft veel belangrijkere, verklaring: er zijn gewoonweg te weinig scholen in de grootsteden. In 2008 is het geboortecijfer in Vlaanderen voor het vierde jaar op rij gestegen. Die stijging vindt men vooral terug in de steden en bij niet-Belgische moeders, die precies in die steden wonen. Ik schuif even de Antwerpse cijfers naar voor. In 2004 waren er in Antwerpen 26.823 kinderen tussen nul en vier jaar. Vier jaar later, in 2008, zijn er maar liefst 4500 kinderen meer: 31.300. Dat betekent een aantal kleuterscholen, mijnheer de minister.

Ik denk dat alle collega's het met mij eens zijn dat de stijging van het geboortecijfer een goede zaak is, in het kader van de vergrijzing. Het zijn inderdaad die kinderen die uw en mijn pensioen zullen betalen, mijnheer Caluwé. Het is belangrijk dat er meer geboortes zijn, maar dat kan enkel soelaas bieden als we de nieuwe generatie goed opleiden en we ervoor kunnen zorgen dat zij afstuderen met een aangepast diploma.

Ons Vlaams onderwijs doet het nog altijd zeer slecht als het gaat over de zwaksten. Kinderen uit een gezin uit de onderste sociale klasse, waar thuis geen Nederlands wordt gesproken, hebben in Vlaanderen nog altijd bijna 50 percent kans om af te studeren zonder diploma. Precies die kinderen komen in de steden in die scholen terecht die al overvol zitten. Zij zouden eigenlijk moeten worden opgevangen in kleinere klassen en verdienen extra ondersteuning. Nu komen ze terecht in scholen met grote klassen en grote groepen.

Mijnheer de minister, onze vraag is niet enkel dat u op Vlaams niveau uw verantwoordelijkheid neemt met betrekking tot de toegangscriteria, maar dat u ook, en zeer dringend, een concreet plan uitwerkt voor bijkomende scholen in de steden, gebaseerd op de naakte, harde cijfers dat er meer kinderen geboren worden.

In de huidige reglementering staat alles om bijkomende scholen in de steden te bemoeilijken in plaats van te vergemakkelijken. Ik denk aan de regel van 2 kilometer. Ik denk aan het feit dat men vooral wil inzetten op nieuwbouw, terwijl er in steden bijna geen plaats is voor nieuwbouw. Bestaande gebouwen zijn bovendien verschrikkelijk duur. De meeste scholen in de stad zijn niet erg vermogend. Zij kunnen die investering niet doen.

Mijnheer de minister, het is niet vijf voor maar vijf over twaalf om ervoor te zorgen dat we een aangepaste aanpak ontwikkelen voor voldoende kwalitatief kleuter- en lager onderwijs zodat de talenten van alle kinderen ontwikkeld worden. Dat moet ervoor zorgen dat de nieuwe generatie die nu op de drempel van de kleuterschool staat, met een rugzakje waarin heel vaak een andere thuistaal en een lage sociale klasse zit, gelijke kansen krijgt in ons onderwijs.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, om een oplossing te bieden aan de kampeertoestanden aan schoolpoorten hebben we met dit parlement een decreet goedgekeurd dat de scholen de mogelijkheid biedt om de komende twee jaar te experimenteren met methodes met betrekking tot de aanmeldingsperiode die aan de inschrijvingsperiode voorafgaat. We zijn het allemaal eens dat kampeertoestanden vermeden moeten worden.

Naast het feit dat de media schrijven over onderwijs en dat bepaalde scholen hiermee in de aandacht komen, valt er verder weinig positiefs over te zeggen. We maken werk van een gelijkheidsbeleid in onderwijs. Het GOK-decreet heeft nobele intenties. We hebben al geschaafd aan het decreet om een aantal problemen in de praktijk op te lossen.

Vandaag stel ik vast dat er nog steeds vragen kunnen worden gesteld bij de effecten en de toepassing ervan, vooral inzake de verklaring op eer betreffende het gebruik van de Nederlandse taal in de thuissituatie. Ook worden de kansen die we in het decreet hebben gecreëerd, niet overal benut. We kunnen hierover teleurgesteld zijn, maar in de eerste plaats wil ik hierover vragen stellen.

Mijnheer de minister, in welke mate was u op de hoogte van het bereiken van bepaalde akkoorden binnen de LOP's? Wat heeft ertoe geleid dat er op bepaalde plaatsen geen akkoord is bereikt? In Gent is men wel tot goede afspraken gekomen en is het kamperen voor de schoolpoort opgelost. In Brussel, Antwerpen en Leuven werd geen akkoord bereikt in de LOP's. Mijnheer de minister, ik ga ervan uit dat u de situatie hebt opgevolgd. Welke experimenten werden er precies opgezet? Waar situeren zich de problemen?

Ik vraag me ook af of de overheid nu meer moet doen dan dat ze al heeft gedaan. De overheid kan natuurlijk meer zaken opleggen, maar we hebben ervoor gekozen om dat niet te doen. Ik stel voor om de scholen in de toekomst voor hun verantwoordelijkheid te blijven plaatsen en hen ook de nodige ruimte te geven om met eigen methodieken te werken.

Op bepaalde plaatsen is het moeilijk om tot afspraken te komen op het niveau van het LOP. Het is belangrijk zicht

te krijgen op wat daar precies heeft gespeeld. Het is ook belangrijk om een goed zicht te krijgen op de ernst van de kampeerproblemen voor scholen. In de pers wordt het voorgesteld als een groot probleem in Vlaanderen. Het is belangrijk om goed te weten waarover we spreken: hoeveel scholen worden daarmee geconfronteerd en hoeveel ouders en kinderen staan er in de kou?

Er is niet enkel een probleem van inschrijving, maar ook van capaciteit, zowel in Brussel als in Antwerpen. Elk kind heeft recht op onderwijs en we moeten inspanningen doen om dat recht te garanderen in de nabije leefomgeving. Ik veronderstel dat de plaatselijke overheden een goed zicht hebben op de problematiek.

Mijnheer de minister, ik las in de krant dat u het capaciteitsprobleem snel wilt oplossen door voorrang te geven aan scholen met capaciteitsproblemen, zodat zij snel in bijkomende schoolgebouwen kunnen voorzien. Op een eerdere vraag om uitleg in de commissie gaf u al te kennen dat we niet de verwachting mogen creëren bij ouders dat ze sowieso terecht kunnen in de school van hun eerste keuze.

Mijnheer de minister, ik vraag me af of de media een correcte weergave geven van wat u van plan bent te doen, maar ook of u zich baseert op een totaalbeeld van de problematiek in de grootsteden. Hebben we zicht op het aantal schoolplaatsen, op het effect daarvan op het toenemend aantal kinderen in de grootsteden? Is er inderdaad een tekort of doet het probleem zich enkel voor in bepaalde scholen? Zijn er scholen in de grootsteden die leeglopen, of die wel met veel plaatsen blijven zitten? Het is belangrijk om het probleem eerst grondig te analyseren voor we hierin beslissingen nemen. Dan kunnen we op basis daarvan naar de juiste oplossingen zoeken.

Ieder van ons hier weet dat een nieuw schoolgebouw er niet staat van vandaag op morgen. Hebben de scholen die vandaag een capaciteitsprobleem hebben, al een bouwdoos? Verkeren ze in de mogelijkheid om een uitbreiding te realiseren?

Mijnheer de minister, wanneer u extra aandacht wilt schenken aan de capaciteitsproblemen via scholenbouw, gaat dat dan ten koste van andere projecten die nu al zijn ingediend van scholen die al verschillende jaren op de wachtlijst staan?

Ik wil de problemen die zich voordoen in Brussel en Antwerpen niet minimaliseren, maar ook elders in Vlaanderen hebben we problemen met schoolgebouwen die een snelle aanpak vragen. Het kan niet zijn dat scholen die al negen jaar op een wachtlijst staan, nu achteruit worden geschoven vanwege capaciteitsproblemen op andere plaatsen. Daarom vraagt mijn fractie om in de eerste plaats een goede analyse te maken van de huidige problematiek die zich aan de schoolpoort

voordoet. Hoe ruim moeten wij die problematiek inschatten? Waarover gaat het precies?

Daarnaast vragen wij dat de capaciteitsproblemen die zich voordoen in de grootsteden, duidelijk in kaart worden gebracht. Dat moet dienen als basis om de juiste beslissingen te nemen.

Tot slot vragen wij om het inschrijvingsluit van het GOK-decreet grondig te evalueren. (*Applaus bij CD&V*)

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, sinds 2002 zijn de schoolfiles een jaarlijks terugkerend fenomeen. De oorsprong ervan gaat terug tot de inschrijvingsregeling zoals bepaald in het Gelijkeonderwijskansendecreet I.

Destijds bestond er een vrij grote consensus dat de toestand van de inschrijvingen, vanuit het streven naar gelijke kansen, niet ideaal was. Men heeft dan ook geopteerd voor de regeling die uitgaat van het principe 'wie eerst komt, eerst maalt'. Die regeling is achteraf nog een aantal keren gewijzigd.

Het gaat om een principe waarover de minister ook nu nog verklaarde "dat deze inschrijvingsplicht desondanks nog altijd beter is dan het oude systeem, waarbij scholen in stilte lijsten aanleggen en leerlingen selecteren".

Dit systeem heeft geleid tot het onbedoelde fenomeen van het schoolkamperen. We moeten het echter ook niet opkloppen. Zo was het reeds vermelde voorbeeld van Haacht ook al een probleem vóór het GOK-decreet. Die school had en heeft enkel nood aan uitbreiding.

In de media wordt dit probleem in periodes van inschrijvingsmomenten ruimschoots belicht, maar het betreft een problematiek die vooral speelt in een aantal steden en bij een beperkt aantal scholen die een kwalitatief hoogstaande reputatie hebben en derhalve soms een ietwat elitair imago met zich meedragen.

De minister verklaarde in het reeds vermelde artikel in de Standaard van 28 februari dat de kampeertoestanden zeer zichtbaar maken hoe voor sommige scholen de vraag veel groter is dan het aanbod. Toch zou het probleem volgens de minister veeleer beperkt zijn. Enige sereniteit is dan ook geboden om het probleem in zijn juiste proporties te bekijken. We willen het probleem echter allerm minst onder de mat vegen. We hebben zelfs oog voor het feit dat het ene onbedoelde gevolg zelfs nog andere onbedoelde gevolgen met zich meebrengt. Zo had iemand het in een ingezonden stuk in De Standaard over het feit dat hij, in navolging van een aantal ouders, nodeloos heeft gekampeerd. Er waren immers wel degelijk voldoende plaatsen.

Er wordt weliswaar een bijkomende sociale ongelijkheid gecreëerd tussen enerzijds die ouders die het zich kunnen veroorloven om zelf voldoende tijd te investeren om te kunnen kamperen of om iemand in te huren en anderzijds die ouders die dat niet kunnen en mogelijks zelf moeten beslissen om af te zien van een poging tot inschrijving of er zelfs niet aan beginnen.

In derde orde valt ook niet uit te sluiten dat bepaalde scholen er eigenlijk niet echt rouwig om zijn dat er aan hun deuren wordt aangeschoven. Dat is een vorm van publiciteit. Dat gebeurt onder het mom van 'waar mensen staan aan te schuiven, moet het wel goed zijn.'

Er dient bijgevolg wel een oplossing geboden te worden. De uitdaging schuilt hierin om een praktische invulling te geven aan de bestaande regelgeving om deze gevolgen te vermijden, zonder evenwel uit het kader van die regelgeving te treden. Op verschillende plaatsen poogt men dat dan ook te doen. Het voorbeeld waarnaar vaak wordt verwezen – ook omdat het al operationeel is – is dat van Gent, waar via het LOP een website werd ontwikkeld waar ouders hun kinderen kunnen inschrijven. Het Gentse voorbeeld maakt evenwel gebruik van de mogelijkheid om, zoals voorzien in Onderwijsdecreet XVIII, via proefprojecten voorrang te verlenen aan de buurtkinderen. We zullen u niet verhelelen dat we, zoals we vroeger al hebben aangehaald, eigenlijk niet echt enthousiast zijn over een dergelijke aanpak. Los van het feit dat het in wezen een uitholling is van het oorspronkelijke 'eerst komt, eerst maalt'-principe, zijn we van oordeel dat dit de vrije schoolkeuze al te zeer belemmert. En dat is een principe waar we zeer aan houden!

Afgezien van de vraag naar de mogelijkheid wat de reële, effectieve verblijfplaats is van het kind en de onmogelijkheid om dit echt na te gaan, wordt het ene discriminatoir element vervangen door het andere, ditmaal op basis van de afstand. Bovendien zijn dat slechts experimenten en rijst de vraag wat er na zal gebeuren. Gelet op de te verwachten demografische evoluties en de babyboom waarvan sprake zou zijn in Antwerpen en Brussel, ligt de kern veeleer in het creëren van bijkomende capaciteit. Schoolbesturen moeten in staat zijn om hier hun verantwoordelijkheden te nemen door, indien nodig, snel in te spelen op een toenemende vraag en derhalve de capaciteit op te drijven. Het probleem is, zo valt te vrezen, dat dit omwille van financiële redenen onvoldoende snel en flexibel kan gebeuren omdat de financiële werkmiddelen hiertoe gewoonweg niet snel genoeg worden toegekend. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter: De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, beste collega's, als we tellingen uitvoeren, onder meer in onze stad, merken we dat de

kampeertoestanden elk jaar toenemen. Dat gebeurt op een nogal spectaculaire wijze.

Eigenlijk stuiten die toestanden de meerderheid van de bevolking, en dus ook ons, tegen de borst. Het is onaanvaardbaar, het is geen teken van beschaving. Bovendien, zoals een vorige spreker al heeft gezegd, dreigen de kampeertoestanden op zich een nieuwe hype te creëren, waardoor mensen op plaatsen waar het misschien niet nodig was, toch kamperen. Velen onder ons, maar zeker ook ik, krijgen daarover een ongelooflijk aantal mails.

Terecht houden de ouders de politici verantwoordelijk voor het oplossen van dat probleem. Ik weet dat er zich ook elders dergelijke gevallen voordoen. Sta me echter toe te zeggen dat het probleem het meest nijpend is in de grote steden. Daar zijn verschillende redenen voor. In de grote steden is de dichtheid van de scholen het hoogst, want de bevolkingsdichtheid is er ook het hoogst. Dat creëert een illusie van schoolkeuze. In de grote steden is de leerlingenpopulatie het meest divers. Daardoor ontstaan er bij heel wat ouders, om begrijpelijke redenen, perceptieproblemen in verband met de onderwijskwaliteit. De grote steden zijn koploper op het vlak van de bevolkingsaanwinst. Die is er in heel Vlaanderen, maar in de grote steden uit die zich vrij spectaculair.

Ik wil hier andere cijfers citeren dan mevrouw Vogels. Uit de bevolkingsprognoses – en dat is altijd met een zekere marge – blijkt dat er tegen het jaar 2026 op zijn minst 30.000 leerlingen bij zullen komen in Antwerpen en maximum 70.000. En dat alleen in de stad Antwerpen. Ik hoef u niet te zeggen dat dit een ongelooflijke uitdaging vormt voor de capaciteit. Dat vormt een belangrijk probleem voor de gelijke onderwijskansen want geen gelijke kansen zonder voldoende kwalitatief onderwijsaanbod.

Met dat capaciteitsprobleem voor ogen zouden we toch op vrij korte termijn een analyse moeten maken die ons toelaat meer rekening te houden met de realiteit. De lat ligt hoog in de steden. Ze ligt overal hoog. Maar onze stok om erover te springen, is in de steden echt wel te kort. En dat ondanks het inhaalprogramma voor schoolgebouwen en schoolinfrastructuur, dat de minister, gelukkig maar, heeft geïntroduceerd.

Daar zijn een aantal verklaringen voor. Die verklaringen maken dat wij dreigen benadeeld te worden. Het gaat in de eerste plaats om een aantal technische zaken, die te maken hebben met de minimale afstand die moet worden gerespecteerd tussen onderwijsinstellingen. De berekeningsbasis daarvoor is niet goed. Men kan zich afvragen of de werkwijze bij het hanteren van die norm niet moet worden aangepast. Er is ook de basis van de betoelaging voor onderwijsinfrastructuur, die enkel rekening houdt met leerlingen die er al zijn en die dus eigenlijk niet toelaat om te anticiperen op een waarschijnlijke grote bevolkingstoename en leerlingtoename in bepaalde steden of

delen van steden. Dat is zeer ondankbaar als je het stijgingsritme in acht neemt waarmee wij rekening moeten houden gezien de bevolkingsprognoses. Er zijn ook een hele reeks kenmerken die maken dat het moeilijker is om te bouwen in een stedelijke omgeving dan in een niet-stedelijke omgeving. Benchmarkstudies wijzen uit dat de kosten om schoolgebouwen in een stedelijke omgeving op te richten, onvermijdelijk hoger liggen dan daarbuiten. De verklaring daarvoor heeft te maken met een aantal factoren, ik heb nu niet de tijd om erop in te gaan.

We zouden dus toch in staat moeten zijn om deze realiteit onder ogen te zien en na te gaan of we de regelgeving met betrekking tot de subsidiëring van schoolinfrastructuur kunnen aanpassen. Niet om welke regio ook te benadelen maar om iedereen op dezelfde manier kansen te geven om te voorzien in de behoeften.

Het bouwen van schoolgebouwen vraagt tijd. In de tussentijd zouden we moeten kunnen optreden. Ouders vinden dat de politici hier hun beleidsverantwoordelijkheid moeten opnemen. Ik vind dat wij grondig moeten nadenken over de verantwoordelijkheid die we daarin willen opnemen. Zonder daarom terug te keren naar een vroegere periode waarin vanuit Brussel alles in het onderwijs tot in de details werd geregeld. Als wij na een vruchtbare discussie in dit parlement het erover eens zijn geraakt dat de mogelijkheid moet worden gecreëerd om te kunnen experimenteren met de inschrijvingsprocedures, als daarvoor een programma wordt ontwikkeld en er wordt aan scholen zelfs niet de vrijheid gegeven om daarvan, naargelang van hun keuze, gebruik te maken doordat dit kan worden verhinderd door allerlei onduidelijke procedures binnen het lokale overlegplatform, dan denk ik dat wij eens moeten nadenken of wij niet te veel beleidsverantwoordelijkheid, waarvoor men ons verantwoordelijk acht, uit handen aan het geven zijn. Er wordt zelfs niet gezegd dat die keuze moet worden opgelegd want dat zou veronderstellen dat je tot een consensus moet komen binnen het lokale overlegplatform alvorens dit aan alle scholen van het gebied zal worden opgelegd. Zoals het met andere elementen van de inschrijvingsprocedure het geval is.

Dat programma is overigens niet door het LOP in Gent ontwikkeld maar door de steden Gent en Antwerpen en door de politieke overheden van die twee steden. Het zou vandaag perfect in Antwerpen kunnen worden toegepast.

Op de huidige manier werken we mee toestanden in de hand die we eigenlijk niet willen. Uit een overdonderende meerderheid van de reacties die ik van allerlei ouders ontvang, blijkt dat de overgrote meerderheid van de bevolking, weliswaar vooral in de stedelijke gebieden, het niet eens is met de manier waarop het nu verloopt.

Ik pleit ervoor dit te durven herbekijken. We moeten samen de moed hebben de werking van de LOP's te

evalueren. Het LOP van Gent is erin geslaagd een overeenkomst te bereiken. Alle scholen werken in hetzelfde systeem. Dat is nog veel extremer. In Antwerpen is die vraag om allen in hetzelfde systeem te stappen zelfs niet gesteld. Het ging om een voorstel om de vrijheid te geven aan scholen die wilden instappen, en toch heeft het LOP van Antwerpen dit geblokkeerd. We moeten ons kritisch de vraag stellen of we zo verder kunnen blijven werken. Zijn we bereid dit aan het toeval over te laten? Moeten we deze tendens, die ons tegen de borst stuit, omwille van gebrekkige procedures in lokale organen blijven ondergaan? (*Applaus bij sp.a en CD&V*)

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mevrouw de voorzitter, ik ben eigenlijk blij dat ik vlak na de heer Voorhamme mag spreken. Ik denk dat hij, als schepen van Onderwijs, heeft vertolkt wat met betrekking tot deze problematiek in een stad als Antwerpen leeft.

Ik bedoel dit zeker niet negatief. Dit is het voordeel van een dubbelmandaat. Ik ben in mijn eigen gemeente bevoegd voor het onderwijsbeleid. Ik zal een aantal zaken vanuit deze optiek in ogenschouw nemen. Misschien wijst deze problematiek erop dat de lokale besturen de regisseursrol met betrekking tot het onderwijs nog meer op zich zouden moeten nemen.

Ik zou in dit verband tweemaal een belangrijk onderscheid willen maken. Ten eerste is er een verschil tussen de problematiek in Brussel en de problematiek in de rest van Vlaanderen. Ik zal hier straks dieper op ingaan. Daarnaast is er in Vlaanderen een verschil tussen de grootsteden en de landelijke gebieden. In feite moet ik het hebben over de gebieden met een positieve nataliteit, waar heel wat nieuwe kinderen op zoek naar een school zijn.

Het betreft hier in feite een heel menselijk probleem. Elke ouder wil de beste school voor zijn of haar kind. Wat het basisonderwijs betreft, moet het liefst ook om een school in de buurt gaan.

De eerste vraag die we ons moet stellen, is de vraag of er in Vlaanderen voldoende scholen zijn om op deze vraag in te gaan. Volgens mij is er in bepaalde gebieden een capaciteitsprobleem. Daarnaast moeten we ons ook afvragen of er voldoende scholen zijn waar de mensen voor willen kiezen. Waarom zijn er in Vlaanderen nog steeds scholen waar de mensen niet voor kiezen?

Wat die laatste vraag betreft, gaat het vooral om menselijke aspecten. Het beleid van de Vlaamse overheid heeft de voorbije jaren, van voor het begin van de huidige legislatuur, sterk ingespeeld op termen die destijds opgang hebben gemaakt. Het gaat dan om 'witte scholen' en om 'zwarte scholen'. De Vlaamse overheid heeft getracht een sterk onderwijs tot stand te brengen. Ouders

maken hun keuze echter nog steeds op basis van verwachtingen en misschien ook op basis van perceptie.

We moeten er blijvend zorg voor dragen dat het kwaliteitsniveau hoog is. Als ik even de opstap maak naar Brussel, dat een heel eigen gegeven is, dan merken we dat er een enorme toestroom is in het Nederlandstalige onderwijs. Op zich is dat heel positief. Daarom heeft dit parlement, bij monde van verschillende sprekers, gesteld dat we de criteria ook hoog moeten leggen: engagement, bereidheid van ouders om volledig in te stappen in het Nederlandstalig onderwijs. Als dit vervuld is, dan moeten we ook bereid zijn om te investeren in onze hoofdstad als er dan nog een probleem is. Dan moeten er scholen worden bijgebouwd of gekocht want er staan ook scholen leeg in Brussel, weliswaar niet van de Vlaamse Gemeenschap.

Er is dus een dubbel uitgangspunt. In die plaatsen waar er een capaciteitstekort is, moeten we investeren maar we moeten er ook voor zorgen dat alle scholen een bepaald niveau halen.

Ik spreek voor een deel uit eigen ervaring. Heel lang geleden, in de vorige eeuw, gaf ik les in Antwerpen. Wat stelde je daar vast? Welke keuzes maakten ouders vaak? Ze hoopten de beste opvang en de beste kwaliteit te krijgen. Zo komen we bij de taalverwerving, waar wij als fractie heel veel belang aan hechten. Het Nederlands is een probleem in Brussel. Twee derde van de kinderen zijn niet Nederlandstalig. Hoe je het ook draait of keert, dat heeft een kwaliteitsdaling als gevolg. Ook in Antwerpen moeten we vaststellen dat een op vier kinderen niet Nederlandstalig is. Als we dit toespitsen op bepaalde scholen, dan ligt het percentage veel hoger. Daar moeten we inderdaad zorgen voor kwaliteit. Die kinderen moeten zo snel mogelijk op een niveau worden gebracht zodat hun intrinsieke waarde, die ze onmiskenbaar hebben, ten volle kan worden uitgespeeld en zodat de taalachterstanden worden weggewerkt.

We spreken er hier al zoveel jaren over, maar ik denk dat we er echt op moeten inzetten, van in de voor-schoolse kinderopvang en het kleuteronderwijs zodat die kinderen op een sterke basis kunnen starten in het basisonderwijs. Volgens mijn fractie kan je dan het gegeven van witte en zwarte scholen voor een deel negeren. Mensen kiezen geen school omdat er witte of zwarte kindjes zitten, maar omdat ze niet willen dat er kwaliteitsvermindering is omdat de kinderen niet taalvaardig genoeg zijn. We moeten hier ten volle op inzetten.

Laat ons de nodige instrumenten en de nodige kracht geven aan scholen om echt aan kwaliteit te werken, in het bijzonder aan taalverwerving. Als dan blijkt dat er nog te weinig capaciteit is – en gelukkig zijn er weer meer kinderen in Vlaanderen –, dan moeten we investeren, in de steden en in onze hoofdstad. (*Applaus bij de N-VA*)

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, we hebben er met 'schoolpoortkamperen' misschien wel een nieuw woord bij. Misschien komt het ooit in Van Dale, maar hopelijk niet, want dan gaat het tenminste over een voorbijgaand fenomeen.

De huidige situatie is een experimentele situatie. Vorig jaar heb ik mee een amendement ingediend om die experimentele situatie mogelijk te maken. Ik weet natuurlijk, zoals iedereen, dat experimenten moeten worden geëvalueerd. Maar we zijn nog niet aan evaluatie toe. We kunnen dus nog geen lering halen uit het akkoord van Gent, waar blijkbaar goede afspraken zijn gemaakt binnen het LOP.

Er zou ook een soort akkoord zijn in Leuven, maar er zijn geen akkoorden tot stand gekomen in bijvoorbeeld Antwerpen.

Er zijn echt wel spanningsvelden waar te nemen. Er zijn de evenwichten van de geledingen binnen de onderscheiden LOP's. Op sommige plaatsen bevestigen die geledingen veeleer de eigen belangen dan dat ze een constructieve oplossing beogen. Er is eveneens het probleem van de vereiste dubbele meerderheid binnen het LOP. Op de autonomie van de schoolbesturen kom ik straks nog even terug.

Schoolpoortkamperen is, ondanks het GOK, een aanfluiting van gelijke kansen. We hebben allemaal het voorbeeld gelezen van de hoogzwangere vrouw die haar kind wil inschrijven. Haar man vertoeft voor het werk in het buitenland, dus ze huurt twee scoutsleiders in voor 10 euro per uur om haar plaats in te nemen. Wat met de hoogzwangere vrouw die haar kind wil inschrijven en alleenstaand is? Wat met de hoogzwangere vrouw die haar kind wil inschrijven en haar man zit in de gevangenis? Er zijn voorbeelden legio waar dat niet kan. Dat is opnieuw het creëren van ongelijke kansen, en dat moeten we echt wel een halt toeroepen.

Een andere opmerking is dat kampeertoestanden een soort hype creëren. Er zijn ook scholen waar zich rijen vormen en waar een aantal dagen of uren mensen aanschuiven, maar waar iedereen zonder probleem wordt ingeschreven. Die scholen zijn er ook, maar dat is blijkbaar goed voor de status van dergelijke school. Ik heb daar vragen bij.

Mijnheer de minister, u hebt zelf gezegd, als antwoord op een vraag van mevrouw Dua, dat een waterdicht systeem om inschrijvings- en/of aanmeldingsperikelen op te lossen wellicht niet bestaat. Mijnheer de minister, dat zou kunnen, maar we moeten er toch naar zoeken.

De conclusie zou kunnen zijn om toch meer accommodatie te scheppen, maar dat gaat natuurlijk niet van vandaag op morgen. Daar is tijd voor nodig, daar zijn bouwdoSSIERS voor nodig en we kennen allemaal de lange looptijd daarvan.

Ik kom toch nog even terug op de autonomie van de scholen. Als men kijkt naar www.schoolinzet.be, ziet men een aantal voorbeelden van scholen, in het Antwerpse bijvoorbeeld, die het initiatief nemen om autochtone ouders samen te brengen rond de buurtscholen, met de boodschap: schrijf uw kinderen allemaal samen in, en dan is er een betere kleurenmix binnen de school. Dat zijn kleine experimenten die echt navolging zouden moeten kunnen krijgen. Dat is de creativiteit van de school ter plaatse, waarbij men de goodwill van de ouders en de buurt ziet en waardoor de schroom en de drempelvrees weg wordt genomen en de drempel verlaagd wordt. Op die manier komen stilaan oplossingen in zicht.

Brussel is natuurlijk een totaal apart verhaal. Daar moeten we gewoon in meer accommodatie voorzien. Ik steun de heer Van Dijk: we moeten ook veel meer taalondersteuning creëren binnen het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

Indien we – en dat is een punt van ons partijprogramma – voor het basisonderwijs een regierol voor de gemeenten weg kunnen leggen, zou er misschien veel meer mogelijk zijn om afspraken te maken en te zeggen op welke manier scholen hun inschrijvingsbeleid vorm moeten geven.

Zolang we in de experimentele fase zitten en we bijvoorbeeld het experiment van Gent niet echt kunnen beoordelen, zou ik een lans willen breken om de individuele scholen waar er geen LOP-akkoord is te stimuleren om echt creatief uit de hoek te komen. We moeten tegen scholen en buurten zeggen dat het hun school is, ze er iets van moeten maken, om ervoor te zorgen dat de buurt opnieuw leeft en de interactie tussen buurt en school optimaal wordt. Dat kan als mensen de handen in elkaar slaan, er goodwill is, alle ouders worden uitgenodigd en er open gecommuniceerd wordt. (*Applaus bij mevrouw Els Van Weert, sp.a en de N-VA*)

De voorzitter: Minister Vandembroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandembroucke: Mevrouw de voorzitter, het is een bijzonder triestig beeld wanneer ouders in een rij gaan staan en gaan kamperen omdat ze een bepaalde school wensen voor hun kinderen, en het gevoel hebben, als ze niet tijdig in de rij staan, dat ze die school voor hun kinderen niet zullen kunnen bemachtigen. Zelfs al is het een kleine minderheid van scholen, zelfs al horen we achteraf dat ouders hier en daar in de rij hebben gestaan waar het misschien niet nodig was, toch denk ik dat het bijzonder triestig is en dat het voor die ouders een beetje revolterend moet overkomen.

De vraag is: wat kunnen daaraan doen? Degenen die dit aanklagen, zouden voor zichzelf de vraag moeten stellen hoe we dit opgelost krijgen. Dat is niet zo eenvoudig. Dat is gebleken uit de vele wijze dingen die er gezegd zijn in de verschillende uiteenzettingen. Ik verwijs onder meer

naar de goede samenvatting door mevrouw Demeulenaere van de voorbije debatten. Het is fout te zeggen dat wat nu gebeurt, enkel en alleen de schuld zou zijn van regelgeving die enkele jaren geleden tot stand is gekomen met betrekking tot het inschrijvingsrecht van ouders en de inschrijvingsplicht van scholen. Die spelregels, die nog door mijn voorgangster mevrouw Vanderpoorten zijn uitgeschreven, zorgen ervoor dat dingen duidelijk worden, dat ouders niet bedrogen worden en dat men niet aan ouders zegt dat er geen plaats is terwijl er misschien nog wel plaats is. Terugkeren naar de tijd van voor Vanderpoorten, is geen antwoord.

We hebben intussen met nogal wat fracties uit dit parlement, uit meerderheid en oppositie, geschaafd aan die spelregels, onder meer met de steun van Groen!, dat reeds in de oppositie zat. We hebben verbeteringen aangebracht en meer ruimte gegeven voor lokaal overleg. Belangrijks is dat we vorig jaar nog een wijziging hebben aangebracht die zeer verregaand is: we hebben het mogelijk gemaakt voor scholen om op basis van overleg ter plaatse, radicaal andere oplossingen te zoeken en wachtrijen te vervangen door andere procedures waarbij mensen zich aanmelden. Een wachtrij is namelijk je komen melden.

Dat heeft in Leuven voor de katholieke scholengroep secundair onderwijs geleid tot werken met een telefooncentrale. Dat heeft in Gent geleid tot een aanmeldingsregister, waarbij men vervolgens werkt op basis van een buurtcriterium, namelijk hoever je van de school woont.

Mevrouw Helsen heeft gevraagd waarom in sommige lokale overlegplatforms er wel een akkoord tot stand is gekomen en in andere niet. Ik vind het een beetje delicaat om daar allerlei commentaren op te geven, mevrouw Helsen. Om te beginnen was er in Leuven wel een akkoord. Het gaat daar alleen om de katholieke scholengroep secundair onderwijs, maar dat die scholengroep met een telefooncentrale werkt, daar gingen de andere scholen mee akkoord. Dat is inderdaad niet perfect, er zijn vragen over en het wordt ook opgevolgd. Ik denk echter dat het een zeer nuttige ervaring is en het sluit wachtrijen uit. De mensen bellen in en een deurwaarder controleert of de spelregel dat wie eerst belt, eerst genoteerd wordt, gerespecteerd wordt.

Waarom is er in Gent een akkoord gekomen? Ik wil dat even onderstrepen omdat ik nauw contact sta met de voorzitter van het LOP basisonderwijs Gent, Jean Pierre Verhaeghe. Men heeft daar in Gent zeer lang en zorgvuldig over moeten negotiëren. Er is lang over gepraat en er is een breed akkoord, dat blijkbaar ook door de ouders wordt ervaren als erg positief. Dat is natuurlijk essentieel als we willen dat dit stand houdt. Ouders vinden het blijkbaar wel goed in Gent, maar dat is het resultaat van zeer veel overleg.

Ik vind het persoonlijk jammer dat er in Brussel geen akkoord tot stand is gekomen. In Brussel wordt er wel voort gepraat in het lokaal overlegplatform. Men spreekt er nog over, men kijkt of er al bepaalde principiële beslissingen

kunnen worden genomen met het oog op het volgend jaar. De discussie is daar gelukkig nog wat open.

In Antwerpen is er discussie en een meningsverschil geweest.

Ik sluit me aan bij de Antwerpse schepen van Onderwijs, de heer Voorhamme, en ik hoop dat het LOP ook daar de keuze durft maken en de verantwoordelijkheid durft te nemen die in Gent blijkbaar niet slecht ontvangen wordt door de ouders.

Er is vervolgens de vraag of we voldoende scholen hebben en voldoende ruimte in onze scholen, of we niet veel scholen moeten bijbouwen. Ik heb daar een genuanceerde kijk op. Het is niet zo dat we op grote schaal plaats te weinig hebben in onze scholen. Het is wel zo, en dat is eigenlijk goed nieuws, dat we een babyboom meemaken. Die leidt tot meer kleuters en later meer kinderen in het eerste en tweede leerjaar. We voelen dat. In Antwerpen – en ook wel in Brussel en zelfs in Gent – merken we die druk. De scholen melden dat ze zo ongeveer vol zitten.

Wat staat daar tegenover? Onze enorme bouwinspanning. Ik kan die cijfers niet genoeg herhalen. Ik sta daarom een beetje kritisch tegenover uw uitspraken, mevrouw Vogels. Het laatste jaar waarin u mede verantwoordelijk was voor het Vlaamse beleid, dat was 2004, bevatte het budget voor subsidies voor scholenbouw 137 miljoen euro. Vorig jaar heb ik dat opgetrokken tot 421 miljoen euro. Ik wil daarover niet polemiseren, en ik kom zo dadelijk tot uw punt. We leveren sindsdien een enorme inspanning. Maar ik denk – en daar vinden we elkaar waarschijnlijk – dat we die inspanning in de volgende regeerperiode op zijn minst moeten herhalen en waarschijnlijk nog versterken.

Zoals de heer Voorhamme ook aangaf, moeten we misschien een beetje gaan sturen. Dat bouwproces komt enorm van onderuit. Daarom geldt het principe onder de scholen: wie eerst komt, eerst maalt. We hebben een lijst opgesteld. Wie zijn dossier eerst heeft ingediend, zal zijn subsidies eerst krijgen. We zijn niet zeker dat we op die manier altijd de prioriteiten beantwoorden, en we ontberen overzicht en analyse zoals mevrouw Helsen onderlijnde. We mankeren aansturing. Dat is trouwens een gevoelig punt bij de onderwijsnetten, mevrouw Helsen.

Ik pleit ervoor om voor de volgende legislatuur te zoeken naar een betere aansturing van het hele bouwprogramma en met de nodige prioriteiten. We kunnen mijns inziens zeker een prioriteit introduceren. Een school met plaatsgebrek, een school die kinderen moet weigeren en een uitbreidingsdossier heeft, moeten we prioriteit geven. We moeten dat stad per stad, gemeente per gemeente bekijken. Ik geloof dat de gemeentebesturen hierin een rol moeten spelen en in Brussel de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Die had mij overigens beloofd om tegen de zomer van 2008 al een eerste studie te

maken van knelpunten. Dat heeft een beetje aangesleept, ik heb vernomen dat de studie ongeveer klaar is. We moeten dus inzicht krijgen in de knelpunten en tekorten om te weten te komen waar we het eerst moeten bouwen.

We moeten niet naïef zijn. Ik herhaal wat ik vorig jaar al eens aanhaalde. Bouwen gaat niet van vandaag op morgen. Het is niet zoals een rubber bootje of springkasteel dat men kan oppompen: bouwprogramma's vragen tijd. Laat ons daar realistisch in zijn.

Ik kom bij een vraag die leeft bij de pers en ook hier. Moeten we de scholen verplichten om een aanmeldingsprocedure – het weze een telefooncentrale – of het buurtcriterium te gebruiken? Voornamelijk heb ik dat niet gedaan. Ik heb vorig jaar integendeel aan dit parlement gevraagd om een experimenteerartikel van twee jaar in te voeren. Ik wil daarbij blijven en nog één jaar verder experimenteren. Ik wil niet overhaast beslissen wat we daaruit moeten concluderen.

En waarom zeg ik dat? Ik zeg dat met de ervaring van Gent in de hand en ik zeg u dat eigenlijk ook in naam van Jean-Pierre Verhaeghe, de voorzitter van het LOP in Gent. De man zegt mij zelf dat als we dit geforceerd zouden hebben en vanuit het parlement in Brussel zouden hebben gezegd: "Dames en heren in Gent, u moet het buurtcriterium invoeren", het dan waarschijnlijk niet gebeurd zou zijn. Ze hebben daarover van onderuit moeten onderhandelen en op die manier het vertrouwen moeten winnen. De mensen in Gent zeggen me zelf: "Mijnheer de minister, u moet niet proberen om dit te forceren, laat het groeien". Wel ben ik het eens met de heer Voorhamme dat wanneer we twee jaar experimenten achter de rug hebben, en de zaak dus dit jaar en volgend jaar bekijken, we misschien een beetje meer sturende conclusies zullen moeten nemen en zeggen: "Je moet bepaalde oplossingen vinden".

Mevrouw de voorzitter, ik wil me volmondig aansluiten bij een derde invalshoek. In de eerste plaats had ik het al over de inschrijvingsregels, over de vrijheid die we geven om te experimenteren en om oplossingen te zoeken, en het is inderdaad mijn wens dat er op meerdere plaatsen navolging komt van wat er gebeurt in Gent of in Leuven, of dat er andere oplossingen komen, en over de verantwoordelijkheid op het terrein. Ten tweede had ik het over de problematiek van het bouwen en dat we inderdaad beter moeten aansturen op basis van meer analyse, misschien moeten we dit gemeente per gemeente en stad per stad bekijken.

Ik kom nu tot een derde punt of derde invalshoek, een punt dat de heer Kris Van Dijck volkomen terecht heeft onderstreept. Eigenlijk zouden we met een gerust geweten moeten zeggen aan ouders dat alle scholen, hoe verschillend ze ook zijn – en het is ook tof dat ze verschillend zijn –, over een lat gaat die we hoog leggen met betrekking tot de essentiële onderwijsdoelstellingen wiskunde, taal, Nederlands, Frans, gezondheid en beweging. Al die dingen, die

elementair zijn, zijn in elke school voldoende goed en zelfs uitstekend, ook al is dat misschien niet de eerste school van hun keuze. Die garantie moeten we geven. En we moeten die garantie zeker geven met betrekking tot het Nederlands in de school. Overigens, als we dat niet doen, dan bereiden we kinderen voor op een latere mislukking. Ze moeten het Nederlands goed, heel goed onder de knie hebben. Dat moet in elke school zo zijn.

Ik ben het dus met de heer Van Dijck eens dat als ouders niet de allereerste school van hun keuze kunnen bemachtigen voor hun kinderen, dat jammer is, maar dat wij dan moeten kunnen zeggen: "de tweede school is misschien een beetje anders, ligt misschien op een andere plaats, maar is zeker evenzeer een garantie voor het bereiken van essentiële doelstellingen inzake onderwijs, gaat ook over die lat die we hoog leggen". Dat is essentieel en we hebben daar ongetwijfeld nog werk aan, het is een werk dat nooit zal stilvallen, op het terrein en in ons beleid.

Samengevat, mevrouw de voorzitter, dit is een gevoelige kwestie. Het is triestig voor de mensen die in de rij staan, maar het antwoord op de vraag hoe we dit dan wel kunnen oplossen, is niet zo eenvoudig. Ik deel de genuanceerde analyse die een aantal mensen hier hebben gemaakt met betrekking tot het GOK-decreet. Het is onjuist om te zeggen dat het GOK-decreet de schuld is van de wachtrijen, maar we hebben eraan geschaafd en we zullen dat ongetwijfeld blijven doen. We hebben de mogelijkheid gegeven om lokaal naar oplossingen te zoeken en ik hoop dat men ook in Brussel en Antwerpen en op andere plaatsen, de voorbeelden volgt van Gent en Leuven, dat men oplossingen zoekt die niet leiden tot kampeertoestanden. Bouwen moet zeker nog gebeuren op grote schaal. En we moeten dit proberen aan te sturen op basis van knelpunten die we vaststellen, gemeente per gemeente.

Ziedaar, mevrouw de voorzitter, wat ik wilde zeggen in antwoord op de vele, interessante opmerkingen in dit debat. (*Applaus bij sp.a, Open VLD en de N-VA*)

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik hoop dat ook wij, het parlement, op de hoogte worden gebracht van de evaluatie van de andere oplossingen die we vorig jaar mogelijk gemaakt hebben via het Onderwijsdecreet XVIII. Het ziet er in Gent schijnbaar goed uit, maar ik neem aan dat het nog te vroeg is om nu al te zeggen dat het over heel de lijn voor 100 percent positief te noemen is. Misschien zijn er toch knelpunten, en die moeten mijns inziens ook aan de oppervlakte gebracht worden zodat er eventueel aan verholpen kan worden.

Een tweede zaak is dat u spreekt over het bouwprogramma. Ook daar moeten we verder in gaan en misschien nog

sneller dan we nu al gaan. Het is een knelpunt waar al veel over werd gepraat en waar wellicht nog veel over zal worden gepraat.

U zegt ook dat elke school een goede school moet zijn en dat we ouders daarvan moeten overtuigen. Ook daarin kan ik u volgen.

We zijn nu weer een aantal deelzaken uit het GOK-decreet aan het lichten die we gaan verbeteren en evalueren, maar ook het geheel van het GOK-decreet moet mijns inziens eens onder de loep worden genomen. Ik had het daarnet over de onzichtbare wachtrijen. Daarover is weinig of niets gezegd. Ik vraag me ook af waarom sommige mensen zich nog altijd zo laat aanmelden, waardoor die onzichtbare wachtrijen er toch komen. Ik heb ook vragen met betrekking tot de keuze voor een welbepaalde school.

U draait het enigszins om en zegt dat we ouders ervan moeten overtuigen dat elke school goed is. Het zou interessant zijn om eens te kijken waarom ouders voor een bepaalde school kiezen, en niet voor een andere, die misschien wel om de hoek ligt.

Over de aanmeldingsprocedure, die mogelijk is gemaakt via Onderwijsdecreet XVIII, zegt u dat u het tweede jaar van het experiment vooralsnog wilt laten lopen en pas nadien conclusies wilt trekken. Voor mijn fractie is het in elk geval duidelijk dat het nooit zo kan zijn dat de overheid in de plaats van de ouders gaat bepalen wat de schoolkeuze moet zijn. De autonomie, zowel van ouders als van scholen, moet voor ons maximaal blijven spelen.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik moet zeggen dat u nogal vlot om de kern van het probleem heen bent gefietst, namelijk de aanpak van de specifieke problematiek in steden. Daar heb je plaatsen te kort, maar heb je ook veel meer kinderen en vooral veel meer anderstalige, allochtone kinderen. Dat gaat over veel meer dan alleen maar bouwen. Bouwen is in de steden sowieso al veel moeilijker. Ik pleit dan ook voor een aparte aanpak voor het kleuter- en lager onderwijs in een stedelijke omgeving.

U blijft ook wijzen op het beschikbare bedrag ten tijde van de regering waar ik deel van uitmaakte, en zegt dan telkens dat u het hebt opgetrokken tot het huidige bedrag. Maar in de regering waar ik mee verantwoordelijk was, was uw partij ook mee verantwoordelijk, mijnheer de minister. En vandaag hebt u dat bedrag maar kunnen optrekken dankzij de andere partijen die mee verantwoordelijk zijn. Dat wou ik maar even zeggen.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Vogels, u nuanceert terecht de loutere problematiek van het bouwen in de steden. Ik denk dat we vandaag in ons beleid heel wat mogelijkheden geven aan het onderwijs in de steden om wat aparte dingen te doen. Om te beginnen

hebben onze stedelijke basisscholen extra middelen gekregen. Neem nu Brussel: in het Nederlandstalige Brusselse onderwijs zijn er in vergelijking met 2004 per leerling 87 percent meer werkingsmiddelen. Dat is bijna een verdubbeling van de werkingsbudgetten van de scholen. In Antwerpen is de stijging van de werkingsbudgetten per leerling ook enorm.

Tegelijk, dankzij het lokale onderwijsbeleid dat we mogelijk hebben gemaakt onder aansturing van de lokale schepen van Onderwijs, en dankzij het feit dat die lokale overlegplatformen een aantal jaren zijn gecreëerd en beter beginnen te werken, wordt het mogelijk om in de steden de neuzen in een bepaalde richting te krijgen. Er zijn ook extra middelen voor dat lokale onderwijsbeleid. De basisscholen hebben ook flink wat extra middelen gekregen.

En dus denk ik dat het mogelijk wordt om samen rond de tafel te zitten en specifieke problemen specifiek aan te pakken. U hoort mij niet zeggen dat het allemaal perfect is en dat we de komende jaren geen werk meer zullen hebben in dit parlement, maar ik denk wel dat het mogelijk is om er iets aan te doen.

Wij moeten er inderdaad voor zorgen dat ouders in de steden niet het gevoel hebben dat ze enkel in welbepaalde scholen nog een interessante opvoeding vinden voor hun kinderen. Ze moeten die vinden in elke school. Daar gaat het om.

De heer Kris Van Dijk: Mevrouw Vogels, u zegt dat de minister rond het probleem fietst. In dit debat hebben ook de verschillende sprekers oplossingen aangegevoerd. Het is niet aan mij om dé minister te verdedigen. Mevrouw Vogels, het probleem is niet zo moeilijk te duiden. De oplossingen zijn moeilijker, omdat ze zeer intensief zijn.

Vanuit onze fractie blijf ik onderstrepen dat we ook in de stedelijke context vaak bomvolle naast lege scholen zien. Dat is niet overal zo. Dat klopt. Waar het nodig is, moeten we bijbouwen. Maar de minister heeft een punt: we moeten ervoor zorgen dat alle scholen het etiket 'kwaliteitsvol' krijgen.

Ik weiger te denken dat 'de' Vlaming racistisch is en een zwarte school links wil laten liggen. Als hij een school links laat liggen, is dat omdat hij bang is dat er een kwaliteitsverlaging is doordat die kinderen niet voldoende Nederlands kunnen. Iedereen is het erover eens dat een beperkte kennis van de taal kwaliteitsverlagend werkt.

Nogmaals, de N-VA vraagt om in te zetten op taalverwerving. De minister voert daarvoor ook duidelijk een beleid. De N-VA wil daarin zeer ver gaan: een taalbadjaar voor men echt instroomt. Zo kunnen we in elke school de kwaliteit garanderen.

Mevrouw Mieke Vogels: In bepaalde delen van Antwerpen staan er absoluut geen scholen meer leeg. De heer De Cock haalde aan dat in Antwerpen-Noord, in Borgerhout, bepaalde autochtone ouders met tien tegelijk willen inschrijven in een ‘zwarte’ school om een vermenging te krijgen. Maar zij geraken niet meer binnen omdat die school al vol zit door broertjes en zusjes. De vermenging is zelfs niet meer mogelijk. Daar is een structureel tekort.

Er gebeuren heel wat inspanningen, mijnheer de minister. Maar er zijn nog altijd veel te veel anderstalige kinderen die zonder diploma uit het onderwijs stromen. Vorige week heb ik nog gesproken met leerkrachten uit een lagere school in mijn buurt, in Deurne. Het is een school met 100 percent allochtonen. Zij zeggen dat het overgrote deel van de kinderen in het zesde leerjaar twee jaar achterstand heeft. Dat mogen we niet laten gebeuren. Die kinderen zijn al schoolmoe in het zesde leerjaar. Die hebben al zoveel faalervaringen dat ze niet meer willen studeren. Dat is de kern. Daarover wil ik het met u graag eens op een ander moment verder hebben. Als we daar niet in investeren, zitten we binnen twintig jaar met een groep jongeren die minder hoog geschoold is dan vandaag.

De heer Dirk De Cock: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Creativiteit kan voor oplossingen zorgen. Dat kan een aanzuigeffect hebben bij andere scholen. Er moet maximaal worden ingezet op taalvaardigheid, talige ondersteuning, taalverwerving en op accommodatie. Daar hebt u in uw antwoord ook voldoende naar verwezen. Het is een moeilijk probleem. We moeten alle zaken die tot een oplossing kunnen leiden mee in het debat brengen.

De heer Robert Voorhamme: Het antwoord van minister Vandembroucke is bijzonder interessant. Het kan mee een uitgangspunt vormen om er een grondige discussie over te voeren. Als we een nieuwe financiering hebben ingevoerd voor het onderwijs – waar we allemaal voor hebben gekozen – die alle scholen op gelijke voet behandelt, maar die de leerlingen binnen die scholen differentieert in de financiering, dan moeten we durven nadenken over wat de reële behoeften zijn aan schoolcapaciteit en -infrastructuur. Daar moeten we een eenduidig antwoord op geven. Dat zullen we morgen niet vinden, maar het is wel absoluut nodig. In de volgende legislatuur zullen we nog heel wat bijkomende middelen moeten investeren in schoolinfrastructuur. Laten we dat doen op een toekomstgerichte manier, en niet op een manier die heeft bewezen dat ze niet meer de goede basis vormt om keuzes te maken.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? *(Neen)*

Het debat is gesloten.

ACTUELE VRAAG van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president

ACTUELE VRAAG van de heer Piet De Bruyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president

ACTUELE VRAAG van de heer Jos Stassen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president

ACTUELE VRAAG van de heer Dirk De Cock tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president

ACTUELE VRAAG van de heer Jurgen Verstrepen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het beleid van de Vlaamse Regering inzake Vlaamse Huizen in het buitenland, de informatiedoorstroming vanuit de federale diplomatie en de verklaringen ter zake van federaal minister Karel De Gucht en de minister-president

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Mijnheer de minister-president, u bent net terug uit Madrid en daarvoor

was u in New York, en telkens hebt u daar een Vlaams Huis geopend en wij vinden dat prima. In New York was er toch een belangrijk incident. Dat blijkt ook uit de vele vraagstellers vandaag. U had klachten over de manier waarop de Belgische ambassade u heeft geholpen in het dossier van de automobielsector. U zei dat u snelle en accurate informatie wilde, en die heeft u blijkbaar niet van de Belgische ambassade gekregen.

Federaal minister De Gucht sloeg onmiddellijk terug op een weinig subtiel manier en gaf u de tip om geen verdiepingen af te huren op de 44e verdieping van de New York Times Building, maar om misschien eens een Vlaamse tentoonstelling in New York te organiseren. De krantenkoppen spreken voor zich: 'De Gucht maakt brandhout van Vlaams Huis' en 'Peeters moet toontje lager zingen'. Dat was de toon die werd gezet.

U dreigde er nog even mee een speciale vertegenwoordiger naar Washington te sturen, maar ondertussen is dat plan ook van de baan. Tot 2007 had Vlaanderen een vertegenwoordiger in de politieke hoofdstad Washington. Nu hebben we dat vervangen door een Vlaams Huis in New York. Misschien is dat wel interessant als u straks antwoordt op deze vragen, mijnheer de minister-president.

De kern van de zaak is dat we ook hier de grenzen van de Belgische federatie hebben bereikt. Buitenlandse Zaken is federaal, maar Vlaanderen heeft een eigen buitenlands beleid. Daarvoor hebben we een aantal mensen, vertegenwoordigers van de Vlaamse Regering, op het terrein om dat beleid gestalte te geven. Telkens opnieuw stellen we vast dat die mensen blijven afhankelijk van de Belgische diplomatie, alleen al omwille van hun diplomatiek statuut. Telkens, heel dikwijls, zijn we afhankelijk van de figuur van de Belgische ambassadeur.

Ik kom ook wel eens in het buitenland en ik heb er een aantal leren kennen. Sommigen zijn schitterende mensen die ons met veel plezier willen helpen. Anderen krijgen het woord Vlaanderen niet over hun lippen. De meeste mensen in het Belgisch diplomatiek milieu zijn mensen die heimwee hebben naar de periode toen alles wat buitenland was, nog exclusief federaal was. Zij zien Vlaanderen helemaal niet als een nevenschikt bestuur, maar in het beste geval als een ondergeschikt bestuur. Ik begrijp dat van die mensen. Ze zijn daar goed gelogeerd. De foto's van de Saksen-Coburgs hangen daar aan de muur, hun job is België verkopen en hun prioriteit is natuurlijk niet het dossier waar Kris Peeters mee bezig is.

We stoten hier op de grenzen van de Belgische federatie. Wij Vlamingen mogen wel betalen, maar we krijgen weinig terug. En u zegt dat het voor u allemaal niet zo belangrijk is. Dat is de toon die u zet, mijnheer de minister-president. U wilt niet met de Vlaamse leeuw staan zwaaien; wat voor u telt is de praktische vooruitgang in concrete dossiers. Ik vind dat een beetje flauw. Want dat

is de vraag niet. De vraag is niet of u met de Vlaamse leeuw zwaait of niet, de vraag is of de Vlaamse Regering voor haar buitenlands beleid over een efficiënt instrument beschikt of niet.

Wanneer u telkens opnieuw een beroep moet doen op Belgische ambassades en telkens opnieuw afhankelijk bent van de goodwill van de plaatselijke ambassadeur, dan beschikt u niet over een efficiënt instrument om dat beleid tot uitvoering te brengen.

Mijnheer de minister-president, wat was nu precies het probleem in Washington? Kunt u daar wat tekst en uitleg bij geven? We hebben daarover maar een paar regels in de pers gelezen. U zult ons ongetwijfeld meer willen vertellen.

Mijnheer de minister-president, was dit voor u een accident de parcours, een eenmalig gebeuren? Of is het een structureel probleem en bent u van mening dat de huidige werking van de Belgische diplomatie Vlaanderen niet vooruit helpt? Welke maatregelen zijn er nodig?

Waarom is die vertegenwoordiger uit Washington, de diplomatieke hoofdstad, teruggetrokken en richten we ons nu op New York? Uiteindelijk is het in Washington te doen wanneer we een politieke boodschap willen verspreiden.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de minister-president, vanmorgen hebben we hulde gebracht aan een van onze collega's, tevens een voorganger van u. Ik ga de laudatio hier niet herhalen. In die laudatio zat duidelijk één element. Een van de grotere diensten van de heer Van den Brande was het op de kaart willen zetten en het op de kaart zetten van Vlaanderen. Die ambitie werd helaas door een aantal van zijn opvolgers, niet met hetzelfde enthousiasme, en dan druk ik me voorzichtig uit, voortgezet.

In 2004, toen de heer Bourgeois de bevoegdheid van Buitenlands Beleid overnam, is opnieuw de draad opgenomen waar die was blijven liggen. Er is werk gemaakt van een eigen Vlaams buitenlandbeleid. Er is in een hogere versnelling geschakeld en de resultaten daarvan plukken we nu.

Een van de elementen – en ik vind het belangrijk te benadrukken dat het slechts over een van de elementen gaat – van dat buitenlandbeleid is het installeren van de zogenaamde Vlaamse Huizen. Een aantal baronessen en een aantal voorzitters van toch nog altijd kleine partijen zeggen dat die momenteel als paddenstoelen uit de grond schieten. Dat lijkt me schromelijk overdreven. Ik tel er een tiental voor de vertegenwoordiging in geografische regio's en een tweetal bij multinationale organen. Dat zijn er twaalf over een periode van vijftien jaar. Paddenstoelen doen het wat dat betreft beter.

Het installeren van de Vlaamse Huizen is geen vorm van oudromantisch flamingantisme. In dat opzicht interesseert het me wel te weten wat u bedoelt wanneer u zegt dat u daar pragmatischer naar kijkt dan de heer Bourgeois destijds. Het gaat hier over een inplanting op plaatsen waar die huizen een meerwaarde kunnen betekenen voor de aanwezigheid van Vlaanderen in de wereld.

Dat zelfbewust optreden van Vlaanderen ergert blijkbaar een aantal mensen en niet het minst uw federale collega, minister De Gucht, die in één moeite de Vlaamse Huizen ridiculiseert en eigenlijk het voeren van een eigen Vlaams buitenlandbeleid overbodig acht. Dat klinkt heel raar voor een vicepremier die een paar weken geleden in een interview nog zei dat België structureel onbestuurbaar is, een permanente diplomatieke conferentie is, en dat het alleen maar erger wordt.

Als zo iemand kritiek levert op Vlaanderen, dat op een assertieve, zelfbewuste en doordachte wijze een Vlaams beleid voert, dan is dat niet alleen deloyaal maar dan is dat ook een oerconservatieve houding, en is dat deontologisch onverantwoord.

Mijnheer de minister-president, hoe kijken u en de Vlaamse Regering aan tegen die uitspraak van minister De Gucht? Hoe zult u hem daarover aanspreken, met de bedoeling hem erop te wijzen dat dit niet alleen onaanvaardbaar maar ook zeker niet voor herhaling vatbaar is?

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de minister-president, de discussie vandaag gaat niet over het feit dat Vlaanderen een aantal bevoegdheden heeft op buitenlands niveau. Er is ook geen discussie over het feit dat met de Vlaamse bevoegdheden een buitenlands beleid kan worden gevoerd. Dat Vlaanderen zich manifesteert in het buitenland, is niet de discussie. De vraag is op welke manier Vlaanderen zich in het buitenland profileert. Profileert het zich zoals een staat dat doet, dus met de oprichting en inrichting van fysieke gebouwen, zoals in New York?

Is dat wat u wilt? Of wilt u dat Vlaanderen een complementair beleid voert ten aanzien van wat de federale overheid doet en ten aanzien van de gewesten? Wilt u dat Vlaanderen zijn sterke troeven uitspeelt? Of u het nu graag hoort of niet, een van de sterke troeven van onze regio is Brussel – ‘Brussels’ –, dat wereldwijd bekend is. Het is een stukje van Vlaanderen. Wat ook wereldwijd bekend is, is ‘the port of Antwerp’, en niet ‘the port of Flanders’. Wat wereldwijd bekend is, is natuurlijk ook ‘Belgian chocolate’. ‘Chocolate from Flanders’ kent niemand in het buitenland. Men kent er ook het Belgisch witloof.

Wat wereldwijd bekend is, zijn een aantal cultuurproducten. Het laatste festival in Avignon werd bijna gekaapt door cultuurmakers uit Vlaanderen. Vlaanderen kan de wereld

veroveren met een aantal bekende orkesten, zoals La Petite Bande. Deze morgen was hier een viering voor de heer Van den Brande. Via I Fiamminghi heeft hij als het ware cultuur gebruikt als glijmiddel voor het buitenlands beleid. Op zich was dat idee nog niet zo slecht. Daardoor worden de sterke troeven van een land gebruikt.

De rel van vorige week over het Vlaams Huis in New York was er wat mij betreft een over misplaatste profilering. Een aantal Belgische diplomaten werden nodeloos geschoffeerd. Daarnaast haalde een federaal minister nodeloos uit naar een Vlaams beleid. Dat was ook niet echt nodig. Wat deze rel heeft aangetoond, is dat een evaluatie nodig is van dit beleid. Wat is in godsnaam de zuivere meerwaarde van een fysieke ruimte in New York? Of moet er worden gezorgd voor een betere samenwerking met de diplomatie? Ik denk dat de crisis in de automobielsector duidelijk heeft aangetoond dat er andere middelen nodig zijn dan een huis in New York.

Mijnheer de minister-president, houdt u vast aan uw beleid om Vlaamse Huizen in het buitenland uit te bouwen, of kiest u voor een ander beleid dan dat wat vandaag wordt gevoerd? (*Applaus bij Groen!*)

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in de loop van mijn parlementair mandaat heb ik toch wel een aantal contacten gehad met de Vlaamse zaakgelastigden in Berlijn, in Oostenrijk, in Londen, in Zuid-Afrika, in Nederland. Ik vond dat die mensen op het terrein echt goed werk leverden.

Ik was dan ook verbouwereerd toen federaal minister van Buitenlandse Zaken De Gucht bijna onmiddellijk reageerde toen minister-president Peeters vorige week een Vlaams Huis opende. Hij liet zich nogal laatdunkend uit over die Vlaamse diplomatieke aanwezigheid in het buitenland. Hij beschouwde die als onnodig en als een parallel circuit, dat helemaal niets ter zake deed.

Mijn verbouwereerdheid is dubbel. Er is enerzijds de uitspraak van minister De Gucht. Anderzijds blijf ik ervan uitgaan dat het hier om een unanieme beslissing gaat van de Vlaamse Regering. En daar zitten toch drie excellenties van Open Vld in! Een van die excellenties van Open Vld was zelfs aanwezig in New York. Ik begrijp dat dan ook eventjes niet heel goed.

Mijnheer de minister-president, of die Vlaamse zaakgelastigde nu in New York dan wel in Washington gevestigd zal zijn, daar zult u wel op antwoorden. Mijn vraag is echter of de unanimité binnen de Vlaamse Regering met betrekking tot het opzetten van diplomatieke aanwezigheden in het buitenland nog altijd bestaat. Wat is uw mening over het statement van federaal minister De

Gucht? Indien uw mening niet strookt met wat hij heeft gezegd, welke mogelijkheden zijn er dan om de zaken op één lijn te krijgen en om te bespreken wat kan en wat niet kan, en wie heeft dan gelijk in deze zaak? Mijn aanvoelen is dat minister De Gucht zijn hand wat heeft overspeeld en dat hij in dit geval Vlaanderen geen lessen te leren heeft.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Mijnheer de minister-president, wij hebben allemaal het mooie verhaal van het Vlaams Huis gevolgd. Ik heb gezien dat u zich in New York hebt kunnen uitleven. Het was een mooie receptie. Er was zelfs, ook al hebben wij daar nog geen vertegenwoordiger, een man van ons aanwezig op het feestje bij de opening van het Vlaams Huis in New York.

U hoort mij niet zeggen dat de opening van die Vlaamse Huizen slecht is. Maar ik vind het wel vreemd dat er, als Vlaanderen dan toch uit zijn kerktoenschaduw treedt en zichzelf wil promoten in het buitenland en daar wat centjes voor over wil hebben, meteen overal kritiek komt en wij in onze eigen voet schieten. Dat is een spijtige zaak. Dan kun je nog discussiëren over de kostprijs, ik kom daar zo dadelijk op terug. Als je ziet wat de Nederlanders al hebben besteed in New York. Zij dromen van een Peter Stuyvesant-evenement. Dat is al een ander bedrag dan het bedrag dat de Vlaamse overheid besteedt in New York.

Wij zitten goed in New York. Ik zal de vragen die mijn collega's hier al hebben gesteld, niet herhalen. Ik houd niet van herhalingen.

Het enige spijtige aan de zaak was dat aan de overkant de pitbull van de Open Vld plotseling begon te grommen. Hij gunde u en Vlaanderen het succes niet. Hij reageerde en zei dat dit niet kan. Uit goede bron vernam ik dat ook ter plaatse Belgische diplomaten – ik zal het maar zo omschrijven – begonnen te grommen en te knorren bij uitspraken als 'Flanders my country'. De spanningsboog was daar dus. Dan vind ik het een beetje spijtig dat u heel snel, wanneer iemand op federaal niveau, zoals de heer De Gucht, begint te grommen, zegt dat er geen wrijvingen zijn en dat we dat van die extra gezant zullen herbekijken.

Geven wij in deze tijden te veel uit om daar resultaten te boeken? We moeten inderdaad kijken naar de return op de middellange termijn en vervolgens de balans opmaken. Met betrekking tot de kostprijs geef ik u de volgende tip mee. Het gaat om een mooi detail, u kunt het misschien meenemen naar uw collega Karel De Gucht. De Belgische consul woont in de residentie van de consul, een pand aan 5th Avenue met uitzicht op Central Park. De waarde van dat pand wordt voorlopig geschat tussen 10 en 15 miljoen euro – als het niet méér is. Als u nog eens een dergelijke opmerking krijgt over het Vlaamse budget, kunt u de heer De Gucht misschien eens voorstellen dat

hij overweegt om dat pand te verkopen en het geld te gebruiken in de federale begroting.

Dit volledig terzijde. Ik zou, in aanvulling op alle andere vragen, zeer concreet willen weten of u nu al dan niet extra Vlaamse diplomatenvertegenwoordigers wilt in de Verenigde Staten. U bent wat teruggekrabbeld. Ik zou willen weten of dat nog een innige wens is. Wilt u dat nog en op welke termijn ziet u dat?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, collega's, dit zijn veel vragen. Het antwoord is in twee delen op te splitsen. Het eerste deel betreft de problematiek van de automobielsector en onze diplomatenvertegenwoordiger in Washington; anderzijds is er het Huis in New York. We moeten, rekening houdend met de reacties en met uw vragen, beide uit elkaar houden.

Ik ben er nu nog meer dan ooit van overtuigd dat het beleid dat wij, ook mijn voorganger Geert Bourgeois en alle andere voorgangers, gedurende vijftien jaar vanuit Vlaanderen hebben gevoerd, een goed beleid is. Wij moeten het onverkort voortzetten. Het wordt hoog tijd dat wij duidelijk maken aan de rest van de wereld wat Vlaanderen te bieden heeft. 'Be proud but humble': met enige fierheid en trots zeggen waarvoor we staan, maar ook die bescheidenheid die zo belangrijk en ons eigen is, niet uit het oog verliezen en ons niet andere karaktereigenschappen, die wij nu niet hebben, eigen maken.

Ik ben ervan overtuigd dat vijftien jaar Vlaams buitenlands beleid een goed beleid is. Het moet ook door de volgende Vlaamse Regering, hopelijk daarbij gesteund door dit Vlaams Parlement, onverkort worden voortgezet. Ik zal er in de laatste rechte lijn naar de verkiezingen alles voor doen om te realiseren wat is afgesproken. Niet alleen wat in het Vlaams regeerakkoord staat maar ook wat de voorgangers hebben opgebouwd.

Wat u op een rijtje zet, is juist. Wij hebben tien diplomatieke posten: acht bilaterale, één bij de Europese Unie en één bij de internationale instellingen. Er is een netwerk van 75 economische vertegenwoordigers in zestig landen. Wij hebben ook twee vertegenwoordigers van het VLAM, drie van het VAIS, dertien toeristische kantoren, het Flanders Center in Osaka en het Flanders House in New York.

Meer dan 300 mensen zijn in het buitenland actief om Vlaanderen op de kaart te zetten en om ons buitenlands beleid in de rest van de wereld te concretiseren.

We moeten dit denkspoor blijven volgen. We moeten de return on investment hierbij steeds in het achterhoofd houden. Een aantal sprekers hebben hier al naar verwezen. We moeten steeds zien wat de toegevoegde waarde

van bepaalde investeringen is. De vraag is hoe Vlaanderen er op economisch vlak, op politiek vlak, op toeristisch vlak en op andere vlakken beter van kan worden.

Ten tweede, ik ben een groot voorstander van synergie. Indien we in het buitenland over verschillende diensten beschikken, moeten we die maximaal op een plaats bundelen. Soms maken we in dit verband afspraken met de ambassade. Soms kiezen we duidelijk voor een aparte locatie.

We beschikken over vertegenwoordigers in Den Haag, Parijs, Londen, Wenen en Warschau. Sinds kort is daar ook een vertegenwoordiging in Madrid bij gekomen. Het Flanders House in New York bevindt zich in een enigszins specifieke situatie. Het betreft hier immers geen diplomatieke vertegenwoordiging. Een privépersoon is tot directeur aangesteld en moet ginds de nodige acties ondernemen. Ik ben ervan overtuigd dat we op die manier een meerwaarde kunnen creëren. De Vlaamse Regering heeft dit, op voordracht van voormalig minister Bourgeois, meermaals besproken. We kunnen in hetzelfde gebouw een toegevoegde waarde realiseren.

Dit heeft onder meer te maken met de communicatie tussen de diensten, met de afstemming van jaarprogramma's, met wederzijdse aanwezigheden, met de wederzijdse verrijking in verband met externe communicatie-uitwisseling, met het delen van contactgegevens en met netwerken. Ik ben overtuigd dat een bundeling van krachten op bepaalde plaatsen tot een betere en grotere dynamiek kan leiden.

Ten derde, ik ben ervan overtuigd dat we ons in onze situatie meer en meer op de publieksdiplomatie moeten richten. Vroeger ontmoette een diplomaat een vertegenwoordiger van een andere staat. Dit gebeurt nog steeds. Ik denk trouwens dat de traditionele diplomatie nog steeds een toegevoegde waarde heeft. Dit concept kan evenwel door middel van publieksdiplomatie sterk worden verrijkt. Dit betekent dat niet enkel onze professionele diplomaten onze boodschap kunnen uitdragen. Ook andere actoren, zoals universiteiten, kenniscentra, ngo's, artiesten en andere mensen en organisaties kunnen Vlaanderen in het buitenland op de kaart zetten. We kunnen op dit vlak verder een dynamiek ontplooien. De publieksdiplomatie is complementair aan de traditionele, klassieke diplomatie. We moeten dit meer dan ooit verder uitbouwen. Dit is de toekomst.

In New York hebben we dit gedaan. Voormalig minister Bourgeois heeft in de Vlaamse Regering meermaals de opening van dat huis in New York bepleit. Ere wie ere toekomt. Aangezien een vraagsteller de vraag heeft gesteld, voeg ik hieraan toe dat het hier een beslissing van de hele Vlaamse Regering betreft. Dit punt is verschillende malen aan bod gekomen. We bevinden ons niet enkel op een zeer centrale plaats in New York. New York is een van de wereldsteden bij uitstek. Vlaanderen mag daar niet ontbreken.

Ik weet dat de Nederlanders enkel voor de viering 6 miljoen euro op tafel zullen leggen. We zullen proberen hier een Vlaamse toets aan toe te voegen. We maakten in die tijd immers deel uit van de Nederlanden. Dat feit wordt in Nederland wel eens vergeten. We hebben 400 jaar geleden een vrij belangrijke bijdrage geleverd. We zullen dit met de Nederlandse overheid moeten bespreken. De Nederlanders zullen natuurlijk vragen hoeveel wij op tafel willen leggen.

Ik denk in elk geval dat we een goede beslissing hebben genomen. We hebben dit huis in New York met de nodige envergure en aplomb gelanceerd. Nu moet dit concreet worden gefinaliseerd.

Ik heb al gezegd dat we dit aan een evaluatie zullen onderwerpen, maar geef de mensen de kans om alles te realiseren. De verwachtingen zijn zeer hoog gespannen. Na een jaar of na een bepaalde periode zullen we evalueren of het geld dat we daar hebben geïnvesteerd effectief goed is besteed.

De vertegenwoordiger in Washington is in loopbaanonderbreking. Op dit moment is er dus geen Vlaamse vertegenwoordiger in Washington. Binnenkort moet hij beslissen of hij terug naar Washington gaat of niet. De diensten moeten eens nagaan hoe snel we een vervanger naar Washington kunnen zenden, als de man niet wenst terug te gaan.

Het tweede dossier is het dossier Detroit. We zijn daar geweest. Mevrouw Moerman heeft lang geleden ook een bezoek gebracht aan GM en Ford. Dat was een heel belangrijk bezoek in het licht van de discussie die nu volop aan de gang is. Natuurlijk moeten wij nu zeer snel informatie hebben. Ik heb gisteren in Madrid ook met mijn Spaanse collega's gesproken. Het is van essentieel belang om zeer snel te weten hoe de vork in de steel zit in de Verenigde Staten. Wat zegt de administratie van Obama? Wat zeggen de Republikeinen? Wat is de positie van de Democraten? Die informatie hebben we absoluut nodig om op een juiste manier te kunnen onderhandelen en om het dossier GM, Ford en andere te kunnen oplossen.

Aangezien er op dit moment geen vertegenwoordiger is in Washington, ben ik bereid om zeer snel iemand naar Washington te sturen om er zeker van te zijn dat die informatie ook wordt geleverd en dat we alle krachten inzetten. Ik zou niet graag hebben dat men achteraf op het federale niveau zegt dat men die informatie niet kon geven, maar dat onze persoon ook in loopbaanonderbreking was. Ik wil absolute zekerheid, en als die niet kan worden gegarandeerd, dan stuur ik iemand speciaal voor deze periode naar Washington om die informatie te hebben.

De ambassadeur reageerde door te zeggen dat hij er persoonlijk voor zou zorgen dat die informatie aan mij en aan de diensten Vlaanderen Internationaal zou worden

gegeven. Met die garantie van de ambassadeur ga ik dan ook geen onnodige kosten doen als er duidelijke afspraken zijn gemaakt.

Dit is hier wat uitgesponnen als een incident. Ik vind het normaal dat ik als minister-president zeg dat dit zo'n belangrijk dossier is dat ik absolute zekerheid wil dat ik informatie heb. En als ik die informatie niet snel kan krijgen of als er een probleem is, dan sturen we iemand extra naar daar. Maar als men mij garanties kan geven, dan is het voor mij geregeld. Dat is wat hier is gebeurd.

Ik heb gereageerd op de reactie van federaal minister De Gucht op het Vlaams Huis in Madrid. Ik betreur dat, maar ik denk dat we moeten doen wat we moeten doen. We voeren ons buitenlands beleid, telkens op een zeer goede manier afwegend welke investering we zullen doen. We hebben daarover grondwettelijke bevoegdheden, we hebben beslissingen en we hebben projecten. Die zullen onverkort doorgaan. Ik betreur dat er reacties komen, maar het is belangrijk om er niet verder op in te gaan. Iedereen moet doen wat hij moet doen. Vanuit Vlaanderen zullen wij de acties voortzetten, zoals is afgesproken.

De heer Karim Van Overmeire: Mevrouw de voorzitter, even voor alle duidelijkheid: er zijn collega's die zeggen dat we die Vlaamse Huizen niet nodig hebben en de wereld zullen veroveren met chocolade en witloof. Daar geloof ik niet in. Ik houd ook niet van het wollige taalgebruik 'Vlaanderen op de kaart zetten' en met vlaggen zwaaien of niet met vlaggen zwaaien.

Mijnheer de minister-president, Vlaanderen heeft een eigen buitenlands beleid. Is de Belgische diplomatie een efficiënt instrument om dat beleid op het terrein uit te voeren? Het antwoord daarop – u kunt dat hier niet zeggen, maar u weet dat – is neen. Ik geef u een aantal voorbeelden die in de commissie voor Buitenlands Beleid de voorbije jaren ter sprake zijn gekomen. Naast de incidenten in New York waren er talloze incidenten met de Raad van Europa en andere organen die Vlaanderen op een bepaalde manier aanvallen. Waar zit de Belgische diplomatie dan telkens? Die Belgische diplomatie is compleet afwezig.

We hebben de taalkwestie. Ook nu zijn er nog altijd Belgische ambassades waar men niet in het Nederlands terecht kan. Vlaanderen heeft geen enkele inspraak in de uitbouw of de inkrimping van dat diplomatieke netwerk en waar al dan niet diplomatieke posten zijn. Telkens als er een belangrijk dossier is, bent u afhankelijk van de goodwill van federale diplomaten. Ze leggen het dossier bovenaan of onderaan, maar u bent telkens afhankelijk van goodwill.

Mijnheer de minister-president, u droomt van een copernicaanse omwenteling in België, waarbij de deelstaten de belangrijke entiteiten zijn en het federale niveau een dienende functie zal hebben. U bent nergens zo ver van dat idee verwijderd als op het vlak van de diplomatie.

Wanneer telt men mee in het buitenland? Als men de ambassadeur is van een onafhankelijke staat. Dan telt men mee en gaan de deuren open. De Vlaamse Huizen zijn allemaal goedbedoelde pogingen, maar dat is de essentie van de zaak niet. Een vertegenwoordiger van een regio of een gemeenschap – voor zover men in New York al weet waarover het gaat – telt niet echt mee.

De schizofrenie in het hele discours stoort me. Mijnheer de minister-president, soms bent u de Vlaamse Siegfried en staat u effectief met de Vlaamse vlag te zwaaien en soms komt u naar hier en zegt dat het allemaal nogal meevalt. Gas geven en weer remmen, gas geven en weer remmen op Vlaams vlak: u kunt dat echt niet blijven volhouden. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord, waaruit ik onthoud dat het concept van Vlaamse Huizen zoals het bestaat, behouden blijft. Het beleid, met het bundelen van Vlaamse aanwezigheid en Vlaamse initiatieven op die punten waar effectief een meerwaarde wordt gecreëerd, wordt voortgezet. We kunnen daar alleen maar tevreden over zijn.

Wat me in het debat een beetje heeft gestoord, is wat de heer Stassen zei en het beeld dat hij ophangt, met de vraag waarom we als Vlaanderen naar het buitenland moeten trekken, want er zijn toch Belgian chocolates enzovoort. Ik heb het daar eigenlijk moeilijk mee. Ik vind dat een vorm van kneuterigheid, waarvan ik dacht dat Vlaanderen die al lang achter zich gelaten had. Maar blijkbaar is dat niet zo. Als zelfs een stadsbestuur van, om maar een gemeente te noemen, Turnhout op buitenlands bezoek mag gaan in het kader van jumelages enzovoort, waarom zou in godsnaam Vlaanderen dan niet de assertiviteit mogen hebben om een sterke buitenlandse aanwezigheid te hebben op die plaatsen waar het ook effectief een meerwaarde voor de gemeenschap creëert?

De heer Jos Stassen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, een goed buitenlands beleid gebruikt zijn sterke troeven. Daar heb ik voorbeelden van willen geven, maar blijkbaar prikkelt het een aantal mensen dat het voorbeelden zijn die toevallig, omwille van de geschiedenis, een Belgische naam hebben. Maar het is logisch dat die ook gebruikt worden in de Vlaamse diplomatie. Het feit dat voor sommigen een Vlaams Huis een fetisj is, toont aan dat zij nog met een kramp zitten. (*Opmerkingen. Rumor*)

Mijnheer de minister-president, laten we het voorbeeld nemen van Washington. Een klein land als Vlaanderen kan maar een aantal zaken doen. Dat betekent dat er één persoon in Washington zit. Als die persoon omwille van carrièrededen loopbaanonderbreking neemt, valt er een ongelooflijk gat en kunt u geen beleid meer voeren. Dat toont toch aan dat een goed buitenlands beleid complementair is aan de federale diplomatie en

eventueel aan de steden en gemeenten. Het lijkt me toch logisch dat het op die manier gebeurt.

Mijnheer de minister-president, uit uw antwoord meen ik te begrijpen dat u veel genuanceerder denkt over die fetisj van de Vlaamse Huizen dan uw voorganger. Dat is toch een belangrijke aanwijzing dat het beleid anders zal zijn dan in het verleden.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben al blij dat de heer Stassen zegt: een klein land als Vlaanderen. Dat betekent dat hij ook van een dusdanige constellatie uitgaat.

Wat me heeft getroffen in uw antwoord, mijnheer de minister-president, is dat u voor het oplossen van bepaalde problemen, het denkspoor bewandelt van de synergieën en zo veel mogelijk samenwerken, de synergieën ter plekke benutten alsook de mogelijkheden en opportuniteiten die zo worden geschapen. Maar de actoren van die synergieën, of degenen die door die synergieën moeten worden gestuurd, zijn aan de ene kant België en aan de andere kant Vlaanderen. De Belgische buitenlandminister zegt dat het helemaal niet nodig is en het geen pas geeft om er Vlaamse Huizen op te richten en Vlaamse zaakgelastigden naartoe te sturen. U zegt dat u de uitspraken van minister De Gucht spijtig vindt maar dat het nu eenmaal is gebeurd. Ik denk toch dat het een beetje een diplomatieke rel betekent tussen België en Vlaanderen en dat dat moet worden uitgepraat. Daar moet een oplossing voor komen, anders kan het principe van uw synergieën niet werken.

De heer Jurgen Verstrepen: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik vond het een goed antwoord. Ik houd van mannen met plannen. Ik mis echter nog iets. We zitten daar met een mooi huis, Flanders House, in New York. Je kunt zeggen wat je wilt, maar New York is zowat het centrum van de wereld, op allerlei vlakken. We zitten daar nu, we geven daar iets uit. Het is al aangehaald dat de Nederlanders ons vergeten. De Nederlanders kennende, zullen ze zeggen: u moet evenveel geld op de tafel leggen als u mag meespelen. Ik stel meteen de vraag in het verlengde van wat er nu is. Als je dat plant op langere termijn, is er naast de economische mogelijkheden, ook die andere tak, namelijk de promotie, de pr, de evenementen. Bent u er voorstander van dat die Vlaamse Huizen – maar laten we beginnen in New York, dat zou al een mooie testcase zijn – zich ook inschakelen in een of ander verhaal om een dergelijk evenement te hebben, om de mogelijkheid te creëren om Vlaanderen volwaardig te promoten, naast al die andere activiteiten die vanuit dat Huis vertrekken? Het is nogal moeilijk om daarop te antwoorden voor de verkiezingen, maar neem het maar mee naar de volgende legislatuur, als de verhoudingen hetzelfde blijven. Zou dit een prioriteit van u en van deze Vlaamse Regering kunnen zijn om dat stukje erbij te nemen? (*Applaus van de heer Gino De Craemer*)

De voorzitter: Mevrouw Hoebeke heeft het woord.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, onze fractie wil pleiten voor pragmatisme. Zoals u daarnet hebt gezegd, mijnheer de minister-president, beschikt Vlaanderen nog maar 15 jaar over een eigen buitenlands beleid, en België al veel langer. Het is dan ook evident dat de samenwerking en de synergie er zou moeten komen tussen wat er al jaren bestond en wat er nu gedurende vijftien jaar is.

We moeten bekennen dat bij de Vlaamse vertegenwoordiging in al die landen, die we met de commissie voor Buitenlands beleid met een bezoek en een controle ter plaatse hebben vereerd, de kwantiteit en de kwaliteit aanwezig is. Met de Commissie voor Welzijn zijn we naar Denemarken geweest om het gezondheidsbeleid daar te bekijken. Daar is alles georganiseerd door het Deens instituut. Al de rest wat we met de parlementscommissie daar hebben gedaan, was georganiseerd door de eigen diensten. De Vlamingen ter plaatse van Flanders Investment and Trade en Toerisme Vlaanderen, zijn aangesproken om ons te ondersteunen, ook middels ambassades, consulaat-generaal en dies meer. Door het Deens instituut is niemand van onze Vlaamse vertegenwoordigers gecontacteerd om te zeggen dat hun volksvertegenwoordigers op bezoek kwamen en te vragen of ze ons in contact konden brengen met kennis die van toepassing kan worden gebracht op Vlaanderen. Dat er organisaties ter plaatse zijn die weten dat daar Vlamingen zijn – bijvoorbeeld Flanders Investment and Trade en Toerisme Vlaanderen – maakt een groot verschil.

Synergie, samenwerking, pragmatisme moet er zijn. Toch kan mijn fractie niet voorbijgaan aan het feit dat het om een investering van 500.000 euro per jaar gaat en dat een evaluatie nodig zal zijn. De huurovereenkomst geldt voor drie jaar. We zullen moeten appreciëren of de investering op een consequente manier iets opbrengt, in samenspraak met de Belgische instellingen.

De voorzitter: De heer Bourgeois heeft het woord.

De heer Geert Bourgeois: Ik constateer dat we bijna parlementsbreed achter dit beleid staan, op de verkrampte meisjes en jongens van Groen! na. Ik betreur ook wel het genuanceerde antwoord van Open Vld. Het kost inderdaad 500.000 euro per jaar, maar als we ergens op de scene moeten zijn, dan is het wel in New York. Zowel economisch als cultureel als toeristisch moeten we in New York aanwezig zijn. Mevrouw Hoebeke, ik heb met het onderbrengen van mijn kabinet in de administratie alleen al meer dan 500.000 euro per jaar bespaard. Dat zijn grote bedragen naar onze normen, maar ze renderen dubbel en dik.

Vraag toch alstublieft niet om de evaluatie van iets dat nog moet starten! Geef dit toch een kans! Laat onder andere onze kmo's volop gebruik maken van die pied-à-terre, de kantoren en de faciliteiten die we daar aanbieden.

Ik kan me helemaal achter uw antwoord scharen, mijnheer de minister-president. Ik ben blij dat u uw kritiek die u op mij geuit hebt in New York, niet hebt herhaald. Ik wil beklemtonen dat ik een zeer pragmatisch beleid gevoerd heb. Ik heb u trouwens hier in het debat over Opel Antwerpen voorgesteld om naar Detroit te gaan. U hebt dan uw reisschema aangepast. Ik heb gezegd: ga praten met de heer Rüttgers. Dat behoort tot het buitenlands beleid: onze belangen verdedigen.

Ook de klassieke diplomatie blijft belangrijk. Ik daag u uit. Zeg me eens waar de minister-president, toen nog minister, zou gestaan hebben wat betreft de Scheldeverdragen zonder onze diplomatie in Den Haag. Hadden we dat moeten realiseren met de Belgische diplomatie, hij had nergens gestaan. Hetzelfde geldt voor de IJzeren Rijn.

Er is inderdaad een dimensie bij gekomen, dat is de publieksdiplomatie en de 'economic diplomacy'. We moeten daarop inzetten. Vlaanderen leeft van de export. Letterlijk. Als we daar niet in investeren, zijn we kneuterig, bekrompen en verkeerd bezig. Daarop inzetten zal ons imago ook ten goede komen. Dat is niet de eerste doelstelling, maar iedereen is bezig met 'public diplomacy', ook omwille van het imago, ook de Verenigde Staten, ook het Verenigd Koninkrijk, Duitsland en kleinere landen. Blijf daarop inzetten. Wees niet bang van uw identiteit zoals de groenen.

Ik heb van een Amerikaan de vraag gekregen waarom onze hymne daar niet gespeeld werd. Hij verstond dat niet. We moeten geen schrik hebben van onze identiteit. Ik sluit me aan bij mijn stadsgenoot, Johan Bruyneel, die in New York ongegeneerd sprak over 'Flanders, my country'.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Ik sluit me aan bij de heer Bourgeois. We hebben deze morgen Luc Van den Brande gevierd voor zijn dertig jaar parlementair mandaat. U zei, mevrouw de voorzitter, dat hij Vlaanderen internationaal op de kaart gezet had. Wij hebben als Vlaams Parlement expliciet eigen instellingen gewild, bijvoorbeeld op het vlak van buitenlandse handel en investeringen omdat men geen internationaal beleid kan voeren zonder de nodige instrumenten. Die Vlaamse instellingen moeten in de grote wereldsteden een verlengstuk hebben. De heer De Gucht heeft hier nog gezeteld. Hij kwam hier vanuit de Europese Commissie. Hij pleitte er toen in de commissie voor Economie voor dat Vlaanderen proactiever te werk zou gaan. Dat kan niet zonder die verlengstukken. We hebben een Vlaams Huis in New York. Ik nodig u uit om eens te gaan kijken op de Kortenberglaan en rond de

Europese instellingen. Daar huren zelfs buitenlandse steden een huis. Regio's huren er een pand, Beieren is er één van. Ik heb geen idee van een concreet bedrag, maar wees gerust dat die huur hoog zal zijn. Vlaanderen mag gerust in New York aanwezig zijn.

We mogen toch ook wat ambitieus zijn? We mogen ons niet laten 'complexeren' door een soort linksprogressiefachtig Vlaanderen. Ik heb ook de editoriazen gelezen van de heer Desmet in De Morgen. Daarin staan dan dingen als: "de Vlamingen, ze zijn in New York, wat denken ze wel, ze zouden beter in Bachten de Kupe zitten". Die mentaliteit krijgen we er niet uit. *(Applaus bij CD&V)*

Ik heb het hier meegemaakt dat op het moment dat we hier de benaming 'parlement' wilden gebruiken, er een aantal tegen waren: wij waren geen parlement, het moest 'raad' zijn. Dat gold voor 'Vlaams Parlement', maar ook voor 'minister-president'. Wij mogen dus niet zeggen wie we zijn en wat we doen.

Ik betreur wat De Gucht daar heeft gezegd. We kennen de man, we weten op welke manier hij onze internationale diplomatie, ook in een aantal andere dossiers, heeft verwoord. Ik vind dat we hem een beetje te veel eer aandoen door hier zes vragen te stellen over die uitspraken. De minister-president heeft heel duidelijk en klaar geantwoord.

De missie van de Vlaamse Regering op het vlak van de economie, wat ze heeft gedaan voor Opel en Ford, maar ook met de opening van het Flanders House in New York, is echt de taak die de Vlaamse Regering op het internationale forum heeft. We mogen ons niet laten 'complexeren' door een bepaald linksprogressief Vlaanderen of door een soort Belgicistisch Vlaanderen dat het ons niet gunt dat we op de internationale scène aanwezig zijn. We moeten er aanwezig zijn, dat toont het dossier van GM aan: alleen al het feit dat u daar bent geweest, dat u contacten hebt gelegd, kan ons enorm helpen als we weten welke fantastische engagementen inzake werkgelegenheid op het spel staan.

Mijnheer de minister-president, onze fractie steunt u dus volledig en wenst u ook geluk met de missie in Amerika.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, ik zou me eerst willen aansluiten bij het laatste. Het is goed dat de Vlaamse Regering haar verantwoordelijkheid opgenomen heeft door naar de Verenigde Staten te gaan in een missie om daar tenminste te praten met Ford en GM. Ik weet ook dat onze vertegenwoordigers daar goed werk leveren, en niet alleen daar, ik weet dat de meeste Vlaamse vertegenwoordigers heel goed werk leveren en dat ons beleid ter zake goed is.

Ik ben het eens met de opvatting dat, waar we onze vertegenwoordigers kunnen bundelen, we dat ook moeten doen. Ik denk dat dat ons imago alleen maar kan versterken.

Ik pleit ook voor synergieën, maar die moeten er niet alleen komen door onze vertegenwoordigers te bundelen, ik denk bijvoorbeeld ook aan de samenwerking met de Waalse collega's als het gaat over onze economische attachés. Synergieën kunnen er ook zijn met de federale diplomatie, want die heeft op bepaalde terreinen inderdaad dikwijls veel meer ervaring dan wij. Laten we dat toch onderkennen. Waar samenwerking mogelijk is en waar we gebruik kunnen maken van hun ondersteuning en begeleiding, moeten we dat ook doen.

Ik denk niet – en ik wil hier toch wel een beetje voor waarschuwen – dat wij vanuit een soort zelfgenoegzaamheid moeten denken dat wij, Vlaanderen, door alles alleen te doen, door de 'stand alone', het sowieso beter zullen doen. Ik denk dat dat niet het geval is. Ik ben het er wel mee eens dat sommige ambassadeurs hun verantwoordelijkheid onvoldoende nemen en hun taak onvoldoende invullen, maar er zijn ook consuls en ambassadeurs waar Vlaanderen wel op kan rekenen om onze doelstellingen te bereiken. Laten we dus pleiten voor pragmatisme en samenwerken waar we kunnen.

Mijnheer de minister-president, vanuit hetzelfde pragmatisme zouden we ook vragen kunnen stellen bij het Flanders House, het Vlaams Huis in New York. Ik weet dat twee jaar geleden het consulaat-generaal nieuwe kantoorgebouwen huurde. Op dat moment werd Vlaanderen een aanbod gedaan door te zeggen: we hebben in een building kantoorgebouwen, jullie kunnen daar een deel bij huren, het is een stuk goedkoper. Vlaanderen kon op die manier zijn krachten bundelen en daarnaast zouden er vlotte contacten zijn met de federale diplomatie zonder dat ze altijd formeel georganiseerd moeten worden. Toen is Vlaanderen niet ingegaan op dit voorstel omdat men sowieso liefst in een aparte building kantoren wou hebben: zoals nu op de 44^e verdieping van de New York Times Building.

Ik betwijfel of dit de beste en meest efficiënte aanpak is. De huidige kantoren van het Vlaams Huis in dit kantoorgebouw gaan net zo goed verloren in New York als wanneer ze gevestigd zouden zijn bij het consulaat-generaal. Daarom wil ik ook pleiten voor pragmatisme: wanneer je zaken bundelt en je goede overeenkomsten kunt sluiten, moet je ook de beste en economisch meest interessante overeenkomst sluiten, ook wat de huisvesting betreft.

Minister-president Kris Peeters: Collega's, ik dank u voor de ondersteuning voor het beleid dat nu wordt gevoerd. We moeten dat beleid onverkort voortzetten en moeten onszelf duidelijk en met zelfvertrouwen in het buitenland manifesteren, met de juiste toon, de juiste acties en de juiste evenementen. Dat is meer dan ooit de toekomst. Er is in die vijftien jaar een hele weg afgelegd,

maar we mogen ons niet te timide opstellen of ons in een hoek laten drummen. Dat is nu niet het geval en dat mag ook in de toekomst niet het geval zijn.

Waar we kunnen samenwerken, moeten we samenwerken. Wanneer we alleen moeten gaan en wanneer samenwerking niet kan, moeten we daar ook zeer duidelijk voor opteren. Iedereen is het erover eens dat er resultaten moeten worden geboekt. Dat is het belangrijkste. We doen dat best in samenwerking met zo veel mogelijk partners. Als dat niet kan, zullen we alleen datgene verzorgen wat in het buitenland wordt verwacht. We moeten dat met een groot pragmatisme en een grote resultaatgerichtheid aanpakken.

Ik heb begrepen dat ik daarvoor de steun krijg van een groot deel van dit parlement. Waarvoor dank. (*Applaus bij CD&V, Open Vld en de N-VA*)

De heer Karim Van Overmeire: Ik ben blij dat met mevrouw Hoebeke nu ook de Open Vld zich eindelijk in het debat mengt. Mevrouw Hoebeke, zet de huurprijs van de 44e verdieping van de New York Times Building eens naast de kostprijs van de hele Belgische diplomatie, die overigens voor 60 à 70 percent met Vlaamse centen wordt betaald. Na 178 jaar Belgische diplomatie zijn er op dit moment nog altijd Belgische ambassades waar men niet in het Nederlands terecht kan, en is men al blij als sommige ambassadeurs hun werk doen voor Vlaanderen. Dat is een platte schande! Daar bestaat geen ander woord voor. Het standpunt dat u hier inneemt, is voor mij dan ook onbegrijpelijk.

Collega's, de strijd om Brussel is volop bezig. Wat zetten wij tegenover de Communauté Wallonie-Bruxelles? Wij zetten daar Flanders Brussels International tegenover. Maar op wie gaan we rekenen om dat uit te dragen? Toch niet op de Belgische diplomatie, zeker? U denkt toch niet dat Belgische diplomaten het idee van Flanders Brussels International gaan uitdragen?

Daarom, mijnheer de minister-president, wil ik pleiten voor meer Vlaamse vertegenwoordigers in het buitenland. Het kan eigenlijk niet dat een zo belangrijke post als die in Washington onbezet blijft, omdat iemand beslist om loopbaanonderbreking te nemen. Die man heeft daar alle recht toe, maar zo'n belangrijke post kan geen twee jaar onbezet blijven.

Meer vertegenwoordigers en meer Vlaamse huizen, echt waar: doen! (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Jos Stassen: Collega's, Vlaanderen moet een buitenlands beleid voeren, want een kleine regio moet dat doen. Maar we moeten dat vooral slim doen, en niet door van een aantal procedés, zoals Huizen in het buitenland, een fetisj te maken, want dat is mijns inziens niet slim. (*Rumoer. Applaus bij Groen!*)

De heer Dirk De Cock: Mijnheer Van Rompuy, ik ben links, progressief en Vlaming, en ik heb daar geen enkel probleem mee. Ik heb ooit een vriend gehad in Aarlen die zei: “Mir si Belg, weil et steh on min pas.” Dat is voor mij ook zo: ik ben Vlaming, en daar ben ik trots op.

De heer Jurgen Verstrepen: Collega's, als ik alle reacties hoor, wil ik gewoon nog stellen dat Vlaanderen gerust trots mag zijn op zichzelf en met open vizier initiatieven mag nemen in het buitenland. Als daarvoor meer prioriteiten moeten worden gelegd in dat beleid, dan ben ik daar een voorstander van.

De voorzitter: Mevrouw Hoebeke heeft het woord.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Mijnheer Van Overmeire, ik zie aan uw gezicht dat het een uitlokking is. U krijgt uw antwoord. In de beperkte tijd dat ik u als voorzitter meemaak van de commissie, hebben we toch een aantal bezoeken gedaan. In eerste instantie werden wij door tweetalige ambassadeurs te woord gestaan. Maar die hebben ook op een consequente manier iedereen die voor Vlaanderen aanwezig was, betrokken bij de delegatie en bij wat diende te gebeuren. De synergie en het pragmatisme waarvoor u pleit, waren daar aanwezig.

Alleen zijn wij op bepaalde plaatsen tot de conclusie gekomen dat de huisvesting samen beter kon dan in afzonderlijke gebouwen. Onze fractie wil duidelijk maken: waar het kan, moeten we samenwerken en gebruik maken van de gebouwen en van de voorkennis van het personeel van het consulaat en de ambassade, om de netwerken die al aangelegd zijn voor Vlaanderen te benutten. Niet meer, niet minder.

De voorzitter: Het is niet uitgepraat. Mijnheer Van Overmeire, u zult het in uw commissie opnieuw op tafel moeten leggen.

De heer Karim Van Overmeire: Mevrouw Hoebeke, ik ben het niet met u eens. Op bepaalde plaatsen werkt het. Maar – ik noem geen landen en geen namen – er zijn plaatsen waar bij het Belgische diplomatieke personeel een regelrechte haat bestaat voor alles wat Vlaanderen is en het Vlaamse buitenlandbeleid.

De heer Eric Van Rompuy: Als u zoiets zegt, noem dan namen.

De voorzitter: Het debat zal worden voortgezet in de commissie.

Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Margriet Hermans tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het gebrek aan uniformiteit in de opleidingen tot energieconsulent

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de minister, Vlaanderen eist van verkopers en verhuurders vandaag een energieprestatiecertificaat. Op zich is dat een goede zaak. Iedereen wint daarbij: de bewoners, de huurders, het klimaat en het milieu. Mensen doen daarvoor een beroep op een energieconsulent. Die consulenten zijn bijzonder in trek. Vooral het beroep is bijzonder in trek. Iedereen wil energieconsulent worden. De scholen kunnen niet voldoen aan de vraag. Mensen kunnen uit het herbekijken van de isolatie van hun woning tot 30 of zelfs 50 percent rendement halen.

Drie centra in Vlaanderen bieden de opleiding aan: SYNTRA, de Artesis Hogeschool Antwerpen en de KaHo Sint-Lieven in Aalst. Daar zijn al wachtlijsten wegens het grote succes. Op zich is dat geen probleem. Maar sommige scholen vragen voorkennis en eisen een bepaald niveau om in te stappen in de cursus. Andere vragen dat niet.

De sector zelf maakt zich ongerust omdat die opleidingen niet allemaal gelijkgesteld zijn. Er zijn wel kwaliteitscriteria opgesteld door het Vlaams Energieagentschap (VEA). Dat heeft minister Crevits gezegd. Maar in hoeverre zijn die kwaliteitsnormen uniform op al deze scholen en onderwijsniveaus? Mijnheer de minister, hoe kunnen we ervoor zorgen dat er duidelijkheid komt in deze opleiding tot energieconsulent?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Er bestaan inderdaad verschillende opleidingen tot energiedeskundige, zowel bij SYNTRA als in het hoger onderwijs. Dat laatste zijn postgraduat. De opleidingen worden in verschillende formules aangeboden. Sommige duren langer dan andere. Die verschillen zijn er omdat men rekening wil houden met de verschillende achtergrond en voorkennis van de mensen die de opleiding willen volgen. Ik denk dat dat niet slecht is.

Ik denk ook dat u zich geen zorgen hoeft te maken over de duidelijkheid van de eisen die gesteld worden. Minister Crevits heeft daar hard aan gewerkt, als verantwoordelijke voor Energie en voor heel het programma dat we ondersteunen met betrekking tot dakisolatie. De vereisten voor die opleidingen zijn vastgelegd in het ministerieel besluit betreffende opleidingen tot energiedeskundige type A en type B van 11 maart 2008 en bovendien dient het VEA die opleidingen te erkennen.

Daarmee hebben we een kwaliteitskader vastgelegd, dat een garantie is voor wat we met die opleidingen bereiken. Maar ze houden rekening met het feit dat mensen met een verschillend niveau van voorkennis binnenkomen. Het lijkt geen goed idee, mevrouw Hermans, als u zou suggereren dat we willen komen tot een soort van eenheidsworst, een uniform opleidingsaanbod, omdat we dan precies geen rekening houden met het verschillende profiel van de kandidaten.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de minister, ik wil absoluut niet suggereren dat er een bepaald niveau van voorkennis moet zijn. Hoe ruimer de kans is, hoe beter. Als ik zie hoeveel succes die opleiding heeft, dan wordt dat een overdondering. Ik vraag me af of daar dan geen kwaliteit verloren gaat. Trekken we geen mensen aan die daar eigenlijk geen 100 percent voor gemotiveerd zijn?

Minister Frank Vandenbroucke: Hier geldt de regel die in heel ons postsecundair of volwassenenonderwijs geldt. Doordat we bepaalde eisen stellen en doordat er een inspectie- of visitatiesysteem is, houden de opleiders zich aan die kwaliteitseisen. Als ze dat niet doen, spelen ze met hun reputatie. Het feit dat er zich nu veel mensen aandienen als geïnteresseerd in die opleiding, is gewoon goed nieuws. Normaal gesproken mag dat geen afbreuk doen aan de kwaliteit. Syntra en hogescholen zijn onderworpen aan systemen van kwaliteitszorg. Daar zou ik voorlopig toch in vertrouwen.

Mevrouw Margriet Hermans: Dus kan ik concluderen dat de ongerustheid van de sector voorlopig niet echt terecht is.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik denk het niet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het heropstarten van de verzekering gewaarborgd wonen

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, vorige week kondigde u aan dat vanaf 1 april 2009 de verzekering gewaarborgd wonen opnieuw van start gaat. Daarmee hebt u mij en mijn partij erg gelukkig gemaakt. We zijn heel blij dat ons lange aandringen, tot vervelens toe wellicht, effect heeft gesorteerd. We vinden de verzekering gewaarborgd wonen erg belangrijk. Die zorgt ervoor dat mensen meer

woonzekerheid hebben, dat mensen die onvrijwillig werkloos of arbeidsongeschikt worden, niet meteen op straat komen te staan, maar een tegemoetkoming kunnen krijgen om hun hypothecaire lening af te lossen. Vooral in deze tijden van economische onzekerheid waarin mensen zich afvragen of ze morgen nog wel een job zullen hebben, vragen ze zich af of ze dan nog wel hun lening kunnen afbetalen. Het is voor hen en voor ons erg belangrijk dat ze weten dat ze niet meteen op straat zullen komen te staan, maar zullen worden geholpen om die moeilijke periode te overbruggen.

Daarom waren we erg teleurgesteld toen die verzekering op 1 augustus 2008 werd stopgezet, zonder dat er in een alternatief werd voorzien. We stonden daarin niet alleen. Ook de Vlaamse Confederatie voor de Bouw betreunde dat. Die stelde dat als mensen nog meer aarzelen om een woning te kopen, of de aankoop van een woning uitstellen, dan dreigt de bouwsector, die nu al fel is vertraagd, stil te vallen met nog meer jobverlies tot gevolg.

We zijn erg tevreden dat de verzekering gewaarborgd wonen op 1 april opnieuw van start gaat, maar toch blijkt er een hiaat te zijn in de nieuwe regelgeving. Ik lees in de krant dat mensen vandaag in principe tot een jaar na de eerste kapitaalsaflossing kunnen instappen in het systeem van de verzekering gewaarborgd wonen. Dat was zo in de oude verzekering, dat is zo in de nieuwe verzekering.

In de krant lees ik dat de verzekering van toepassing zal zijn voor mensen wier eerste kapitaalsopname gebeurde na 1 april 2008.

Dan dreigt er volgens mij een groep mensen uit de boot te vallen, met name die mensen die een eerste kapitaalsopname hebben gedaan tussen 1 januari en 1 april 2008. We hebben destijds afgesproken dat mensen niet het slachtoffer mochten worden van het feit dat er een onderbreking of gebrek aan continuïteit was in de verzekering gewaarborgd wonen. Dat is ook afgesproken binnen de Vlaamse Regering. Door het hiaat dat ik daarnet heb aangehaald, dreigt een aantal mensen echter uit de boot te vallen. Mijnheer de minister, deelt u mijn analyse dat een aantal mensen door de mazen van het net dreigen te glippen? Bent u bereid om dat hiaat weg te werken?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Hostekint, mensen gelukkig maken is een hobby van mij. Als ik u gelukkig kan maken, kan deze dag voor mij niet meer stuk. Ik ben blij dat u me deze vraag stelt. Ik ben immers van mening dat er ergens een misverstand bestaat.

Heel het parlement, met mezelf op kop, is heel blij dat de nieuwe verzekering gewaarborgd wonen van start kan gaan op 1 april 2009. Die verzekering helpt mensen in economisch onzekere tijden wanneer zij worden

getroffen door onvrijwillige werkloosheid of arbeidsongeschiktheid. Die verzekering komt tussen in de maandelijkse aflossing van de hypotheek met een maximumbedrag van 500 euro per maand. Het is een gratis verzekering. Wanneer we het hebben over een bedrag van 500 euro per maand, dan hebben we het niet over een slok op de borrel maar over een volle borrel. Het is de bedoeling om mensen over een psychologisch drempel te helpen in economisch onzekere tijden, opdat ze de stap zouden zetten naar eigendomsverwerving. Dat is heel belangrijk voor de bouw- of kooplustige gezinnen die een baksteen in de maag hebben, en voor de bouw- en vastgoedsector. We kennen allen de oeroude Vlaamse uitdrukking dat wanneer de bouw draait, de hele economie draait.

Medio vorig jaar hebben we een Europese marktbevraging gedaan. We kregen één offerte binnen voor 9 miljoen euro. De Vlaamse Regering heeft toen geoordeeld dat dit een zotte prijs was. We hebben nu een tweede Europese marktbevraging gedaan. We hebben een offerte ontvangen van 6,5 miljoen euro. Dat geeft aan dat we kritisch zijn op een gezonde manier. Wat zeker heeft geholpen, en daar ben ik minister Vandenbroucke heel dankbaar voor, is dat in de nieuwe formule een activeeringsluik is ingebouwd. De verzekerde van de verzekering gewaarborgd wonen wordt na twee maanden onvrijwillige werkloosheid door de VDAB in een apart traject gevat en begeleid in de richting van werk.

Wat de afspraken en de gunningsvoorwaarden betreft, heeft de Vlaamse Regering op 13 juni 2008 beslist dat de eerste kapitaalsopname niet meer dan een jaar voor de aanvraag gebeurd mag zijn. De verzekering gewaarborgd wonen gaat in op 1 april 2009. Dat betekent mutatis mutandis dat de eerste kapitaalsopname niet voor 1 april 2008 plaatsgevonden mag hebben wanneer men op 1 april 2009 een aanvraag doet. Deze verzekering bevat dus een serieus luik retroactiviteit. De vorige verzekering liep pas af op 1 augustus 2008. We gaan nu retroactief terug tot 1 april 2008. We hebben dus een ruimte van vier maanden waar mensen eventueel nog hadden kunnen instappen in de oude formule. Mensen die toen die draad niet hebben opgenomen, krijgen nu op basis van die vier maanden retroactiviteit de kans om toch te genieten van deze nieuwe gratis verzekering gewaarborgd wonen. Daarmee stellen we een mooi gebaar voor al wie zich op dat moment niet bewust was van de kansen die daar bleven liggen. Een jaar geleden verkeerden we op economisch vlak in andere tijden. Op dat ogenblik waren alle bedrijven en werkgevers op zoek naar werknemers en niet naar werk. Vandaag is dat helaas omgekeerd. Wie dan toch bezig is met de bouw of aankoop van een huis, krijgt de kans om zich retroactief te beschermen door middel van deze verzekering gewaarborgd wonen.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Mijn punt is echter dat mensen die in het oude systeem een jaar de tijd hadden om

in te stappen, dat ook in het nieuwe systeem zullen hebben. Net op het moment dat de verzekering werd stopgezet, dreigen mensen uit de boot te vallen. Ik zal een voorbeeld geven. Als ik op 1 februari 2008 mijn eerste kapitaal heb opgenomen en ik wou op 1 september instappen in het systeem gewaarborgd wonen, op een moment dat de eerste berichten over de crisis verschenen en de eerste grote jobverliezen eraan kwamen, dan kon ik dat niet meer. De oude verzekering gewaarborgd wonen was, zo weten we, afgeschaft op 1 augustus. En nu heb ik, buiten mijn wil om, geen recht op de nieuwe regeling omdat ik mijn eerste kapitaal heb opgenomen voor 1 april 2008.

Het gaat over een heel beperkte groep mensen. De termijn bedraagt immers drie maanden. U hebt zelf de termijn verlengd voor mensen die op een heel korte periode een dossier moeten samenstellen. Mensen die op 1 mei 2009 de hypothecaire lening zouden afsluiten, krijgen een verlenging om hun dossier in orde te maken. Kunnen we niet een gelijkaardige soepelheid aan de dag leggen voor een al bij al beperkte groep?

Minister Marino Keulen: Mevrouw Hostekint, ik maak graag mensen gelukkig. Ik hou me echter ook heel graag aan de afspraken. Het gunningskader met de voorwaarden die daarin zijn opgenomen, is goedgekeurd door alle ministers van de Vlaamse Regering. We mogen ook niet vergeten dat we hemel en aarde hebben moeten bewegen om te zorgen voor de huidige regeling met één aanbesteder en één offerte, met dank aan Ethias. Die instelling heeft ook ervaring opgebouwd. Belangrijk daarin was het activeringsonderdeel, net om in economisch onzekere tijden, ook voor de verzekeringsmaatschappij, te praten over een verzekeraar risico. Want uiteindelijk gaat het om een commerciële bedoening. Verzekeringsmaatschappijen zijn geen liefdadigheidsinstellingen.

U moet ook weten dat er een retroactiviteit is van vier maanden. De vorige formule werd stopgezet op 1 augustus 2008. We zijn dus heel redelijk. Belangrijk is ook dat in deze economisch onzekere tijden aan bouwen kooplustigen enige garantie wordt geboden dat, als ze hun job verliezen, de verzekering een deel van de maandelijkse hypotheek voor haar rekening neemt.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de minister, ik ben nog altijd zeer gelukkig dat de verzekering er komt. We hebben daar ook erg op aangedrongen. Ik had toch graag wat meer flexibiliteit gezien voor die mensen die buiten hun wil om in een overgangperiode zitten.

Minister Marino Keulen: Pacta sunt servanda. Men kan achteraf de voorwaarden niet veranderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Cindy Franssen tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de uitspraken van de nieuwe voorzitter van de Nederlandstalige Vrouwenraad betreffende het gelijk-kansenbeleid

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Mevrouw de minister, de nieuwe voorzitter van de Nederlandstalige Vrouwenraad, de koepel van de vrouwenorganisaties in Vlaanderen, professor Malfliet, heeft een aantal pijnpunten bij het gelijk-kansenbeleid aangekaart. Ze zegt: "Het gelijkkansenbeleid heeft naar mijn gevoel te zeer het individuele streven benadrukt." Eigenlijk komt het erop neer dat de vrouwenbeweging vindt dat het gelijkkansenbeleid versnipperd is. "De toekomst van de vrouwenbeweging ligt juist in een grotere solidariteit onder vrouwen en vrouwengroepen."

Een tweede opmerking betreft het feit dat het gelijk-kansenbeleid het aanwezige potentieel binnen de vrouwenbeweging te weinig heeft aangeboord. Terwijl zij vooral het belang benadrukt van het ruime vrouwelijke middenveld om te wegen op het beleid. Het moet daarin zeker betrokken worden.

U kent mijn standpunt. Ik vind het spijtig dat de bekommernissen van de CD&V-fractie, die wij al jaren telkens meegeven, hier nog eens moeten worden bevestigd. Wij hebben altijd gezegd dat het algemene gelijkkansen-thema man-vrouw niet mocht worden ondergesneeuwd in een te sterke subdoelgroepenbenadering omdat dit nu net de versnippering versterkt.

Wat is uw reactie op de kritiek van mevrouw Katlijn Malfliet op het gelijkkansenbeleid, dat er te weinig is ingezet op de samenhang van de vrouwenbeweging en op de solidariteit tussen vrouwen en vrouwenorganisaties?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Ik heb dat interview met heel veel plezier gelezen. Ik ben het voor 99 percent eens met wat professor Malfliet zegt. Ik heb ook niet het gevoel dat ik mij moet aangesproken voelen door een zogenaamde kritiek die zij uit. Ik denk wel dat ze kritisch is ten aanzien van zowel het gelijkkansenbeleid als ten aanzien van vooral het eigen functioneren. Ik heb het in die dubbele betekenis gelezen. Op beide zou ik iets willen zeggen.

Wat betreft het gelijkkansenbeleid ben ik het voor meer dan 100 percent eens met professor Malfliet. Een gelijk-kansenbeleid moet eerst en vooral worden gestoeld op solidariteit. Het is altijd veel beter te werken aan gelijke kansen, aan eender welke thematiek daarvan, op basis van solidariteit en van werken in groep dan op individuele basis. Daarmee wil ik niet gezegd hebben dat in

gelijke kansen voor mannen en vrouwen individuele emancipatie geen plaats heeft. Die twee moeten samenlopen. Ik voer daarover de dialoog met de vrouwenbewegingen. Dat is een moeilijk proces. Voor alle duidelijkheid: ik verwijt het de vrouwenbeweging niet. Maar het is een moeilijk proces. Ik heb de voorbije jaren erg veel aandacht besteed aan het creëren van solidariteit tussen de vrouwenbeweging, met al haar netwerken en financiële ondersteuning vanuit het gelijkkansenbeleid, en de groepen die het het meeste nodig hebben. Dat zijn in eerste instantie allochtone groepen. Dat is een moeilijk proces. Ik doe dat vanuit het beleidsdomein Gelijke Kansen door het steunpunt en projecten zoals DIVA te ondersteunen, en door de vrouwenbewegingen aan te zetten om daar meer werk van te maken. Dat gaat met horten en stoten. Ik verwijt dat niet aan de vrouwenbewegingen, integendeel, het is gewoon bijzonder moeilijk.

Ik ben er ten tweede van overtuigd dat ik er helemaal niet voor heb gezorgd dat het vrouw-manthema is ondergesneeuwd. Ik ben daar zelfs zeer actief mee bezig. Alleen heb ik de voorbije jaren een andere klemtoon gelegd door heel sterk te focussen op mannen en dus niet alleen te eng bezig te zijn met vrouwen. Zo willen we bijvoorbeeld in het progressieve gezinsbeleid ervoor zorgen dat mannen meer taken opnemen in het gezin en vrouwen meer in de maatschappij. Dat doe je maar door ook mannen aan te spreken.

Ik denk dat ik in professor Malfliet zeker een partner zal vinden om dat te doen.

Mevrouw Cindy Franssen: Mevrouw de minister, u hebt hier toegelicht dat u heel veel aandacht hebt besteed aan het subdoelgroepenbeleid. Wij blijven erbij dat het gelijkkansen-thema man-vrouw daardoor een beetje werd verwaarloosd. In uw beleidsnota en in uw opeenvolgende beleidsbrieven hebt u gedurende vijf jaar de ambitie geclaimd om het maatschappelijke draagvlak voor gelijke kansen te verruimen. Dan denk ik dat het belangrijk is om het potentieel van de koepel, de Nederlandstalige Vrouwenraad, maar ook van het ruime vrouwelijke middenveld, nog meer aan te boren en om hun deskundigheid te gebruiken. Mijn vraag is dan ook ten dele een laudatio voor een van de grondleggers van de gelijke kansen, onze minister van Staat die we hier vandaag hebben gevierd. Zij had dit wel al begrepen.

Ik hoop dat het gelijkkansen-thema man-vrouw in de toekomst veel sterker aan bod kan komen, temeer omdat we dan de nieuwe uitdagingen met gebundelde krachten zullen aankunnen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Els Van Weert tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verfijning van de metingen van het nitraatresidu en de kwijtschelding van boetes

De voorzitter: Mevrouw Van Weert heeft het woord.

Mevrouw Els Van Weert: Mevrouw de voorzitter, eerst en vooral wil ik stellen dat ik geen groot specialist inzake de mestproblematiek ben. Het persbericht dat de minister vorige week, tijdens de komkommertijd – om in landbouwtermen te blijven – heeft verspreid, heeft me echter enigszins verbaasd.

De minister heeft in dit persbericht een aantal zaken aangekondigd. Het persbericht begint met goed nieuws. Uit de metingen blijkt dat het aantal overschrijdingen van de toegestane hoeveelheden nitraatresidu's ernstig is gedaald, meer bepaald van 41 percent in 2006 tot 32 percent in 2008. Hetzelfde bericht stelt tevens dat de metingen waarop de cijfers zijn gebaseerd in feite discutabel zijn. Aangezien veel schommelingen zijn vastgesteld, kan de betrouwbaarheid van die metingen ernstig in vraag worden gesteld.

Tot zover kan ik nog volgen. Het persbericht stelt dat de metingen niet accuraat zijn verlopen. Ik stel me dan ook vragen bij de fundering van de zegeberichten. Onderaan het persbericht staat als kers op de taart echter nog vermeld dat de boetes die in 2007 zijn geïnd bij de landbouwers op wier gronden overtredingen zijn vastgesteld, zullen worden terugbetaald. Aangezien de metingen niet accuraat of onbetrouwbaar zouden zijn, zullen de boetes die voor 2008 zouden worden uitgeschreven, niet worden geïnd.

Iemand met een slecht karakter zou kunnen denken dat het, zeker in deze periode, een mooi cadeau betreft. Ik heb het even opgezocht. De cijfers voor 2007 zijn gekend. Indien die cijfers kloppen, gaat het om 166.000 euro. Voor de beboete landbouwers gaat het gemiddeld om 439 euro. Dit is een mooi cadeau voor mensen die effectief zijn beboet.

Mijn bezorgdheid slaat vooral op de milieu- en de volksgezondheidsproblematiek. Die decreten zijn om bepaalde redenen gemaakt. Die sancties zijn om bepaalde redenen ingevoerd. Ik zou dan ook graag horen wat er precies met die metingen aan de hand is. In mijn ogen gaat het hier om een volledige amnestie. De minister voorziet zelfs in terugbetalingen aan de landbouwers op wier gronden overduidelijk een grote overschrijding is vastgesteld. We kunnen aan de metingen twijfelen. In sommige gevallen hebben de betrokkenen echter duidelijk de regelgeving ernstig aan hun laars gelapt.

Mevrouw de minister, waarom kiest u voor die kwijtscheldingen? De boetes zijn een stok achter de deur om voor de goede kwaliteit van ons grondwater en van onze bodem te zorgen. Hoe zult u er, al dan niet met behulp

van een andere stok achter de deur, in de toekomst voor zorgen dat dit in de goede richting zal blijven evolueren?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw de voorzitter, ik heb iets met mevrouw Van Weert gemeen. Aangezien ik ook geen wetenschapper ben, heb ik me gedurende heel de discussie door een aantal wetenschappers laten bijstaan. Een aantal landbouwers hebben me immers een probleem gesignaleerd.

Het gaat hier om de metingen van nitraatresidu in de bodem, niet om metingen in het water. Het goede nieuws betreft vooral de kwaliteit van het water. De metingen van de bodem leveren een probleem op. Landbouwers die hetzelfde staal in verschillende laboratoria laten controleren, krijgen verschillende resultaten. Ik heb dit door een onafhankelijk team van deskundigen laten onderzoeken. Dit team heeft op een correcte wijze staaltjes genomen en laten onderzoeken. Hieruit blijkt dat onderzoeken in verschillende laboratoria verschillen opleveren. Hierover zijn in de commissie trouwens al talrijke vragen om uitleg gesteld.

Dit verschil kan meer dan 100 percent bedragen. De scores schommelen tussen 200 kilogram en 400 kilogram. Dit is zeer veel. De beboeting gebeurt immers op basis van elke kilogram overschrijding.

Bij het vaststellen van een dergelijk probleem kan ik in feite maar twee zaken doen. Ik kan de ogen sluiten en gewoon voortgaan, of ik kan een oplossing zoeken. Ik heb voor dat laatste gekozen.

Dit is een vrij drastische keuze. De oorzaak van het probleem is immers dubbel. Er zijn momenteel verschillende meetmethodes en verschillende manieren waarop de stalen worden geanalyseerd. Hierdoor krijgen we verschillende resultaten.

Ik ben dus na een zeer brede consultatie van wetenschappers, van labs, van onderzoeksanalyses tot de conclusie gekomen dat het noodzakelijk is om vijf ingrepen te doen. Een eerste ingreep bestaat erin om de meetmethode om de staaltjes te nemen en de analysemethode te standaardiseren. Eén methode, één analysemethode. Ten tweede is het van belang dat de personen die stalen nemen, opgeleid zijn. Het gaat niet over iemand die iets met een schepje opschept. Die opleiding moet ook op een uniforme wijze gebeuren.

Ten derde moeten de labs worden gecontroleerd. Er moet een zorgvuldige opvolging zijn van hoe de labs te werk gaan. Ten vierde is het van belang dat de staalnemers door een goed gps-systeem kunnen worden gevolgd door de Mestbank. Tot slot is het van belang dat de erkende labs worden bijgestaan door de VITO die een heel belangrijke taak vervult.

Op die manier moet het mogelijk zijn om ervoor te zorgen, met onmiddellijke ingang, dat de staalnames correct gebeuren en dat er geen discussies meer mogelijk zijn. Het probleem moet van de baan zijn.

Er zijn natuurlijk nog de boetes die in het verleden zijn uitgeschreven. De boetes worden groter per kilo. Je weet dat het verschil 100 percent kan bedragen. Als je het met snelheid vergelijkt, dan zou een chauffeur, bij een toegelaten snelheid van 120 kilometer per uur, door de ene camera bij 80 kilometer per uur worden gepakt en door de andere bij 160 kilometer per uur. Hoe kun je op die manier de boetes geloofwaardig houden? Ik herhaal dat het niets te maken heeft met de resultaten van de watermonsters: het gaat over nitraten in de bodem.

Ofwel kan iedereen zijn individueel dossier aanvechten, en dan kom je terecht in een oeverloos lange procedure met veel administratie. Ofwel maken we schoon schip en betalen we die boetes terug omdat er een foutenmarge is en zorgen we ervoor dat vanaf nu de methode voor staalnames en de methode voor analysemeting correct zijn. Diegenen die in het verleden een boete zouden moeten hebben betaald, worden dit jaar extra gevolgd en gemonitord. Dat is de tweede stok achter de deur.

U hebt gelijk: ik heb beslist om die boetes te laten terugbetalen. Als er een erkend probleem is en er is een oplossing, dan moet je consequent zijn. Als de staalnames te gedifferentieerde resultaten geven, dan kan je die boetes niet meer handhaven.

Mevrouw Els Van Weert: Mevrouw de minister, ik ga technisch niet met u in discussie, maar ik vind het toch hallucinant dat, als er zulke grote afwijkingen zijn, men op het terrein toch is begonnen te werken met een systeem dat dergelijke grote afwijkingen geeft. Dat lijkt me toch een vrij straffe aangelegenheid.

Ik las ook dat er niet alleen sprake was van een verfijning van de meetmethodes, waar u uitgebreid toelichting van geeft, maar ook van een verfijning of een aanpassing van de normering. Ook dat baart mij ernstige zorgen. Als je alles samen beschouwt, dan denk ik dat waakzaamheid geboden is. Ik neem aan dat er in de commissie verder zal kunnen worden gediscussieerd. Het is een omvangrijk en belangrijk dossier dat we verder moeten kunnen uitklaren, zeker wat de normen zelf betreft. Ik zou het bijzonder jammer vinden als we tegelijkertijd op een sluike manier naar een versoepeling zouden gaan.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mevrouw de minister, proficiat en bedankt voor de amnestiemaatregelen die u hebt genomen met het terugbetalen van de boetes.

Het is inderdaad geen sinecure om alles in de juiste vorm te gieten en op de juiste manier te behandelen. U

zegt terecht dat u in het vervolg zult werken met een gestandaardiseerde meetmethode en een gestandaardiseerde analysemethode, maar dan nog zullen er problemen op het terrein zijn. Als je twintig boringen doet op één bepaald perceel, dan zal dit nog steeds verschillende resultaten geven.

Als ik me niet vergis, heeft de Vlaamse Regering in december 2008 een uitvoeringsbesluit goedgekeurd waardoor de problematiek van de grote verscheidenheid tussen de diverse teelten en grondsoorten in de metingen ondervangen zou worden. Dat is een goede maatregel, maar we durven er vanuit onze fractie toch op aandringen dat u ook met de resultaten van 2007 en 2008 rekening zult houden bij de verdere beoordeling. Ik bedoel daarmee dat u ook de evaluatie van de grondsoorten en teelten in ogenschouw moet nemen bij de eventuele beoordeling van een en ander.

Wij zijn er altijd voorstander van geweest, en dat blijft zo, dat staalnames moeten gebeuren bij het einde van de gewasgroei en niet bij het begin van de gewasgroei. Wij vragen dan ook een beoordelingsmarge van enkele percenten, aangezien een afwijking in de analyse in de verschillende laboratoria nog altijd mogelijk is.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mevrouw de minister, ik zou u willen danken voor uw antwoord. Het is een daad van goed bestuur dat men optreedt als de overheid in een of ander beleidsdomein vaststelt dat er fouten en onvolmaaktheden zijn. Ik ben geen wetenschapper, maar als er een aantal aanpassingen moeten gebeuren, is het de taak van de overheid om in de mate van het mogelijke bij te sturen en rond een aantal beleidsdaden die al gesteld zijn, bijvoorbeeld rond boetes, verantwoordelijkheid op te nemen. We moeten kijken hoe in de toekomst de residuwaarde meer efficiënt berekend kan worden, zonder dat er discussies zijn.

Stel dat de minister deze beslissing niet had genomen. Iedereen is ervan op de hoogte dat het ene labo andere resultaten aflevert dan het andere. Dat zou er ongetwijfeld toe leiden dat een aantal landbouwers, terecht, gaan procederen tegen de Vlaamse overheid. Dan zouden we in een administratieve mallemol terecht komen, waarbij iedereen weet waaraan we beginnen, maar niemand weet waar we eindigen.

Mevrouw de minister, u hebt me de woorden uit de mond genomen, want ik ging het ook vergelijken met een snelheidscontrole. Als men 90 kilometer per uur rijdt op een weg en de lokale politie van Veurne flitst en registreert 80 kilometer per uur, maar tegelijkertijd flitst men u in Lier, mevrouw Van Weert, aan 100 kilometer per uur, terwijl u ook maar 90 kilometer per uur rijdt, is dat een probleem. Ik denk dat iedereen

recht heeft op een correcte en faire behandeling op basis van een uniform systeem.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mevrouw de minister, uw antwoord stelt me tevreden. U weet dat ik ongeveer een jaar geleden de vraag heb gesteld over de mogelijke afwijkingen tijdens de metingen. Ik heb ook gevraagd om de verschillende types van teelten anders te behandelen. Misschien zullen we in de toekomst ook moeten denken aan een ander tijdstip voor opname van de stalen. In oktober-november worden in bepaalde streken nog heel wat groenten gekweekt, die op het moment dat ze aan het groeien zijn een beetje mest nodig hebben om te kunnen doorgroeien. Misschien kunnen we daar nog iets aan doen, want ik heb gezien dat uw vijf voorstellen daar niet veel mee te maken hebben.

Mevrouw Van Weert, wat de metingen van het water betreft, mogen we toch zeggen dat de landbouwers goed scoren. Ik zou zeggen: proficiat aan de landbouw. Misschien is het zo, mevrouw de minister, dat u dan hebt gezegd dat, als de landbouwers hun best doen om dit te verbeteren, u een en ander ook eens door de vingers kunt zien wat betreft de problemen die zich hebben voorgedaan bij de metingen.

Maar, mevrouw de minister, een zaak moeten we toch voor ogen houden, namelijk dat we moeten oppassen dat we de cowboys niet bevoordelen en dat de landbouwers die van goede wil zijn, later strengere normen zouden krijgen omdat we de cowboys de toelating geven om dat te doen. Daar geef ik u een klein beetje gelijk.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb er alle begrip voor dat u tracht te streven naar uniforme meetmethodes, zeker als blijkt dat de huidige meetmethodes zoveel verschillen laten zien. Waar ik veel meer problemen mee heb, is uw generaal pardon, waarbij u alle boetes van 2007 kwijtscheldt, ook van degenen die bij wijze van spreken tegen 200 kilometer per uur geflitst zijn in de bebouwde kom.

U zegt dat er tot 100 percent verschil kan zitten op de meetresultaten van het ene labo ten opzichte van het andere. Destijds zijn er boeren geverbaliseerd omdat ze 600 of 700 percent boven de norm van 90 kilogram zaten. Ik geef u ook aan dat men pas begint te beboeten vanaf 150. Je moet dus al een serieuze overschrijding van de norm hebben, alvorens je een boete in de bus kunt krijgen. Ik heb de indruk dat u ook de cowboys een serieus cadeau toekent, de cowboys die hun gang zullen kunnen blijven gaan en de waterkwaliteit voor een hele regio zullen kunnen verpesten. Daardoor zullen ook hun collega's die wel oordeelkundig bemesten, daar de dupe van zijn omdat zij geen afwijkende

soepelere bemestingsnorm in de toekomst meer zullen mogen toepassen. In die zin vind ik het echt jammer dat u alle overtredingen gaat witwassen en alle boetes gaat terugbetalen. Dat is een verkeerd signaal.

Mevrouw de minister, u weet dat die bodemresidunorm een voorwaarde was die Europa had opgelegd aan het kunnen toepassen van soepelere bemestingsnormen voor bepaalde teelten in bepaalde regio's. Als u nu zegt dat u die voorwaarden voor 2007 gaat laten vallen, dan vraag ik me af welke gevolgen dat zal hebben voor de Europese instemming met ons bemestingsstelsel. Dit zou er wel eens toe kunnen leiden dat Europa al onze derogatiemogelijkheden die zijn toegestaan, zal terugschroeven. Dan hebt u alleszins de landbouwsector in ons land geen goede dienst bewezen. Ik vraag me af, mevrouw de minister, in hoeverre dit is doorgepraat met Europa en in hoeverre u het terugbetalen van al die boetes niet moet melden als staatssteun. Op die vraag had ik graag van u een antwoord gekregen. Ik denk dat hier enorme risico's in schuilen voor onze landbouwsector.

De voorzitter: Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua: Mevrouw de minister, ik viel bijna van mijn stoel toen ik uw bericht las. Ik blijf met een zeer wrang gevoel zitten ten aanzien van die algemene amnestiemaatregel. Enkele collega's hebben er al op gewezen dat de beboeting maar gaat naar landbouwers die sterk boven de nitraatresidunorm zitten. Er zit al een zeer grote rek op. Uw argumentatie is dat de methode wordt betwist. Ik heb daar een vraag om uitleg over ingediend. Ik wil daar gerust met u nog eens heel technisch over doorbomen, maar dat is eigenlijk deels een verkeerde discussie. Momenteel is een Duitse firma bezig met het maken van analyses volgens de zogenaamde natte methode. Die valt veel gunstiger uit voor de landbouwers in vergelijking met de methode die onder meer wordt toegepast door de Bodemkundige Dienst die daarvoor internationaal gerenommeerd is en dat al jaren doet. Er is nu een betwisting ontstaan. De landbouwers pleiten natuurlijk voor een methode die een veel gunstiger resultaat geeft. Ik denk echter dat het zeer onverantwoord is om nu zomaar aan iedereen amnestie te geven.

Ik wil u er, tussen haakjes, op wijzen dat een aantal landbouwers de beheersovereenkomst water werd geweigerd omdat ze een te hoog nitraatresidu hadden. Ik ga er nu vanuit dat u ook op hun rekening een bepaalde som zult storten omdat ze zogezegd op basis van verkeerde analyses de boot hebben gemist.

Dit is een ad-hocbeleid dat absoluut geen daad van goed bestuur is. Ik heb de indruk dat daarmee nogmaals is bewezen dat de verkiezingen naderen, dat cadeaus geven in de mode is en u daarom deze maatregel hebt genomen. U hebt trouwens al volop felicitaties

gekregen van de Boerenbond. Ik heb er alle begrip voor dat de landbouwers dat een goede zaak vinden.

Maar, mevrouw de minister, u moet goed voor ogen houden dat sommige landbouwers wel enorm veel inspanningen doen om zich aan de wet te houden en een goed nitraatresidu te halen. Die mensen staan daar nu. Zij hebben gedaan wat van hen gevraagd wordt. De cowboys zijn niet beboet, maar worden beloond. Ze krijgen amnestie.

Ik ben het absoluut niet eens met die maatregel. Ik hoop echt dat we daar eens op een serene manier over kunnen discussiëren. Ik heb dat al gevraagd aan de voorzitter van de commissie. Ik betreur de manier waarop dit werd doorgevoerd. (*Applaus bij Groen!*)

Minister Hilde Crevits: We moeten door het bos de bomen proberen te zien. Het doel van de maatregel, en u zou dat moeten weten, mijnheer Martens, is de waterkwaliteit te verbeteren. Als we de waterlichamen bekijken, merken we een lichte verbetering. Er zijn geen problemen inzake de analyses.

Ik heb me wat de nitraatresidu's betreft niet laten leiden door een eenmalig geval. Dat bewijzen de talrijke vragen in de commissie, maar ook de talrijke klachten die we ontvingen.

Dat compendium, mevrouw Dua, is geen uitvinding van mij. Dat dateert nog van uw tijd. Het werd in de vorige legislatuur goedgekeurd. Het heeft toegestaan dat iedereen zomaar kon meten, op allerlei manieren, dat noem ik onbehoorlijk bestuur.

Als er een probleem ontstaat, kies ik ervoor om mijn ogen open te houden. Mijnheer Martens, ik ben samen met de begeleidingsgroep van het Europees dossier tot een oplossing gekomen om de boel uit te zuiveren. Wil dat zeggen dat we nu cadeaus geven? Neen. Ik nodig u uit om samen de berekeningen eens te maken, misschien krijgen we daar in de commissie eens de kans toe. De boete wordt per kilo berekend. Er is een foutmarge. Via een eenvoudige berekening kunnen we controleren wie de cowboys zijn.

We wilden geen tijd verspillen met moeilijke discussies en berekeningen. Al wie een boete moest krijgen, zal dit jaar extra worden gevolgd, en veel serieuzer dan we anders zouden gedaan hebben. Dat was het doel van deze maatregel. Het doel is dat de nitraatresidu's verbeteren.

De heren Callens en Wymeersch maakten er allusie op: we kunnen wel meten en analyseren, maar er is een verschil in grond en in materiaal dat men erin steekt. Die discussie zou ik hier graag buiten houden. Die discussie wordt gevoerd, er worden ingrepen gedaan, maar dat heeft niks te maken met de manier van meten en de stalen begeleiden. Het is mijn doel tot een eenduidige procedure en staalname te komen, zodat de cowboys niet meer kunnen ageren.

De beslissing en de maatregel getuigen van goed bestuur. Ze tonen aan dat ik niet bang ben om fouten te erkennen en recht te zetten. Grote filosofen vinden het even belangrijk om een probleem te erkennen als om het op te lossen. Ik hoop dat de oplossing er nu is.

Mevrouw Els Van Weert: Ik heb geen antwoord gekregen op mijn vraag over de versoepeling van de norm.

Minister Hilde Crevits: De versoepeling van de norm betekent: hoeveel mag er in de grond zitten. Dat hangt samen met de discussie over de teelten.

Mevrouw Els Van Weert: U spreekt over verfijning. Mijn bezorgdheid is dat dit geen sluiske manier is om de lat lager te leggen.

Minister Hilde Crevits: De waterkwaliteit moet verbeteren.

De voorzitter: Deze discussie wordt op vraag van mevrouw Dua voortgezet in de commissie.

Het incident is gesloten.

ACTUELE VRAAG van mevrouw Helga Stevens tot mevrouw Veerle Heeren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de beslissing van de federale regering om een beroep in te dienen bij het Grondwettelijk Hof tot nietigverklaring van het Vlaams decreet betreffende de zorg- en bijstandsverlening

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, beste collega's, ik heb een vraag over de houding van de federale regering, want die heeft tijdens haar ministerraad van 20 februari 2009 beslist om een beroep aan te tekenen tegen het Vlaamse decreet betreffende de zorg- en bijstandsverlening. Het beroep betreft de nietigverklaring van het decreet.

Dit decreet, waarover hier in het Vlaams Parlement werd gestemd op voorstel van de voltallige Vlaamse Regering, had als doel om rechtszekerheid te bieden aan alle zorg- en bijstandverleners in Vlaanderen. Dat was heel belangrijk, want zij liepen het risico om gesanctioneerd te worden of om strafrechtelijk vervolgd te worden omdat ze bepaalde handelingen uitvoerden die eigenlijk voorbehouden zijn aan verpleegkundigen en zorgkundigen. Dat is heel belangrijk, want er zijn heel veel zorgverleners die binnen de gezinszorg en de kinderopvang werken en ook in de zorg van mensen met een handicap.

Het is belangrijk om te weten dat de Vlaamse Regering pas na heel lang overwogen en na de argumentatie van de Raad van State beslist heeft om toch door te gaan met het ontwerp van decreet, dat enkele maanden geleden voorbereid werd. Het werd goedgekeurd door het Vlaams Parlement en nu zien wij, en dat is heel raar, dat men het binnen de federale regering tegenwerkt. Het is ook belangrijk om te weten dat de Vlaamse Regering, voor ze die stappen heeft gezet hier in het Vlaams Parlement, enkele malen geprobeerd heeft om met de federale regering een akkoord te maken met sluitende oplossingen voor dit dossier, in het belang van de Vlaamse zorgverleners.

Ook zien we momenteel dat CD&V en Open Vld, die deel uitmaken van de Vlaamse meerderheid, op federaal niveau het eigen voorstel tegenwerken. Ik vraag me dan af waar we in godsnaam mee bezig zijn.

Mevrouw de minister, hoe staat de Vlaamse Regering tegenover de beslissing van de federale regering om een beroep in te dienen tot nietigverklaring van ons Vlaams decreet betreffende de zorg- en bijstandsverlening?

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Mevrouw Stevens, u stelt een terechte vraag, maar het is belangrijk om het verloop ook even te schetsen. Zoals u weet heeft minister Demotte in een vorige federale legislatuur de beslissing genomen inzake KB 78. Het verscheen in het Staatsblad op 12 januari 2006 en het regelde de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, onder meer de verpleegkundigen, maar hij kwam daarmee toch ook op ons niveau. Vlaanderen is immers bevoegd voor de gezinszorg, voor de opvoeders in de gehandicaptensector en in de bijzondere jeugdzorg, en ook voor de begeleiders in de kinderopvang in Vlaanderen. Het was zo concreet dat – ik geef één voorbeeld – degene die in het kader van de gezinszorg de steunkousen mocht aandoen, verpleegkundige moest zijn, geen verzorgende.

Om meer rechtszekerheid te geven in Vlaanderen, werd op het Vlaamse niveau beslist om het decreet betreffende de zorg- en bijstandsverlening te maken dat vorig jaar, op 9 juli 2008 werd goedgekeurd. In de tussenliggende periode, 2007 en 2008, werden verschillende pogingen ondernomen door mijn voorgangers, Inge Vervotte en Steven Vanackere, om het gesprek of de dialoog hierover op te starten met de federale overheid. Uiteindelijk werd vanuit Vlaanderen beslist om een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State in te dienen. De Raad van State heeft daarop een tussenarrest geveld, waarin staat dat hij een prejudiciële vraag wil stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Ondertussen was er een nieuwe federale regering. Mijn voorganger Steven Vanackere heeft niet stilgezeten en heeft geprobeerd om de dialoog met de federale collega

opnieuw op gang te brengen, in dit geval met minister Onkelinx en haar kabinet. Op de interministeriële conferentie van 13 maart 2008 is dat ook ter sprake gekomen. Toen heeft de federale overheid bij monde van mevrouw Onkelinx gezegd dat men de intentie had om het Vlaamse decreet betreffende de zorg- en bijstandsverlening juridisch aan te vechten.

Sinds de voorbije drie maanden is er opnieuw een positief elan. De dialoog met de federale overheid over deze zaak verloopt positief. Er is een volgende bijeenkomst gepland op 9 maart.

Het kabinet-Onkelinx heeft ons echter ook laten weten dat zij, omwille van de procedures, ook een procedure tot nietigverklaring zouden indienen als bewarende maatregel. Zij doen met ons decreet nu min of meer hetzelfde als wat wij twee jaar geleden hebben gedaan. Maar tegelijk is ook de afspraak gemaakt dat, indien we tot een consensus komen, die juridische procedures worden stopgezet.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de minister, ik dank u voor het duidelijke antwoord en de historische schets. Maar laat ons een kat een kat noemen: de kern van de zaak blijft dat we in de Vlaamse Regering twee partijen hebben die hun lijn niet consequent doortrekken naar het federale niveau. Hier wordt A gezegd, maar op het federale niveau zegt de minister van dezelfde partij plots B. Dat is niet consequent en niet aanvaardbaar. Hoe kun je zoiets uitleggen aan de gewone man in de straat? In Vlaanderen doen we het zus, en het federale niveau zegt zo. Dat kan gewoon niet. Dan krijg je wrevel bij de mensen.

Dit dossier is, hoe je het ook draait of keert, het zoveelste bewijs van het feit dat België Vlaanderen blokkeert of zelfs tegenwerkt. Eerst probeert de Vlaamse Regering de zaak minnelijk te overleggen met de federale regering. Na diverse mislukkingen neemt Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid en gaat door. Vlaanderen wil de zaak heel goed regelen, in het belang van duizenden zorgverleners in Vlaanderen. En dan worden wij tegenwerkt door de federale regering. Je moet maar durven. Wanneer gaan we daar eens een einde aan stellen?

Het is nog maar eens een bewijs dat het Vlaamse niveau uiteindelijk ondergeschikt moet zijn aan het federale niveau. Wanneer kan het Vlaamse niveau nu eens boven het federale niveau worden gesteld? Zeker als het over bijstand aan personen gaat, is dat heel belangrijk, want dat is een duidelijk Vlaamse bevoegdheid.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Mevrouw de voorzitter, ik treed mevrouw Stevens volmondig bij als ze wijst op het grote gebrek aan consequentie in de politiek in dit land.

Voormalig Vlaams minister Steven Vanackere heeft er ons in de commissie met alle middelen van proberen te overtuigen dat dit in orde was en dat we dit vanuit Vlaanderen konden regelen. Nu is het diezelfde Steven Vanackere, maar dit keer met een pet van federaal minister op, die nu zijn eigen Vlaamse decreet wil laten vernietigen. Ik vraag me af waar de logica zit. Het gevolg van dit alles is dat er geen rechtszekerheid zal zijn voor de zorg- en bijstandsverleners.

Ik wil er de meerderheid tussen haakjes nog even aan herinneren dat de PAB-assistenten bij de stemming over het ontwerp van decreet in de commissie uit het decreet werden gelicht, en dat de meerderheid toen heeft beloofd dat ze dat met een apart decreet zou regelen.

Ik kijk even naar de heer Dehaene. Komt dat er nog van? Ik vrees dus van niet. De PAB-assistenten zaten er sowieso niet meer in. Die liet men al in de kou staan.

Ik wil mevrouw Stevens bijtreden in haar betoog dat we toch eens eerlijk moeten zijn. Vlaanderen moet de volledige bevoegdheid over de gezondheidszorg opeisen, willen we situaties zoals deze in de toekomst vermijden. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

Minister Veerle Heeren: Laat me duidelijk zijn. De Vlaamse Regering is er altijd van uitgegaan dat de situatie definitief moet worden uitgeklaard. Het gaat over een geschil van bevoegdheidsverdeling. Ook al zijn wij overtuigd dat het onze bevoegdheid is, toch vinden we dat de burgers definitief een verklaring moeten hebben en dat er eenduidige regelgeving moet zijn op de verschillende beleidsniveaus. Volgens ons kan dat het best gerealiseerd worden via de dialoog. De voorbije drie maanden is dat op een constructieve manier verlopen. 9 maart is de volgende bijeenkomst.

Maar dit kan uiteraard ook via een juridische uitspraak. Dat hebben we ook van meet af aan gesteld, zowel vanuit Vlaanderen als vanuit het federale niveau. Laten we zeggen dat we uitkijken naar de besprekingen van 9 maart en dat we alsnog hopen via de dialoog een oplossing te kunnen krijgen. Lukt dat niet, dan zal de juridische uitspraak cruciaal zijn.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de minister, we hebben heel goede ervaringen met dialogen! Ik ben zeer benieuwd of deze dialoog tot resultaat zal leiden. Anders kunnen we nog lang wachten. *(Applaus bij het Vlaams Belang en de N-VA)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

MOTIE VAN ORDE

Voorstellen tot aanvulling van de agenda en tot bijeenroeping van een commissie

De voorzitter: Dames en heren, vanmiddag heeft de heer Daems bij motie van orde een voorstel gedaan tot aanvulling van de agenda met een verklaring van de Vlaamse Regering over de resultaten van het onderzoek naar mogelijke alternatieve tracés voor de Oosterweelverbinding. Hij heeft ook voorgesteld om de commissie voor Mobiliteit, Openbare Werken en Energie morgen bijeen te roepen om het genoemde alternatievenonderzoek te bespreken.

De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Om 14 uur heb ik bij hoogdringendheid een verklaring gevraagd van de Vlaamse Regering en toen was de berichtgeving nog niet zo duidelijk als nu. Ik ben op zijn zachtst gezeurd verwonderd dat minister Van Mechelen al zegt dat uit de Arup-Sum-studie naar de alternatieven voor de Oosterweelverbinding blijkt dat het zogenaamde tracé van de Lange Wapper het beste zou zijn en dat er dus zeer snel beslist moet worden. Ik stel vast dat de minister voor zijn beurt heeft gesproken. De eerste analyses van de alternatievenstudie lekken uit. Ik heb ze helaas zelf nog niet kunnen lezen.

Ik vind het heel jammer wat minister Van Mechelen gedaan heeft. Ik zou willen vragen of wat hij heeft gezegd het standpunt is van de hele Vlaamse Regering. Ook vraag ik om de commissie voor Openbare Werken zeer snel samen te roepen.

Mijnheer de minister-president, ik vind het niet kunnen dat vanmiddag andere actoren, zoals mensen van het stadsbestuur, zijn geïnformeerd over de inhoud van die studie, maar dat het Vlaams Parlement – dat een belangrijke rol heeft gespeeld – niet eens in de programmatie is opgenomen. Daarom vraag ik om liefst morgen Arup-Sum de studie zelf in alle objectiviteit te laten toelichten zodat wij ook in alle objectiviteit kunnen oordelen.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Ik wil me graag aansluiten bij wat de heer Daems naar voren heeft gebracht over de Oosterweelverbinding en het zogenaamde alternatieve onderzoek.

Ik vind dit spijtig. Tot nu hebben we elf voortgangsrapportages gehad. We moeten de zaken weer vernemen via de kranten en Knack. Ik zie dat er een beslissing is genomen. Het parlement, dat het dossier altijd van nabij heeft opgevolgd, moet de informatie uit eerste hand krijgen, en niet via de krant.

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Daarstraks had ik in de wandelgangen een kort gesprek met de heer Daems. We hadden het erover dat we het niet altijd met elkaar eens zijn – gelukkig maar, want dat brengt de spanning in het politieke debat. Maar vandaag ben ik het jammer genoeg wel eens met hem omdat hij gelijk heeft.

Via de pers hebben we een aantal zaken mogen vernemen. We hebben mogen vernemen dat minister Van Mechelen, niet onbelangrijk in dit dossier, blijkbaar voor zijn beurt heeft gesproken. Hij heeft gezegd dat de enige optie die nu nog openligt de optie van het Oosterweelviaduct is. Daarna werd dat teruggeroepen door minister-president Peeters, die daarover enkele verklaringen heeft afgelegd die een heel andere, volgens mij logische, richting uitgaan. Hij zegt: “Laten we dat lijvige rapport eerst eens bekijken en dan nagaan welke conclusies we kunnen trekken.”

Ondertussen is er ook een verklaring geweest van minister Van Brempt, die een soort tussenpositie inneemt tussen minister Van Mechelen en minister-president Peeters. Ik heb de indruk dat deze regering in dit dossier nog altijd niet op één lijn zit. We hebben er alle belang bij, in Antwerpen en in Vlaanderen, dat er in dit dossier op één lijn wordt gebleven.

Mijnheer de minister-president, u weet dat in het Antwerpse in deze zaak een belangrijk initiatief loopt tot het houden van een referendum, een zogenaamde volksraadpleging. Dat is een initiatief waar we terdege rekening mee moeten houden. Ik stel vast dat uw minister, die bepaalde uitspraken doet, al geen rekening meer wil houden met de kans op een referendum. Hij zegt dat de oplossing die hij voorstaat, die van het Oosterweelviaduct is, en dat hij daarin gesterkt wordt door het rapport dat ik heb gekregen.

Dan volg ik de heren Daems en Peumans. Wij hebben dat rapport nog altijd niet gekregen en kunnen inzien. De stad Antwerpen zal het mogen inkijken, de BAM zal het mogen inkijken, en zelfs het actiegroep stRaten-generaal zal het volgens de persmededeling mogen inkijken, maar over ons eigen parlement wordt niet gesproken. Dat, mijnheer de minister-president, betreurt ik. Want als er één instantie is die dit rapport moet zien en beoordelen, dan is dat het Vlaams Parlement. Daar dring ik op aan. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Deze voormiddag, bij het begin van deze plenaire zitting, kregen we allemaal het signaal dat het tracé Oosterweelverbinding de beste oplossing is, aldus minister Van Mechelen.

Nu ben ik verbaasd over de evolutie van dit dossier, zoals door de collega-sprekers is aangehaald. Ik ben hierover

verontwaardigd. In dit belangrijke dossier leiden alle wegen naar Antwerpen, en niet naar Rome. We moeten hierover in dit huis discussiëren, en collega's volgen dit verhaal al veel langer op. Ik krijg hier ter plekke e-mails van de actiegroep stRaten-generaal, die het dossier al volledig heeft kunnen inzien, maar wij, de volksvertegenwoordigers, nog niet. Dit is toch wel een aanfluiting in een heel belangrijk dossier voor de mobiliteit in Vlaanderen, en niet alleen in Antwerpen. 'I'm not amused'.

Ik wil het standpunt kennen van minister Van Brempt en van minister-president Peeters die zegt dat minister Van Mechelen voor zijn beurt heeft gesproken. Als het in belangrijke dossiers in de verkiezingsaanloop zo verder moet gaan, dan is dat een heel spijtige zaak, want dit wil zeggen dat men er een electoraal spelletje van wil maken in een zo belangrijk dossier. Dat is ontoelaatbaar. Ik volg de collega's dat we daarover de commissie met spoed moeten bijeenroepen om dit dossier op tafel te leggen.

Ik vind het nog altijd zeer vreemd dat ik straks uit deze plenaire vergadering moet vertrekken zonder inzage te hebben gekregen in dit verhaal. In de Antwerpse gemeenteraad is er gediscussieerd over referenda en dergelijke meer. Ik vraag me dan ook af waar we in godsnaam mee bezig zijn.

De voorzitter: De heer van den Abeelen heeft het woord.

De heer Marc van den Abeelen: We hebben in deze zaak niet stilgezeten. Ik wil u dan ook melden dat ik morgen om 10 uur de commissie wil samenroepen. Ik denk dat de regering daarmee akkoord gaat. *(Applaus bij Open Vld)*

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw de voorzitter, collega's, ik zal een korte verklaring afleggen namens de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering heeft vanmorgen kennis genomen van de gedetailleerde resultaten van de studie over de Scheldekruising. We hebben gisteren ook contact gehad met de voorzitter van de commissie voor Openbare Werken en met de voorzitter van het parlement om de commissie zo snel mogelijk te informeren. Het Vlaams Parlement moet zo snel mogelijk een toelichting krijgen van het studiebureau, en daarover vragen kunnen stellen. Dat zal morgen om 10 uur gebeuren.

Vanmorgen is de Vlaamse Regering in kennis gesteld. Vanmiddag zijn de stad Antwerpen, de stRaten-generaal en de BAM geïnformeerd. Het spreekt voor zich dat ook het parlement kennis krijgt van de studie en daar tekst en uitleg over krijgt van het studiebureau zelf.

In de studie die morgen zal worden toegelicht zijn drie tracés onderzocht. Het eerste tracé is het BAM-tracé.

Het tweede is het Horvathtracé, dat nu het Royerssluis-tracé wordt genoemd. Het derde is het tracé van de stRaten-generaal. Deze drie tracés zijn onderzocht. Uit de conclusies van de studie blijkt dat het tweede scenario niet in aanmerking komt. Er blijven dus twee scenario's over: dat van de BAM en dat van de stRaten-generaal.

Collega's, wanneer de studie en de aanbevelingen en conclusies morgen worden toegelicht, dan zult u vaststellen dat beide tracés zowel sterke als zwakke punten bevatten.

Het is heel belangrijk dat er in het voorstel van de stRaten-generaal van uit wordt gegaan dat er een tolheffing gebeurt op alle Scheldetunnels, dus ook op de Kennedy-tunnel. Dat is een optie die de Vlaamse Regering niet heeft genomen, maar die wel in de studie is opgenomen. De Vlaamse Regering heeft ervoor geopteerd geen tol te heffen op de personenwagens die in het BAM-scenario nog door de Kennedytunnel zouden kunnen rijden. De vrachtwagens zouden niet meer door de Kennedytunnel kunnen rijden. In het alternatief van de stRaten-generaal gaat men ervan uit dat de tolheffing op de Kennedytunnel geldt voor alle voertuigen.

Uit de studie blijkt ook dat verschillende bijkomende elementen verder onderzocht moeten worden. Het gaat dan bijvoorbeeld over de overbezetting van de Kennedytunnel en de onderbezetting van de Liefkenshoektunnel in bepaalde scenario's.

Tot slot wordt in de studie een aantal bijkomende voorstellen gedaan. De Vlaamse Regering zal die verder bekijken.

De studie zal worden bekendgemaakt aan de verschillende actoren en aan de commissie. Op dit moment heeft de Vlaamse Regering nog geen definitief standpunt ingenomen. Zij wil de studie eerst grondig doornemen.

Er zijn een aantal pertinente vragen gesteld. Daar moet ook een antwoord op komen. We zullen kijken wat de inbreng en visie van de stad en van het parlement is en daarna zo snel mogelijk een beslissing nemen in de Vlaamse Regering.

We hebben een alternatieve studie besteld. We nemen ze ook au sérieux. Dat betekent dat we ook de tijd moeten hebben om niet alleen die studie grondig te bekijken, we moeten ook antwoorden krijgen op de vragen die we al hebben gesteld. Waarschijnlijk zijn er nog bijkomende vragen. Als we alle informatie hebben, zal de regering een beslissing nemen, rekening houdend met de inbreng van iedereen.

Mevrouw de voorzitter, tot zover de toelichting. Ik ga ervan uit dat morgen een heel belangrijke, interessante commissievergadering wordt gehouden. *(Applaus bij de meerderheid)*

De heer Rudi Daems: Ik zal niet op de inhoud ingaan. Ik wil enkel stellen dat het invoeren van een tol voor alle vervoer op zowel de Oosterweelverbinding als op de Kennedytunnel geen voorstel is van stRaten-generaal. Die actiegroep stelt voor om tol te heffen op het vrachtvervoer. Alle privévervoer, ook op de Oosterweelverbinding, zou daarvan vrijgesteld worden. Ik wil dat punt toch even rechtzetten.

De voorzitter: Die zaak kan morgen in de commissie verder worden besproken.

Ik ga ervan uit dat de studie morgen in de commissie wordt toegelicht. Daar kunnen dan de nodige vragen worden gesteld.

De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Mevrouw de voorzitter, heel wat instanties hebben ondertussen dat rapport al in handen. Het zou nuttig zijn indien de leden van de commissie voor Openbare Werken, die morgen het debat ten gronde zullen voeren, vanavond nog het rapport kunnen krijgen.

De heer Jan Peumans: Ik sluit me aan bij het voorstel van de heer Penris. Morgen krijgen we een toelichting. Er werd 3 miljoen euro uitgegeven voor die studie. Ik stel voor dat de effectieve en de twee toegevoegde leden van de commissie vanavond dat rapport krijgen, zodat we het vanavond nog kunnen nakijken en er morgen een discussie aan kunnen wijden. Anders heeft dat weinig zin.

De heer Jurgen Verstrepen: Dat geldt niet alleen voor de leden. Ook andere mensen in het halfroond die betrokken partij zijn bij de discussie en de opvolging van het dossier zouden toegang moeten krijgen tot het rapport.

De voorzitter: Het parlement heeft het rapport niet in zijn bezit.

Mijnheer de minister-president, kunnen we daarover beschikken?

– *Minister-president Kris Peeters overhandigt het rapport aan de voorzitter. (Applaus)*

Is iedereen het eens dat morgen een toelichting wordt gegeven in de commissie? *(Instemming)*

Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN WOONZORGDECREET – 1975 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking (*Voortzetting*)

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik verwacht me aan de vraag namens wie ik spreek. Ik zetel hier als onafhankelijke. Ik neem echter aan dat de collega's van mijn nieuwe partij me niet zullen tegenspreken. We zullen wel zien.

Dames en heren, ik wil nog een aantal plus- en minpunten uit het Woonzorgdecreet aanhalen. We weten allemaal dat de vergrijzing vandaag maar vooral morgen een fundamenteel probleem in onze samenleving zal zijn. Wij moeten die uitdaging met alle kracht proberen aan te pakken. Dat kan alleen als we durven na te denken over het type zorg dat we morgen aan zorgbehoevende senioren kunnen toekennen. Die zorg zal anders zijn dan vandaag. Zij zal integraal zijn en zij zal niet meer uitgaan van alleen maar vrijwilligershulp of alleen maar residentiële zorg voor zwaar zorgbehoevende mensen. Wij gaan uit van een zorg die het thuisblijven als accent in zich draagt, die mensen zo lang mogelijk de kans geeft om in hun ouderlijke, persoonlijke, familiale milieu te verblijven. Die zorg van morgen zal een samenspel zijn van professionele en mantelzorg, van thuiszorg en residentiële zorg, van dagcentra en allerlei formules van kortverblijf, enzovoort. Dat wordt ook door dit decreet mede mogelijk gemaakt. Dat is in elk geval een belangrijke stap vooruit.

Zo zijn er in dit decreet nog een paar bijzonder interessante zaken. Het scherpt de aandacht voor de kostprijs van de zorg. Ik wil daarover iets zeggen omdat de stap die dit decreet vooruitzet, ons ook ongerust maakt. Er is in de zorg een maximumfactuur (MAF) voorzien waardoor mensen die morgen niet de middelen zullen hebben om dure zorg te betalen ook via dat systeem kunnen worden geholpen.

Collega's, ik wil ertoe oproepen dat die MAF in de zorg niet hetzelfde parcours opgaat als de persoonsgebonden budgetten (PGB's) in de gehandicaptenzorg. Het wordt waarschijnlijk een systeem dat de samenleving vrij veel geld zal kosten en dat vrij complex technisch te realiseren is. Mevrouw de minister, ik weet dat er een onderzoek loopt naar de haalbaarheid, de techniciteit en de invulling. Ik hoop dat dit kan worden gerealiseerd via uitvoeringsbesluiten en dat het niet dezelfde lijdensweg van de PGB's moet doormaken.

Ik betreur ook een paar zaken in het decreet. Ik betreur dat de rol van de gemeentebesturen wordt onderschat. De gemeentebesturen spelen een steeds belangrijker rol in de regie van zorg. Waarom hebben we anders een

lokaal sociaal beleid uitgewerkt met een bijhorend beleidsplan? Heel dit systeem ontsnapt grotendeels aan de rol van die lokale besturen en OCMW's.

Helaas komt om de hoek de verzuiling, zoals we die in Vlaanderen kennen, weer haar plaats opeisen. Het hele systeem is niet bedacht vanuit de nood van de cliënt, van de zorgbehoevende, maar vanuit de vraag en de behoefte van de aanbieders. Dat is jammer. Er zijn stapjes gezet, maar ze zijn zo voorzichtig. De vraag is of het lokale sociale beleid niet een veel grotere rol kan spelen. Het samenspel met de CAW's van de ziekenfondsen en met de zorgaanbieders uit de verschillende filosofisch gekleurde zuilen zal willens nillens leiden tot een organisatie van netwerken binnen diezelfde politieke en filosofische families.

Mevrouw Roex heeft deze morgen al opgeroepen om te durven nadenken hoe we dat kunnen doorbreken. Dat wil ik hier ook doen. Het is eigenlijk een gemiste kans om de rol van het OCMW en het lokale sociale beleid te bekrachtigen en te versterken. Dat moet hardop worden gezegd.

Collega's, er zijn ook een aantal positieve ontwikkelingen. Er zijn een aantal nieuwe zorgformules, bijvoorbeeld het herstelverblijf. Wij zijn ook blij dat karweihielp toch een plaats krijgt in het decreet en niet alleen wordt gekoppeld aan de thuiszorgdiensten maar ook aan de OCMW's. Dat zijn belangrijke stappen vooruit.

Het zal ten slotte een uitdaging zijn om ook de wachtlijsten in de ouderenzorg aan te pakken. Mevrouw Van der Borgh zei het deze morgen al. Ook dat zal veel middelen vergen. Niet alleen de wachtlijsten moeten worden aangepakt want ook hier staan we voor een vernieuwing van de verhouding tussen de zorgvrager en de aanbieder. Ook hier gaan we naar een geëmancipeerde samenleving van senioren die zelf zullen bepalen hoe ze hun zorg zullen uitvoeren. Er zal een evolutie zijn van aanbodgestuurde naar vraaggestuurde zorg. Ik wil hier oproepen dat we zouden durven nadenken over en experimenteren met een PGB voor senioren en ouderen. Dat is de toekomst.

Het zal een belangrijke financiële uitdaging zijn voor de volgende Vlaamse Regering. Niet alleen omwille van de meerkost door de MAF of de vergrijzing, maar ook omdat de woningnood en de nood aan betaalbare woningen ook in dit decreet een belangrijke rol zullen spelen.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Mevrouw de voorzitter, gezien het grootste deel van het debat in de loop van de voormiddag is gevoerd, lijkt het wat artificieel nu nog iets over het ontwerp van Woonzorgdecreet te zeggen.

Ik doe dit toch omdat ik het een zeer belangrijk ontwerp van decreet vind. In mijn ogen betreft het hier het belangrijkste ontwerp van decreet voor de welzijnsector van de afgelopen periode.

Het ontwerp van Woonzorgdecreet moet zorgen voor een afstemming tussen de residentiële zorg, de thuiszorg en wat we vroeger de semiresidentiële zorg en nu de thuiszorgondersteunende diensten noemen. Het ontwerp van decreet moet tot een ontschotting tussen de drie verschillende sectoren leiden. Zoals de vorige sprekers al hebben aangehaald, is dit ontwerp van decreet in feite niet af. Indien we de link met de ziekenhuizen en met preventie willen leggen, moet er een vervolg komen.

Omwille van het boek dat ik heb geschreven, spreek ik vaak voor senioren. Ik krijg een tweetal keren per week de kans voor senioren te spreken. Overal krijg ik in feite hetzelfde te horen: senioren willen in de eerste plaats thuis blijven wonen. Indien we dit mogelijk willen maken, zal het een en-en-en-verhaal moeten worden. We zullen vooral op de thuiszorgondersteunende diensten moeten inzetten. Het ontwerp van decreet biedt die mogelijkheid.

Het biedt tevens nieuwe vormen. Het maakt het mogelijk in elke gemeente een dagverzorgingscentrum in te richten en het kortverblijf uit te breiden. Het maakt het herstelverblijf mogelijk. Serviceflats kunnen door assistentiewoningen worden vervangen. Karweihulp wordt mogelijk. Er komen zeer veel mogelijkheden.

Het zal vooral belangrijk worden ervoor te zorgen dat dit ontwerp van decreet ook zal worden uitgevoerd. Het kan enkel door de sector zelf worden uitgevoerd. Het grote voordeel is dat het ontwerp van decreet in nauw overleg met de sector is opgesteld. Dit maakt de kans groter dat het door diezelfde sector zal worden gerealiseerd.

Om het ontwerp van decreet daadwerkelijk uit te voeren, zullen er centen moeten zijn. Op dit ogenblik staan tegenover dit ontwerp van decreet geen nieuwe financiële middelen. Dit zal zeker een uitdaging zijn voor de volgende Vlaamse Regering. Voor mijn part moet dit in het nieuw Vlaams regeerakkoord worden opgenomen. De volgende Vlaamse Regering moet in bijkomende middelen voor de ouderenzorg voorzien.

Hoewel het ontwerp van decreet heel wat mogelijkheden biedt, zullen de uitvoeringsbesluiten alles nog wat moeten verduidelijken. De programmatie zal moeten worden aangepast. Het ontwerp van decreet gaat immers uit van 65-plussers in plaats van van 60-plussers.

Een van de opmerkingen die in de loop van de voormiddag zijn gemaakt, betreft het probleem dat er drie verschillende bevoegde ministers zijn geweest. Ik wil benadrukken dat dit geen enkel probleem heeft gevormd: de

drie ministers hebben zich perfect bij elkaar aangesloten. Er is op dat vlak geen enkel mankement geweest.

Ik ben dan ook zeer blij dat dit ontwerp van decreet voorligt. Het biedt ons veel nieuwe mogelijkheden. *(Applaus bij CD&V)*

De voorzitter: Minister Heeren heeft het woord.

Minister Veerle Heeren: Mevrouw de voorzitter, we hebben vandaag een interessant debat gevoerd. Het ontwerp van Woonzorgdecreet dat nu ter bespreking voorligt en hopelijk ook zal worden goedgekeurd, voldoet aan de behoefte aan nieuwe krachtlijnen. Het omvat tevens een heel nieuw denkkader, waarbij we bijzondere aandacht schenken aan de kwaliteit en aan de continuïteit van de thuiszorg en van de ouderenzorg. In die zin verwezenlijken we met dit ontwerp van decreet, met zijn nieuwe krachtlijnen, de bepalingen in het Vlaams regeerakkoord over een geïntegreerd woonzorgdecreet.

Voor alle duidelijkheid wil ik hier nog even vermelden dat het ontwerp van decreet drie prioritaire doelstellingen naar voren schuift. De eerste doelstelling betreft het aanbieden van zorg op maat van de gebruiker. Door zelfzorg, mantelzorg en professionele zorg op een correcte en individueel aangepaste manier aan te bieden, willen we een kwaliteitsvol zorgcontinuüm creëren.

De tweede doelstelling is een duidelijke en transparante regelgeving met betrekking tot die zorg. We willen het wonen en welzijn actualiseren maar ook op elkaar afstemmen, met de bedoeling tot een samenwerking te komen tussen thuiszorg, thuisondersteunende zorg en residentiële zorg, om dat allemaal te vergemakkelijken en aan te moedigen.

Ten slotte willen we de kwaliteit van wonen zorg verhogen door in te spelen op individuele fysieke noden van de zorgvrager, met voldoende aandacht voor sociale inclusie en het welzijn van de zorgbehoevende.

Vanmorgen is in verschillende tussenkomsten geweest op de heel ruime delegatie die de Vlaamse Regering krijgt in dit kaderdecreet. Het decreet is inderdaad een kaderdecreet. Dat is doelbewust gedaan. Het definieert krachtlijnen over een woon- en zorgbeleid dat flexibel moet kunnen inspelen op ontwikkelingen van de 21e eeuw. Uit de evaluatie van zowel het Thuiszorgdecreet als het Ouderendecreet hebben we geleerd dat thuiszorg en ouderenzorg, als gevolg van de vele toenemende uitdagingen, een dynamiek kennen die je niet kan combineren met een heel strak en rigide wetgevend decretaal kader. Met andere woorden, het Woonzorgdecreet is een decreet voor de toekomst. Het is een eerste bouwsteen. Het zal erop aan komen om de volgende jaren – ik hoop dat we dat samen kunnen doen – verder te bouwen, flexibel in te spelen op noden en ontwikkelingen in de

toekomst en maximale mogelijkheden te creëren om positieve ontwikkelingen te kunnen uitbouwen binnen dat decretale kader. Op die manier kunnen we maximale ondersteuning geven aan initiatiefnemers.

Dat neemt natuurlijk niet weg dat er ontzettend veel aandacht is besteed aan de memorie van toelichting, met de bedoeling heel veel informatie te kunnen geven, maar ook intenties te kunnen aangeven voor de uitvoering. In die zin kan ik op de vragen over de uitvoering van het decreet heel bevestigend antwoorden. De heer Tack vroeg hoever we stonden met de uitvoeringsbesluiten. Een aantal besluiten zullen nog ter goedkeuring aan deze Vlaamse Regering worden voorgelegd: kortverblijf, dagverzorgingscentra, centra voor herstelverblijf, diensten voor gastopvang, diensten voor oppashulp, diensten voor gezinszorg, aanvullende thuiszorg, logistieke hulpverlening, diensten voor thuisverpleging, zelfs de hele problematiek van voorafgaandelijke vergunning. De eerste dag van mijn eedaflegging was ook de dag dat ik het Woonzorgdecreet mocht toelichten. Ik heb toen in de commissie gezegd dat aan het kabinet en de administratie de opdracht was gegeven om verder te werken aan de uitvoeringsbesluiten. Ik ben tevreden dat acht weken later heel wat van die uitvoeringsbesluiten bijna definitief klaar zijn.

Mijnheer Tack, u had het over het gebrek aan links met huisvesting, met ziekenhuizen en met sociaal beleid. Er zijn diverse aanduidingen gegeven, ook in de memorie. Ziekenhuizen krijgen een belangrijke rol in het kader van woonzorg, net zoals de huisarts en verschillende andere beoefenaars van gezondheidsberoepen. Samenwerking en overleg zullen een belangrijke schakel zijn. Ik denk hierbij aan het realiseren van continuïteit van zorgverlening, maar het Woonzorgdecreet is niet het enige instrument waarin samenwerking en overleg worden aangemoedigd. Het is belangrijk dat dit decreet geen afbreuk doet aan de samenwerking tussen zorgaanbieders zoals die bijvoorbeeld in het decreet betreffende de eerstelijnszorg is opgenomen. In uitvoering van dat decreet wordt aan de samenwerkingsinitiatieven eerstelijnszorg de rol toebedeeld om samenwerkingsovereenkomsten te sluiten met de ziekenhuizen, rusthuizen en rust- en verzorgingstehuizen, dagverzorgingscentra en centra voor kortverblijf om een vlotte overgang te realiseren van de thuissituatie naar een residentiële of semi-residentiële voorziening of ziekenhuis en omgekeerd.

Hetzelfde geldt evenzeer ten aanzien van het lokaal sociaal beleid. Het Woonzorgdecreet doet geen afbreuk aan het waardevolle decreet betreffende het lokaal sociaal beleid. Ik reken erop dat het lokaal sociaal beleid zijn belangrijke rol zal blijven spelen in het kader van woonzorg, bijvoorbeeld door het invullen van leemtes op het vlak van zorgverlening binnen de lokale leefgemeenschap. Om een antwoord te geven aan alle behoeften in onze vergrijzende maatschappij zullen alle krachten moeten worden gebundeld en zal blijken dat er geen bedreiging kan schuilen in de verschillende niveaus.

Hetzelfde kan ik zeggen over de rol van sociale huisvestingsmaatschappijen. Ook die worden vernoemd in de memorie van toelichting. We vinden ze weliswaar niet terug in de artikelen, daar ben ik het met u eens, maar als u het hele verhaal van de groep assistentiewoningen leest, hoeft het geen betoog dat er ook binnen het beleidsdomein Wonen belangrijke uitdagingen rijzen en dat de rol van sociale huisvestingsmaatschappijen in de zorgsector heel belangrijk is.

Mijnheer Dehaene, u hebt aangehaald dat maar 1 procent verhuurd kan worden buiten het sociale huurstelsel. De volgende jaren moet worden gekeken om meer ruimte te kunnen maken, om de band tussen sociale huisvestingsmaatschappijen en alle actoren van de zorgsector te realiseren.

Ik kijk uit naar de maatschappelijke nota van de parlementaire commissie voor Wonen en Zorg, die in het najaar is opgericht. Die maatschappelijke beleidsnota moet, wat mij betreft, ook perspectief bieden als het gaat over financiering van wonen en zorg, in de meest brede betekenis van het woord. Ik ben ervan overtuigd dat ieder zijn expertise heeft en er ook synergieën ontwikkeld kunnen worden.

Ik ga graag in op de uitnodiging van mevrouw Roex, om het gesprek met de minister van Wonen te activeren. We doen dat al, maar het kan nog veel beter. Ik denk dat we dat niet mogen verengen tot ouderen, maar ook de hele problematiek van personen met een handicap en alle exen, zoals mevrouw De Wachter vermeldde, aan bod moeten komen.

Ik houd twee doelstellingen voor ogen: eerst voor duidelijkheid zorgen, maar ook synergieën ontwikkelen tussen de verschillende beleidsdomeinen.

Er werd verwezen naar het ontbreken van een financieel plaatje bij dit decreet. Ik wil toch even wijzen naar deel drie van de memorie van toelichting, dat gaat over de demografische ontwikkelingen. Het bevat een heel eenvoudig berekeningsmodel dat de te verwachten demografische evolutie schetst. Deze evolutie is voor de Vlaamse overheid een bijzondere uitdaging. De onafwendbare groei van het aantal zorgbehoevenden waarmee we geconfronteerd gaan worden, zal ertoe leiden dat het uitbreidingsbeleid voor alle erkende voorzieningen een hot item zal zijn in dit parlement, maar allicht ook in verkiezingstijd en zeker daarna.

We moeten de nodige middelen inzetten. Ik mag dan ook hopen dat het thema wonen en zorg, en ik deel de mening van mevrouw Claes, ook verankerd wordt in het volgende Vlaamse regeerakkoord en dat de volgende regering, ongeacht haar samenstelling, de nodige middelen zal vrijmaken om uitvoering te kunnen geven aan dit decreet.

Wat de verschillende uitvoeringsbesluiten betreft, doen we in ieder geval al een inspanning om er ook een budgetair plaatje aan vast te hangen. We zullen zien hoe de besprekingen binnen de Vlaamse Regering lopen.

Het louter projecteren van de verwachte demografische behoeften, levert geen kwaliteitsvol financieel plan op. Een programmatie voor nieuwe of gewijzigde zorgvormen, die in het ontwerp van decreet zijn opgenomen, is eveneens nodig. De programmatie voor de erkende voorzieningen moet zeker en vast worden geëvalueerd en bijgestuurd, en desnoods verfijnd naar parameters of aangepaste wegingsfactoren. Een aangepaste en verfijnde programmatie, samen met wetenschappelijk gedragen langetermijnprognoses, zal nodig zijn om het woonzorgbeleid inhoudelijk, maar ook financieel verder vorm te geven voor de toekomst.

Er is ook gedebatteerd over de leeftijdsgrens. De leeftijd waarop mensen tot de groep van ouderen worden gerekend, hebben we verhoogd van 60 naar 65 jaar. Niet zomaar, we hadden daar een reden voor. Deze verschuiving is meer conform aan de levensverwachtingen en de verwachting van de gezonde leeftijd van ouderen. Bovendien is de instapleeftijd van heel veel ouderen in ouderenvoorzieningen heel sterk gestegen. Dat is maar goed ook. Ik deel ook de mening dat heel veel mensen nog altijd kiezen voor de thuissituatie, en de thuiszorgverlenende diensten verdienen ook al onze steun.

In 2004 bedroeg de gemiddelde leeftijd bij de opname in een rustoord 79,9 jaar. Tegelijkertijd is dat congruent aan de leeftijd die gehanteerd wordt door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH). De nieuwe leeftijdsgrens is zeker en vast niet willekeurig. Bovendien blijven uitzonderingen op de leeftijdsvoorwaarden mogelijk. Dat is op zich niet anders dan vandaag het geval is. Ik wil in elk geval ten stelligste ontkennen dat het Woonzorgdecreet de indruk zou wekken dat de thuiszorg er enkel is voor 65-plussers, integendeel. De leeftijdsgrens van 65 jaar, met de mogelijkheid tot afwijking in individuele gevallen, geldt enkel voor de groepen van assistentiewoningen, woonzorgcentra, centra voor kortverblijf en dagverzorgingscentra.

Tot slot wil ik nog even terugkomen op het bijzonder boeiende en interessante debat over het sociaal verantwoord ondernemen. Het is ongetwijfeld zo dat er ook binnen de groep van commerciële rusthuizen er heel wat kwaliteitsvolle voorzieningen zijn. Dat is ook de reden waarom zij niet worden uitgesloten uit het Woonzorgdecreet, zelfs integendeel. Mevrouw Van der Borght, u haalde vanmorgen aan dat het level playing field wordt verruimd tot de dagverzorgingscentra. Dat is natuurlijk nog iets anders dan stellen dat elke voorziening, ongeacht de rechtspersoon van zijn initiatiefnemer, onbeperkt en zonder onderscheid een beroep kan doen op de financiële middelen van de Vlaamse overheid.

Het Grondwettelijk Hof heeft heel duidelijk bevestigd dat het wel degelijk mogelijk is om vanuit de Vlaamse overheid normeringen op te leggen, zonder daar een subsidie tegenover te stellen. Anderzijds is het perfect mogelijk om een onderscheid te maken volgens de juridische vorm. Juridisch is er dus in dit ontwerp van decreet absoluut geen probleem. Als we echter geconfronteerd worden, en dat zal vandaag niet anders zijn dan na 7 juni, met een schaarste aan middelen, dan is het belangrijk dat we keuzes durven maken. Het is bij die keuze dat ik in eerste instantie het belastinggeld wil aanwenden voor sociale doeleinden en niet voor initiatieven met een winstgevend doel.

Een heel sereen debat rond de financiering van de ouderensector, zowel met betrekking tot de vzw's als inzake de sociale tarifiering is zeker een item dat de volgende maanden in dit parlement kan worden besproken. De basis is alvast gelegd in dit decreet.

Mevrouw de voorzitter, tot slot wil ik het parlement danken voor de interessante, opbouwende, kritische debatten in de commissie en in de plenaire vergadering. De heer Van den Brande heeft vanmorgen gezegd dat een parlement kritisch moet blijven. Ik heb dat in elk geval ervaren: kritisch en opbouwend. Ik wens u daarvoor te danken. (*Applaus*)

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mevrouw de minister, u zegt dat de uitvoeringsbesluiten klaarliggen. Ik heb daar ook al nieuws over gekregen vanuit de sector. De maximumfactuur is voor ons een essentieel onderdeel van het Woonzorgdecreet. Zult u ook werk maken van de eerste stappen van de maximumfactuur in die uitvoeringsbesluiten, net zoals in het regeerakkoord vermeld wordt?

Minister Veerle Heeren: We zullen niet klaar geraken met alle uitvoeringsbesluiten. De gesprekken over de maximumfactuur lopen. Het probleem is dat het technisch een zeer moeilijke administratieve procedure is. Het ziet er naar uit dat ik in ieder geval wat dat betreft niet zal kunnen landen in deze legislatuur.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen. (*Zie Parl. St. VI. Parl. 2008-09, nr. 1975/5*)

- *De artikelen 1 tot en met 11 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

Er is een amendement tot vervanging van artikel 12. (Zie *Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 1975/6)

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw de voorzitter, we willen een amendement indienen op artikel 12. Het gaat over het aantal verpleegkundigen dat was vermeld in het ontwerp van decreet. We willen het daaruit halen en naar de uitvoeringsbesluiten overbrengen, zodat er op een flexibele manier kan worden afgestemd met wat federaal geldt. Momenteel zijn het er zeven.

De voorzitter: De stemmingen over het amendement en over het artikel worden aangehouden.

- *De artikelen 13 tot en met 89 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET betreffende de sectorconvenants in het raam van het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid
– 1985 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de algemene bespreking is geopend.

De heer Van den Heuvel, verslaggever, verwijst naar het schriftelijke verslag.

Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. (Zie *Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 1985/1)

- *De artikelen 1 tot en met 16 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Dany Vandebossche, Bart Caron, Johan Verstreken, Herman Schueremans en Dirk de Kort houdende wijziging van het Cultureel-erfgoeddecreet van 23 mei 2008, wat betreft de erkenning en de vormen van samenwerking van de musea en de culturele archiefinstellingen
– 1982 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de algemene bespreking is geopend.

De heer Vermeulen, verslaggever, heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen: Mevrouw de voorzitter, het betreft een klein maar zeer fijn voorstel van decreet. Het werd in de commissie toegelicht door de eerste indiener, de heer Vandebossche. Het omvat twee hoofddoelstellingen. Eén, tussentijdse evaluatie en indeling van de musea en culturele archiefinstellingen moet mogelijk zijn – nu kan dat enkel per periode van vijf jaar. We willen dat kunnen onderbreken. Twee, samenwerking tussen musea van diverse overheden – Vlaamse, provinciale, gemeentelijke – moet mogelijk zijn. Momenteel is dat decretaal bijna onmogelijk. Er zijn al wat voorbeelden. Ik verwijs naar de Vlaamse kunstcollectie. In de commissie werd ook gesproken over de situatie in West- en Oost-Vlaanderen en elders.

In de algemene bespreking heeft de heer Verstreken nog eens extra verwezen naar het belang van samenwerking tussen verschillende overheden. Ze kunnen elkaar op die wijze versterken. Hij heeft wel gewezen op het belang van inspraak die aan steden en gemeenten moet worden verzekerd zodat het niet volledig aan het politieke en beleidsmatige ontglipt.

Het voorstel van decreet werd unaniem goedgekeurd met negen stemmen.

De voorzitter: De heer Vandebossche heeft het woord.

De heer Dany Vandebossche: Ik zal het niet meer over het voorstel van decreet zelf hebben, maar over de amendementen. Die zijn het gevolg van het advies van de Vlaamse Regering. Het zijn technische amendementen. Het eerste amendement strekt ertoe het opschrift van het voorstel van decreet te vervolledigen omdat daar alleen maar sprake was van de indeling van de musea en niet van de interbestuurlijke samenwerking.

De rechtspersoon die men kon aannemen, werd geregeld in de wet van 1921 en was beperkt tot vereniging zonder winstoogmerk. De opmerking van de Vlaamse Regering is terecht, ook andere rechtspersonen zijn conform de wet van 1921. Het tweede amendement heeft als doelstelling dat te regelen. Ook een stichting of een internationale vereniging zijn mogelijk als rechtspersoon.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Als dit voorstel van decreet en de amendementen worden goedgekeurd is dat een goede zaak voor de musea. De samenwerking tussen provinciale, Vlaamse en stedelijke musea wordt mogelijk. Bijvoorbeeld in Antwerpen zou dat een goede zaak zijn, en ook voor het Kunstmuseum aan Zee. Als het voorstel van decreet wordt goedgekeurd, nodig ik u allemaal uit zaterdag om 11 uur voor de opening van het Kunstmuseum aan Zee in Oostende, en om te komen genieten van Leon Spilliaert, James Ensor en hun tijdgenoten.

De heer Jo Vermeulen: We zullen er zijn.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet. (Zie *Parl. St. VI. Parl. 2008-09*, nr. 1982/1)

Er is een amendement tot vervanging van het opschrift. (Zie *Parl. St. VI. Parl. 2008-09*, nr. 1982/3)

De stemming over het amendement wordt aangehouden.

– *De artikelen 1 tot en met 6 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

Er is een amendement op artikel 7. (Zie *Parl. St. VI. Parl. 2008-09*, nr. 1982/3)

De stemmingen over het amendement en over het artikel worden aangehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VERSLAG over het verzoekschrift over de herberekening van de ouderbijdrage voor kinderopvang – 2102 (2008-2009) – Nr. 1

Verslag

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het verslag namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

Mevrouw Claes, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Sonja Claes: Mevrouw de voorzitter, ik verwijs naar het schriftelijke verslag.

De voorzitter: Is het parlement het eens met de conclusies van de commissie? (*Instemming*)

Ik zal de verzoeker hiervan in kennis stellen.

VERSLAG over het verzoekschrift over thuisverpleging 's nachts – 2103 (2008-2009) – Nr. 1

Verslag

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het verslag namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

De heer Dehaene, verslaggever, heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw de voorzitter, ik verwijs graag naar het schriftelijke verslag.

De voorzitter: Is het parlement het eens met de conclusies van de commissie? (*Instemming*)

Ik zal de verzoeker hiervan in kennis stellen.

BELANGENCONFLICT

Voorstel tot beëindiging van het belangenconflict met de Kamer van Volksvertegenwoordigers over het ontwerp van economische herstelwet

De voorzitter: Dames en heren, bij brief van 23 februari 2009 deelt de heer Patrick Dewael, voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, mee dat de Commissie voor de Sociale Zaken van de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 19 februari 2009 een amendement heeft aangenomen om de artikelen 46 tot en met 51 en 54 uit het ontwerp van economische herstelwet weg te laten.

De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé: Mevrouw de voorzitter, we hadden in onze motie uitdrukkelijk deze artikelen aangeduid als zijnde de redenen om de motie tot belangenconflict in te dienen, die ook door deze plenaire vergadering als dusdanig werd goedgekeurd.

Gelet op het feit dat die artikelen uit het ontwerp verdwenen zijn, stel ik voor dat we het belangenconflict beschouwen als zijnde beëindigd.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? *(Neen)*

Is het parlement het eens met het voorstel tot beëindiging van het belangenconflict? *(Instemming)*

Dan is aldus beslist. Ik zal de Kamer van Volksvertegenwoordigers hiervan in kennis stellen.

ONTWERP VAN DECREET betreffende de al dan niet in effecten belichaamde schuld van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap – 2128 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2

Voorstel tot aanvulling van de agenda

De voorzitter: Dames en heren, vanmorgen heeft de heer Gatz bij motie van orde een voorstel gedaan tot aanvulling van de agenda met het ontwerp van decreet betreffende de al dan niet in effecten belichaamde schuld van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mevrouw de voorzitter, ik wil kort even de hoogdringendheid toelichten.

Dit ontwerp van decreet strekt er namelijk toe een rechtszekere decretale basis te creëren om de externe financiering mogelijk te maken op basis van de beslissing van de Vlaamse Regering van 22 januari van dit jaar, om voor een bedrag van 2 miljard euro, dat eventueel uitbreidbaar is, de door KBC uitgegeven certificaten te verwerven.

Om de beslissing die al politiek werd genomen door de regering en bij de begrotingscontrole ook door het parlement werd bekrachtigd, uitvoerbaar te maken, moet dit decreet zo snel mogelijk uitgevoerd kunnen worden. Ik stel dan ook voor, ook na de stemming gisteren in de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting, dat dit punt aan de agenda wordt toegevoegd zodat we er onmiddellijk over kunnen stemmen.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? *(Neen)*

Is het parlement het eens met het voorstel tot aanvulling van de agenda? *(Instemming)*

Dan stel ik voor dat het ontwerp van decreet betreffende de al dan niet in effecten belichaamde schuld van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap onmiddellijk wordt behandeld.

Is het parlement het daarmee eens? *(Instemming)*

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de algemene bespreking is geopend.

De heer Kennes, verslaggever, heeft het woord voor een mondeling verslag.

De heer Ward Kennes: Mevrouw de voorzitter, collega's, ik kan niet verwijzen naar het schriftelijke verslag aangezien de commissie gisteren besloten heeft om, gezien de hoogdringendheid die zonet door de heer Gatz werd beargumenteerd, met een mondeling verslag te werken.

Het gaat eigenlijk om het vervolg op de begrotingswijziging die we hier net voor het krokusreces hebben goedgekeurd. Het is een volgende stap in het kader van de KBC-procedure. Voorafgaandelijk wil ik opmerken dat er een foutje was geslopen in het gedrukte stuk. Er werd opgemerkt dat het ontwerp van decreet er twee keer in zat, maar dat werd gisteren via een erratum rechtgezet, en de correcte tekst van het voorontwerp werd rondgedeeld in de commissie.

De minister wees er in zijn toelichting op dat het parlement zich reeds unaniem geschaard had achter de begrotingsdeliberatie. Omdat voor het einde van de maand de eerste 2 miljard euro moet worden betaald, moeten we heel snel kunnen doorwerken. Er werd verwezen naar de verschillende mogelijkheden om het geld op te halen, en uiteindelijk is gebleken dat de institutionele investeerders de beste optie zijn om op korte termijn de middelen te mobiliseren.

Dat werd beargumenteerd. Ik zal proberen om het zo kort mogelijk te houden, maar er is geen schriftelijk verslag om naar te verwijzen. Eind 2008 waren de marges voor de klassieke leningen al gestegen tot 100 basispunten boven de IRS – de referentievoet – ook als daar een 100 percent waarborg tegenover staat van het Vlaamse Gewest bij de banken. De klassieke leningen zijn in dit dossier dus niet de juiste manier om te komen tot die financiering.

Er is gezocht hoe we dat dan op een rechtszekere manier kunnen doen. Er is een algemene decretale machtiging in de algemene middelenbegroting. Artikel 8 van de middelenbegroting machtigt de Vlaamse Regering

om het excedent van de uitgaven op de ontvangsten van de begroting te dekken door leningen. Maar in de praktijk stuit dat toch op een aantal rechtsonzekerheden. Van die machtiging kan men immers pas gebruik maken in de mate dat men duidelijk kan aantonen dat de bedoelde lening inderdaad een excedent van de uitgaven op de ontvangsten zal dekken. Dat veronderstelt dat men nu in maart reeds een begrotingssaldo zou kunnen vaststellen voor de hele begroting, op voldoende concrete en duidelijke wijze. En dat is natuurlijk niet mogelijk.

Er is ook verwezen naar de wet van 2 januari 1991 betreffende de markt van de effecten van de overheidsschuld en het monetaire beleidsinstrumentarium. De Raad van State had destijds geoordeeld dat de federale overheid niet bevoegd was om dat te regelen voor de gemeenschappen en de gewesten. Het federale parlement had dat toen naast zich neergelegd. Maar de federale overheid heeft dat later nooit omgezet in een rechtskrachtige tekst. We kunnen deze piste dus ook niet gebruiken.

De wet van 14 december 2005 – artikel 35 – heeft het artikel 1 van de genoemde wet van 2 januari 1991 vervangen, zodat ook de schuld van de gemeenschappen, de gewesten en de andere genoemde instellingen eronder ressorteert. De bepaling in kwestie treedt evenwel pas in werking op 1 januari 2014. Ook dat biedt vandaag dus geen goede basis. De conclusie was dus dat er op dit moment geen rechtszekerere grond is om dit initiatief door te voeren.

De Vlaamse decreetgever is bevoegd om een eigen specifiek organiek kader uit te werken. De grondslag daarvoor ligt in artikel 49 van de Bijzondere Financieringswet van 16 januari 1989 en de instrumentele bevoegdheden die inherent zijn aan de eigen bevoegdheden van de gemeenschappen en gewesten. Aan die bevoegdheid wordt geen afbreuk gedaan door de aan de federale overheid voorbehouden bevoegdheden om het algemene kader te schetsen voor dit soort operaties. Dat ligt vervat in artikel 6, VI, vijfde lid, 2° en 5°, van de bijzondere wet tot hervorming van de instellingen. Dat algemene kader wordt hierdoor niet gewijzigd.

Op 12 februari 2009 heeft de Raad van State over het voorliggende ontwerp van decreet een advies uitgebracht. Hij stelde dat de gemeenrechtelijke regels inzake het aangaan van leningen en in het bijzonder het uitgeven van effecten wel federaal blijven. Dat is dus niet wat in het voorliggende ontwerp van decreet wordt geregeld.

Als het Vlaamse Gewest een beroep doet op het gemeenrechtelijke kader, dan is de wet van 2 januari 1991 – en de desbetreffende uitvoeringsbesluiten – van overeenkomstige toepassing. Dat is ook zo geregeld in artikel 3. Op vraag van de Raad van State is dat uitdrukkelijk aangepast.

De minister heeft aangegeven dat de Vlaamse Regering er alles aan doet om de emissie vlot te laten verlopen. Zo

heeft ze een tweede rating gevraagd. Hij heeft ook de namen van de zogenaamde ‘arrangers’ bekendgemaakt. Het gaat om een consortium van vijf banken, HSBC, Société Générale, ING, KBC en Dexia, die de plaatsing zullen verzorgen. Hij gaf aan dat eventueel gisteren reeds, op het einde van de commissiedag, die besprekingen zouden worden gefinaliseerd.

De minister heeft nogmaals beklemtoond dat er een rechtsgeldig kader nodig was om de operatie met dit financieringsinstrument te kunnen doorvoeren. De operatie is eenmalig en balansmatig eigenlijk neutraal, want tegenover de schuld die het Vlaamse Gewest heeft ten aanzien van institutionele investeerders, komt ook een identieke vordering tegenover KBC.

Zoals gezegd, is het artikel 3 belangrijk. Het is gewijzigd op uitdrukkelijke vraag van de Raad van State. Met name het begrip “overeenkomstige toepassing” bleek cruciaal. Het finale artikel 3, met de toegevoegde paragraaf 1 ten opzichte van het overeenkomstige artikel in het voorontwerp, stelt: “In zoverre de Vlaamse overheid zich onderwerpt bij de uitgifte van haar schuldinstrument aan de wet van 2 januari 1991 betreffende de markt van de effecten van de overheidsschuld en het monetair beleidsinstrumentarium, zijn de bij krachtens deze wet vastgestelde voorwaarden, vormen en rechten van overeenkomstige toepassing.” Daarmee is voldaan aan de opmerkingen van de Raad van State.

Er werd ook gevraagd of lenen bij het federale Agentschap van de Schuld niet sneller en flexibeler zou zijn. Maar vanwege de betere rating van de Vlaamse overheid blijkt dat geen goede piste te zijn.

Een aantal collega's hebben de noodzaak onderstreept van het overheidsoptreden in deze crisissituatie. Het is belangrijk, zo werd ook gezegd, dat de overheid blijft investeren. Dat was in de marge van het dossier.

Er is gepeild naar de voorwaarden die aan KBC zijn opgelegd en naar de afvaardiging van de Vlaamse Regering in de KBC-structuren. Er is op gewezen dat er problemen rijzen voor kmo's en particulieren om leningen te krijgen van de banken. Dat is nochtans noodzakelijk om de economie draaiend te houden. Er werd ook gerefereerd aan het herfinancieringsmechanisme, dat net daarvoor in de commissie werd besproken in het kader van het dossier van De Lijn.

De minister beaamde dat er een algemeen kredietprobleem bestaat. Het is moeilijk om voor grote bouwprojecten financieringen te krijgen voor 20 tot 30 jaar. De banken willen enkel lenen voor vijf tot tien jaar, en dan zit men automatisch met een herfinancieringsmoment. Dat geldt niet enkel voor de overheid, maar ook voor privégroepen. De minister overlegt daarover met de Participatie Maatschappij Vlaanderen. Daarbij

wordt onderzocht of er een geschikt instrumentarium bestaat, dan wel of er nieuwe mechanismen moeten worden ontwikkeld.

Specifiek met betrekking tot KBC is gesteld dat de Vlaamse overheid na ondertekening van alle contracten recht heeft op twee bestuurders en een vertegenwoordiger in het kredietcomité om erop toe te zien dat de terbeschikkingstelling van kredieten aan kmo's gewaarborgd blijft. Er wordt nog deze week, namelijk op vrijdag 6 maart 2009, een bijkomend ambtelijk overleg georganiseerd met de KBC-verantwoordelijken. De regering hoopt zo snel mogelijk de twee waarnemers in de raad van bestuur aan te duiden. Daarvoor moet de algemene vergadering bijeenkomen.

In zijn laatste tussenkomst heeft de minister nog even verwezen naar de credit default swaps (CDS) van banken. Dit gaat over een eigen funding cost volgens marktwaardering. De eigen rentevoetenbemiddelingsmarge stijgt naarmate de banken kredietverlening aanbieden. De eigen financieringskost loopt op door hun ratingpositie, en dat wordt aan de klant doorgerekend. Het sterk vertragende en bedreigende effect van het systeem werd onderschreven door de minister. We willen dat aanpakken door niet bij de banken te lenen, maar wel bij de investeerders die op de effecten zullen kunnen intekenen.

Mevrouw de voorzitter, collega's, er werden geen amendementen ingediend, de reflectietermijn werd weggestemd en de vier artikelen van het ontwerp van decreet, evenals het ontwerp van decreet in zijn geheel werden unaniem met negen stemmen aangenomen. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Ik dank de verslaggever. We hebben in de commissie een goede bespreking gehad. We stemmen over een ontwerp van decreet waarbij de Vlaamse overheid zich op de kapitaalmarkt begeeft en zal financieren via de uitgifte van effecten en obligaties. Het is een noodzakelijke zaak omwille van de bankencrisis. Vlaanderen had amper twee maanden geleden een nulschuld. Het mag geen stap zijn om omwille van de bankencrisis nu wel op de kapitaalmarkt te lenen.

Volgende week is er een discussie over het herfinancieringsmechanisme voor De Lijn. Het is een bijzonder ingewikkelde en technische zaak. Het Vlaamse Gewest stelt zich borg voor een aantal kredieten.

We zitten in de commissie voor Financiën helemaal in de sfeer van ontlening. Pps-constructies kunnen het niet waarmaken zonder dat de overheid op de DBFM-structuur garanties geeft. Nood breekt wet, maar we moeten daar als Vlaams Parlement toch heel voorzichtig

mee zijn en er goed op toezien hoe we omgaan met de hernieuwde schuldoopbouw en de waarborgen voor kredieten en investeringen.

Onze fractie heeft dit ontwerp van decreet goedgekeurd. Het is goed dat het kader waarin deze actie gebeurt, wettelijk is vastgelegd.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Ik wil me aansluiten bij de waarschuwing van de heer Van Rompuy. Hij zegt: "Nood breekt wet." Dat gaat over de inhoud, maar ook over de procedure. Het parlement moet daar in de komende weken heel waakzaam over zijn. We doen een stap naar schuldoopbouw, en dit bij spoedprocedure. Gisteren stelden we vast dat juist door de spoed die werd gegeven aan deze bespreking, er materiële fouten waren. Men heeft een erratum moeten toevoegen. Ik zou deze spoedprocedure dus als heel uitzonderlijk willen beschouwen. Het mag zeker niet worden gebruikt als precedent.

Voor dit parlement zal het belangrijk zijn om in de komende weken van de regering een overzicht te krijgen van alle uitzonderlijke maatregelen die ze heeft genomen in het kader van het bestrijden van de crisis, en welke engagementen ze nu aangaat. Het parlement keurt dit goed, maar we willen het overzicht krijgen van de engagementen die we op ons nemen, zodat we vermijden dat we facturen of schulden doorschuiven naar het volgende parlement, zonder het zelf te weten.

Ik dring aan om in de week voor het paasreces van de regering een overzicht te krijgen van de bijkomend aangevane engagementen sinds de goedkeuring van de begroting 2009.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. (*Zie Parl. St. VI. Parl. 2008-09, nr. 2128/1*)

– *De artikelen 1 tot en met 4 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag nr. 128 betreffende uitkeringen bij invaliditeit en ouderdom en aan nagelaten betrekkingen, en de bijlage, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar eenenvijftigste zitting in Genève op 29 juni 1967 – 1925 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 1

Het resultaat wat betreft de gewestaangelegenheden is als volgt:

102 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
102 leden hebben ja geantwoord.

Het resultaat wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden is als volgt:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
108 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het raamakkoord tussen de regering van het koninkrijk België en de regering van de Franse republiek betreffende de grensoverschrijdende samenwerking inzake gezondheidszorg, ondertekend in Moeskroen op 30 september 2005 – 1926 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 2

Ziehier het resultaat:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
83 leden hebben ja geantwoord;
25 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met de wijziging van het Verdrag van Helsinki van 17 maart 1992 inzake de bescherming en het gebruik van grensoverschrijdende waterlopen en internationale meren, aangenomen op 28 november 2003 in Madrid – 1966 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 3

Ziehier het resultaat:

102 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
102 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

De voorzitter: Dames en heren, hoofdstuk 7 van de Evaluatiestudie bijkomende Scheldekrusing in Antwerpen wordt nu rondgedeeld. Het betreft de aanbevelingen. Het is heel moeilijk om op korte termijn het volledige rapport te kopiëren. Er zullen 40 exemplaren worden gekopieerd en die zullen over twee uur ter beschikking zijn. Het hele rapport kan niet elektronisch worden bezorgd omdat we het niet hebben. Dan moet het allemaal worden ingescand, wat niet vanzelfsprekend is. Het is een zeer zwaar bestand. We doen al het mogelijke. Nu worden de aanbevelingen rondgedeeld. We zien wel hoe ver we geraken met de rest.

ONTWERP VAN WOONZORGDECREET – 1975 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 6

Aangehouden stemmingsen

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde zijn de aangehouden stemmingsen over het amendement tot vervanging van artikel 12 en over artikel 12 van het ontwerp van decreet.

Aan de orde is de stemming over amendement 23 van de heer Dehaene en de dames Van der Borgh en Roex tot vervanging van artikel 12.

Stemming nr. 4

Ziehier het resultaat:

105 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
105 leden hebben ja geantwoord.

Het amendement is aangenomen.

Aan de orde is de stemming over het aldus geamendeerde artikel 12.

Stemming nr. 5

Ziehier het resultaat:

104 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
104 leden hebben ja geantwoord.

Artikel 12 is aangenomen.

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 6

Ziehier het resultaat:

106 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
68 leden hebben ja geantwoord;
38 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Ik wil even mijn stemgedrag toelichten. Mijn fractie vindt dit een goed ontwerp van decreet waar onze samenleving nood aan heeft. De vergrijzing is een realiteit en er is dan ook actie nodig. Het doel heiligt echter niets steeds alle middelen. Dit ontwerp van decreet is voor mij nog te veel een verzuild verhaal waar veeleer wordt uitgegaan van instellingen dan van mensen. Ik geloof in mensen en in de noodzaak om mensen zelf een verantwoordelijkheid te geven. Open Vld steunt het beleid van de minister omdat actie dringend nodig is. Mijn onthouding is symbolisch omdat ik wil benadrukken dat mensen en niet structuren centraal moeten staan.

ONTWERP VAN DECREET betreffende de sectorconvenants in het raam van het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid – 1985 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 7

Het resultaat wat betreft de gewestaangelegenheden is als volgt:

102 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
76 leden hebben ja geantwoord;
26 leden hebben zich onthouden.

Het resultaat wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden is als volgt:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
79 leden hebben ja geantwoord;
29 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

ONTWERP VAN DECREET betreffende de al dan niet in effecten belichaamde schuld van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap – 2128 (2008-2009) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 8

Het resultaat wat betreft de gewestaangelegenheden is als volgt:

102 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
102 leden hebben ja geantwoord.

Het resultaat wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden is als volgt:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
108 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Dany Vandebossche, Bart Caron, Johan Verstreken, Herman Schueremans en Dirk de Kort houdende wijziging van het Cultureel-erfgoeddecreet van 23 mei 2008, wat betreft de erkenning en de vormen van samenwerking van de musea en de culturele archiefinstellingen

– 1982 (2008-2009) – Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemmingen

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde zijn de aangehouden stemmingen over de amendementen tot vervanging van het opschrift en op artikel 7 en over artikel 7 van het voorstel van decreet.

Aan de orde is de stemming over amendement 1 van de heren de Kort, Vandebossche, Verstreken en Caron tot vervanging van het opschrift.

Stemming nr. 9

Ziehier het resultaat:

107 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
107 leden hebben ja geantwoord.

Het amendement is aangenomen.

Aan de orde is de stemming over amendement 2 van de heren de Kort, Vandebossche, Verstreken en Caron op artikel 7.

Stemming nr. 10

Ziehier het resultaat:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
108 leden hebben ja geantwoord.

Het amendement is aangenomen.

Aan de orde is de stemming over het aldus geamendeerde artikel 7. Zelfde stemming? (*Instemming*)

Artikel 7 is aangenomen.

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet.

Stemming nr. 11

Ziehier het resultaat:

107 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
107 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het voorstel van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire en Stefaan Sintobin en mevrouw Marijke Dillen tot besluit van de op 10 februari 2009 door de heer Luk Van Nieuwenhuysen in commissie gehouden interpellatie tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een mogelijke Vlaamse variant van Wallonie-Bruxelles om de band tussen Vlaanderen en Brussel te benadrukken en buitenlandse investeerders aan te trekken
– 2098 (2008-2009) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de voorzitter, we hebben deze middag al mogen vaststellen dat de Vlaamse Regering vanuit New York voor nogal wat verwarring heeft gezorgd. Er was niet alleen de uitspraak van minister-president Peeters. Op 10 februari heb ik aan hem tekst en uitleg gevraagd over de aankondiging die minister Ceysens begin dit jaar heeft gedaan om samen met Brussels minister Vanhengel een tegenhanger op te richten van de nieuwe entiteit Wallonie-Bruxelles International, die begin dit jaar werd opgericht. Die moet onder meer buitenlandse investeerders aantrekken. Minister-president Peeters ontkende dat er ter zake een regeringsbeslissing was genomen. Hij wees de idee zelfs in min of meer bedekte termen af.

Op 26 februari lezen we in De Standaard, die aanwezig was bij de opening van het Vlaams Huis in New York, dat dit minister Ceysens niet heeft belet om nogmaals aan te kondigen dat ze samen met Brussels minister Vanhengel Flanders-Brussels International zal oprichten om de merknaam Brussel aan Vlaanderen te hechten. Op 2 maart lezen we dan weer in Het Belang van

Limburg dat minister-president Peeters verklaart dat Patricia voor haar beurt heeft gesproken. Ik hoop dat we daarover volgende week verduidelijking kunnen krijgen. Geef toe dat het allemaal niet zo fraai is.

Wat wij in onze motie vragen, is dat de Vlaamse Regering Brussel prominenter aan Vlaanderen zou linken in haar werking en communicatie. Het is aan de regering om de vorm te bepalen waaronder dat het best gebeurt. Ik hoop dat ze daar ook uitraakt. Want wat we zeker niet willen, is het voortdurend uitwisselen van tegenstrijdige berichten ter zake, het voortdurend getouwtrek tussen de verschillende ministers van deze regering, waarbij uiteindelijk alles bij het oude blijft.

De voorzitter: Begin van de stemming.

Stemming nr. 12

Het resultaat wat betreft de gewestaangelegenheden is als volgt:

98 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
30 leden hebben ja geantwoord;
68 leden hebben neen geantwoord.

Het resultaat wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden is als volgt:

104 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
33 leden hebben ja geantwoord;
71 leden hebben neen geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie niet aan.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

De voorzitter: Dames en heren, u hebt de aanbevelingen van de Evaluatiestudie bijkomende Scheldekruising in Antwerpen gekregen. Over anderhalf uur zullen 40 exemplaren ter beschikking zijn in het Koffiehuis. Degenen die hier morgen heel vroeg zijn, kunnen het rapport instuderen. Het kan niet worden ingescand en doorgestuurd. Het bestand is te zwaar. We zullen ons op deze manier moeten behelpen. Indien we op de een of andere manier toch aan het bestand geraken, dan zullen we dat mailen. Dat is echter absoluut niet zeker.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Dames en heren, het Uitgebreid Bureau heeft op maandag 2 maart 2009 beslist om de plenaire morgenvergadering van woensdag 11 maart 2009 te beginnen om 9.30 uur. Aangezien de bepalingen van het ontwerp van decreet betreffende het mobiliteitsbeleid waarover betwisting was, inmiddels uit het ontwerp van decreet zijn gehaald, verwacht ik hierover niet veel discussie meer en stel ik voor te beginnen om 10 uur. Is het parlement het hiermee eens? (*Instemming*)

We komen opnieuw bijeen op woensdag 11 maart 2009 om 10 uur en 14 uur.

Geen bezwaar? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 18.40 uur.*

BIJLAGEN

Aanwezigheden

Aanwezig

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Geert Bourgeois, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Tom Dehaene, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Johan Sauwens, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Temsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Marleen Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Frans Wymeersch.

Afwezig met kennisgeving

Marie-Rose Morel, Hugo Philtjens, Gerda Van Steenberge: gezondheidsredenen;

Tinne Rombouts, Koen Van den Heuvel: buitenslands;

Stern Demeulenaere, Luc Van den Brande, Paul Wille: ambtsverplichtingen;

Joris Van Hauthem: familieplichtingen.

Afwezig zonder kennisgeving

Miet Smet

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers

Stemming nr. 1:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Paul Delva, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint,

Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwerkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 2:

JA-stemmen:

Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Paul Delva, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Jos Stassen, Helga Stevens, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Bart Van Malderen, André Van Nieuwerkerke, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

ONTHOUDINGEN:

Erik Arckens, Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Frank Creyelman, Hilde De Lobel, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Jan Penris, Leo Pieters, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Wim Van Dijck, Roland Van Goethem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete

Stemming nr. 3:

JA-stemmen:

Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Marleen Van den

Eynde, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 4:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Paul Delva, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 5:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Paul Delva, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 6:

JA-stemmen:

Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Paul Delva, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Helga Stevens, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Kris Van Dijck, Monica Van Kerrebroeck, Bart Van Malderen, André Van Nieuwkerke, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Robert Voorhamme

ONTHOUDINGEN:

Erik Arckens, Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Bart Caron, Frank Creyelman, Rudi Daems, Gino De Craemer, Hilde De Lobel, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Eloi Glorieux, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Monique Moens, Jan Penris, Leo Pieters, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borght, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, John Vrancken

Stemming nr. 7:

JA-stemmen:

Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Paul Delva, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Jos Stassen, Helga Stevens, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Bart Van Malderen, André Van Nieuwkerke, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Robert Voorhamme

ONTHOUDINGEN:

Erik Arckens, Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Frank Creyelman, Gino De Craemer, Hilde De Lobel, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Monique Moens, Jan Penris, Leo Pieters, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Wim Van Dijck, Roland Van Goethem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete, Jurgen Verstrepen, John Vrancken

Stemming nr. 8:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Paul Delva, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 9:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Paul Delva, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 10:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Paul Delva, Filip

Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 11:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Thieu Boutsen, Louis Bril, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Frank Creyelman, Rudi Daems, Piet De Bruyn, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Gino De Craemer, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Hilde De Lobel, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Tom Dehaene, Paul Delva, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, An Michiels, Monique Moens, Fientje Moerman, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Roland Van Goethem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Bart Van Malderen, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Christian Verougstraete, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken

Stemming nr. 12:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Frank Creyelman, Piet De Bruyn, Gino De Craemer, Hilde De Lobel, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Monique Moens, Jan Penris, Jan Peumans, Leo Pieters, Stefaan Sintobin, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Roland Van Goethem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete, Jurgen Verstrepen, John Vrancken

NEEN-stemmen:

Jos Bex, Gilbert Bossuyt, Louis Bril, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Lode Ceyskens, Sonja Claes, Rudi Daems, Dirk De Cock, Philippe De Coene, Patrick De Klerck, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Tom Dehaene, Paul Delva, Vera Dua, Martine Fournier, Cindy Franssen, Jaak Gabriels,

Sven Gatz, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Laurence Libert, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Fientje Moerman, Frans Peeters, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Elke Roex, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Hans Schoofs, Herman Schueremans, Jos Stassen, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Bart Van Malderen, André Van Nieuwkerke, Eric Van Rompuy, Els Van Weert, Dany Vandebossche, Joris Vandebroucke, Marleen Vanderpoorten, Jan Verfaillie, Francis Vermeiren, Jo Vermeulen, Bob Verstraete, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Robert Voorhamme
